

สัจจะแห่งการเมือง

(๑) การเมืองเรื่องมนุษย์แท้

คือกิจเกี่ยวกับตน
ใครคิดผิดไม่สน-
ทุกเรื่องการเมืองก็

ทั่วคน
ทุกผู้
ใจสุด ช่วยเลย
ทุกซ์ให้สังคม

(๒) แต่ไทยชมทุกซ์ด้วย

แปดสิบปีหมดเปลือง
ซ้ำกระหน่ำหนักเคือง
ล้วนก่อเรื่องชั่วชู้

การเมือง
เปล่าปลื้
แค้นใส่ กันเล
บ่งให้ไทยเหลว

(๓) คนเลวเป็นเหตุให้

เมืองเลื่อมคนชานซุก
การเมืองมากเรื่องทุกซ์
เหตุมนุษย์สุดปลิ้นปล้อน

ทุรยุค
ซับซ้อน
โถมถั่ง
ตะด้านทานทน

(๔) เป็นค่ายกลเล่ห์ร้าย

ผนึกชั่วผสมราก
แก้ยากกว่ายากมาก
เหตุเพราะแก้บ่แท้

สลายยาก
ลึกแล้
ไทยยุค นี้อย
บ่ถ้วนถูกทาง

(๕) ต่างหลงกันแก้ที่

ทุกอย่างจักบริบูรณ์
โถเชื่อเถิดนั่นสูญ
คนชั่วแต่ฉลาดนั้น

ธรรมบุญ
ว่างั้น
เสียเปล่า
บ่หยั่นดอกคุณ

(๖) ธรรมบุญดีสุดด้าว

คนชั่วนั้นชั่วไป
แม้แก้กฏอะไรไหน
คนนี้แหละจักต้าน

ปานใด
ทุกด้าน
มิจบ เชื่อเถอะ
ต่อสู่สารพัน

(๗) ต้องหันมาแก้ที่

การศึกษาจักดล
ต้องเป็นสุจริตชน
แก้มนุษย์สำเร็จไซ้

ตัวคน
มนุษย์ได้
แท้แน่
วิเศษเท่าการเมือง.

“สไมย์ จำปาแพง”

๕ ส.ค. ๒๕๕๕

ลัจจะแห่งการเมือง

ประเทศไทยนอกจากในน้ำมันปลาในนามีข้าวได้แผ่นดินของเรากียังมีน้ำมันมากเป็นอันดับที่ ๓๓, ก๊าซธรรมชาติเป็นอันดับที่ ๒๔, แอลพีจีเป็นอันดับที่ ๑๓ ของโลก

ใครจะไปเชื่อว่าเรามีก๊าซธรรมชาติมากกว่า **อิรัก บรูไน**

และมีน้ำมันมากกว่าอีกหลายประเทศในกลุ่มโอเปค

มากจนกระทั่งสามารถส่งน้ำมันไปขายถึงอเมริกา

แต่น้ำมันแพงเพราะคนไทยต้องซื้อน้ำมันมาใช้แพงกว่าอเมริกาเพราะกฎหมายไทยบังคับเอาไว้อย่างนั้น ปีที่แล้ว ปตท.โกยก่าไรจากการขายน้ำมันนับเป็น ๑๐๐,๐๐๐ ล้านบาท แต่ปล่อยให้คนไทยแสนสาหัส

เพราะแพงทั้งแผ่นดินซึ่งผลงานทั้งหมดนี้ต่างล้วนเกิดจากฝีมือนักการเมือง

ทั้ง ๆ ที่ทรัพยากรประเทศย่อมเป็นของคนทั้งประเทศ แต่คนไทยกลับไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา หน้าซีกกลับถูกปิดหูปิดตาแถมด้วยโกหกสีขาวให้เราเงาตลอดมา

ทำนองเดียวกับระบบประชาธิปไตยที่ให้อำนาจเป็นของประชาชน

แต่ก็โดนนักการเมืองมายึดอำนาจเราไปหมด

ด้วยการเอาเศษเงินเล็ก ๆ น้อย ๆ มาซื้อเสียงของเราไปพอได้อำนาจรัฐอยู่ในมือ

ประชาชนก็ไม่ต่างอะไรกับกระบือที่จะให้กินหญ้ากินแกลบอย่างไรก็ไม่หิวไม่อือขึ้นมาได้

นักการเมืองยึดอำนาจสบายกว่าทหารยึดอำนาจ เพราะถ้าทหารพลาดได้เป็นขบถมีโทษถึงตาย!

แต่นักการเมืองที่ใช้เงินเข้ายึดอำนาจถ้าพลาดได้อันดับ ๒,๓,๔

ก็ใช้วิชาปลาไหลเข้าร่วมรัฐบาลโกงกินอย่างสุขสำราญต่อไป (พร้อมเป็นปลาไหลเพราะรู้ว่าคนไทยไม่สนใจเตรียมใบข่อย)

ทั้งทหารและนักการเมืองที่เข้ามายึดอำนาจต่างสร้างความพินาศให้แก่บ้านเมืองทั้งคู่

แต่นักการเมืองสร้างความแตกแยกวิบัติได้มากกว่าจนคนไทยแทบจะลุกมาฆ่ากันแบบเขมร ๓ ฝ่าย

สมบัติของชาติทั้งธนาคาร รัฐวิสาหกิจ ถูกนักการเมืองเอาไปเล่นแร่แปรธาตุจนแทบไม่เหลืออะไร

นอกจากหนี้สินอันท่วมท้นทั้งไว้ให้ลูกหลานด้วยการกู้มาโกงเพื่อมอมเมาชาวบ้านด้วยประชานิยม

ไม่ว่าสภาใหญ่ไปจนถึงสภาเล็กระดับ อบต.(อมทุกบาททุกสตางค์) ต่างเชื่อมโยงเครือข่าย

เป็นค่ายกลที่ถ่ายทอดดีเอ็นเอ. “โคตรโกง และโกงทั้งโคตร” ถึงกันหมด

จึงเป็นค่ายกลเล่ห์ร้ายที่ยากจะแก้ได้ด้วยกฎหมายหรือรัฐธรรมนูญขนานวิเศษใด ๆ ก็ตาม

เหมือนมีคนชั่วเข้ามาบวชในศาสนา แล้วจะไปแก้ปัญหาโดยการสังคายนาพระไตรปิฎก

ในทำนองเดียวกันเราปล่อยให้คนชั่วปกครองบ้านเมืองคนชั่วยอมหาทางแก้กฎหมาย

แก้รัฐธรรมนูญเพื่อทำความชั่วได้ตามใจชอบมากกว่าที่จะคิดแก้เพื่อผลประโยชน์ของบ้านเมือง

จึงต้องมาแก้กันที่ “คน” เพราะคำตอบอยู่ที่ “คน” ! ถ้าคนดีเสียอย่างสิ่งต่าง ๆ ย่อมดีตามไปด้วย

และคนจะดีได้ก็เพราะมีการศึกษามีการปลูกฝัง “**เพื่อสร้างคนให้ช่วยคน**”

ที่สำคัญจะต้องสอนกันให้รู้เท่าทันนักการเมืองไม่ปล่อยให้เอาน้ำมันเอาอำนาจของประชาชน

ไปบูยี่ปู (ปู) ยำบ้านเมืองจนและทะเลแล้วก็ยังมาพูดเอาบุญเอาคุณเป็นเจ้าหนีนายคุณประชาชนได้อีก

และต้องสอนให้รู้ว่า **ลัจจะแห่งการเมืองคือการมาช่วยบ้านช่วยเมือง ไม่ใช่มาโกงบ้านโกงเมือง.**

☸

● จริงจ้ง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๒๖๖ เดือน กันยายน ๒๕๕๕
 เอโกปี หุตวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
 พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
 e-mail : roj1941@gmail.com
 : farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
 สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
 สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
 สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แคมดิน เลิศบุศย์
 อำนวย อินทสร
 น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
 วินธรรม อโศกตระกูล
 น้อมนบ ปิฐยาวัตร

กองรับใช้ศิลปกรรม
 ตำนานไท ธาณี
 แสงศิลป์ เคือนหงาย
 วิสูตร นวพันธ์
 ดินหิน รักพงษ์อโศก
 พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูรย์
 เพชรพันธุ์ศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
 ศีลสนิท น้อยอินตะ
 สุเสรี สิบประเสริฐ
 คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
 ศีลสนิท น้อยอินตะ
 โทร. ๐-๒๖๗๓๓๓-๖๒๔๕,
 ๐๙๘-๑๒๕๕๓-๗๖๗๗

จัดทำหน้า
 ถิ่นแก่น ๖๔๔ ขอนอมรินทร์ ๔๔
 ถ.นามรินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
 โทร. ๐-๒๖๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาร์กวัน จำกัด โทร. ๐-๒๖๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
 ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
 ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
 สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ
 ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
 สำนักพิมพ์ถิ่นแก่น
 ๖๔๔ ช.นามรินทร์ ๔๔ ถ.นามรินทร์
 แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
 หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
 ธนาคารกรุงไทย สาขานามรินทร์ ๓๖
 บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ
 เลขที่ ๐๘๗-๒-๑๓๘๕๗-๓
 ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๖๗๓-๖๒๔๕
 หรือ farinkwan@yahoo.com

1 นัยปก : สัจจะแห่งการเมือง

สไมย์ จำปาแพง

4 คนบ้านนอกบอกกล่าว

จริงจัง ตามพ่อ

จำลอง ศรีเมือง

5 คุณนิตคิดน้อย

บรรณาธิการ

6 จากผู้อ่าน

บรรณาธิการ

8 บ้านป่านาดอย

จำลอง

13 แคคคิก่หนาว...ว์

นายชิง วินเทอร์

14 สีสันชีวิต (ดร.ณรงค์ โชควัฒนา)

ทีม سمو.

23 ข้าพเจ้าคิดอะไร

สมณะโพธิรักษ์

28 การ์ตูน

วิสูตร

30 คิดคนละซั้ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

36 ซาดกทันยุค

ฉวมพุทธ

39 เวทีความคิด

นายนอก ทำเนียบ

40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสกลด

สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

42 ชีวิตนี้มีปัญหา

สมณะโพธิรักษ์

52 เสียข้อข้างน้อยฝอยด้วยคน

สิทธิสัจจะ ธรรมาธิปัตย์

57 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว??

พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต

62 พุทธศาสตร์การเมือง

ฉวมพุทธ

64 ลูกอโศกชะโงกดูโลกกว้าง

ฟ้าสาธ

66 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

71 ชีวิตไร้สารพิษ

ล้อเกวียน

74 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน

ฟอด เทพสุรินทร์

76 กติกาเมือง

ประคอง เตกฉัตร

80 ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

“เราคิดอะไร” ฉบับหน้า (๒๖๗) ครบรอบ ๑๘ ปี แคมพ์ริ “ธรรมที่เป็นพุทธ”

สีสันชีวิต

14

ถ้าเชื่อกฎแห่งกรรม เชื่อพระพุทธเจ้า สิ่งที่เราจะเอาติดตัวไปได้คือความดีและความชั่ว วันหนึ่งที่ต้องจากโลกนี้ไป ไปอยู่ในรูปแบบอื่น เงินที่ไปเอามาอย่างผิด ๆ ทำให้คนอื่นเดือดร้อน ประเทศชาติเสียหาย ตรงนั้นคือกรรมชั่วที่จะติดตัวไป

การแข่งขันกีฬาโอลิมปิก กีฬาระดับโลกเสร็จสิ้นไปแล้ว สมาชิกอาวุโสท่านหนึ่งที่ติดตาม “เราคิดอะไร” มาเป็นประจำ ได้ไปชมตลอดการแข่งขัน คือ **นายแพทย์ เอก ณะสิริ** ครูพิเศษของโรงเรียนผู้นำ

ท่านชอบกีฬา เคยว่ายน้ำ ๑๐๐ เมตร ได้เหรียญทองในการแข่งขันกีฬาแพทย์ทั่วโลกที่ประเทศแคนาดามาแล้ว คำบอกเล่าของท่านเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ไปเห็นมา ซึ่งมีใช่เฉพาะกีฬาอย่างเดียว จะเป็นประโยชน์มาก “เราคิดอะไร” ฉบับนี้จึงขอนำบทความ “**โอลิมปิกลอนดอน ๒๐๑๒**” มาลงแทน “**บ้านป่านาดอย**”

พันธมิตรเดินสายจัดเสวนาในจังหวัดต่าง ๆ ให้ความรู้ความเข้าใจ **การปฏิรูปประเทศ** ชี้แจงสถานการณ์บ้านเมืองและพบปะสังสรรค์พันธมิตรจากที่ต่าง ๆ ไปในตัว ได้ประโยชน์มาก ชอบกันมาก

เมื่อปลายเดือนสิงหาคมได้ไปเสวนาที่แม่ฮ่องสอนหรือจังหวัดสมุทรสงคราม จังหวัดเล็กที่สุดของไทยที่สมบูรณ์ไปด้วยผลไม้ขึ้นชื่อลือชาหลายชนิด ชาวแม่ฮ่องสอนมีรายได้ดี อยู่เฉย ๆ ก็สบายแล้ว แต่ก็เหมือนพันธมิตรจังหวัดอื่น ๆ อุดรชนไม่ได้ที่เห็นบ้านเมืองจะเสียหาย ต้องไปร่วมชุมนุมคัดค้าน ทนทรมานกรรมกนนวนในถนนถึง ๓๔๔ วัน ๓๔๔ คืน

ผู้ที่ไม่สนใจการเมืองเท่าไรนักถ้าได้อ่าน “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ จะเข้าใจการเมืองอย่างถ่องแท้ว่าการเมืองเป็นเรื่องของทุกคน การเมืองเป็นทุกข์เพราะสาเหตุหนึ่งคือการตลบตะแลงปลิ้นปล้อน

“การเมืองมากเรื่องทุกข์ โถมถ้งเห็นมนุษย์สุดปลิ้นปล้อน ตะด้านทานทน”

เห็นได้ชัดจากการที่นักการเมืองคนหนึ่งเป็นทั้งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและรองนายกรัฐมนตรีฝ่ายเศรษฐกิจออกมาแก้ตัวว่าได้รับอนุญาตให้โกหกเพื่อชาติ เป็นการ “โกหกสีขาว” ศิลปินพระพุทธรศานานันถ์ถัดถัดถัด๔เพียงข้อเดียวก็ถัดถัดถัดอื่น ๆ อีก๔ข้อได้อย่างสบายการพูดปดของนักการเมืองคนนั้นทำให้เกิดความเสียหายมาก

รัฐบาลหลงทาง แก้ปัญหาผิดทาง “ต่างหลงกันแก่ที่ ธรรมญู” พรรครัฐบาลและพรรคร่วมรัฐบาลมั่วมะรุมมะตุ้มรุมกันแก้รัฐธรรมนูญ ไม่มีวันแก้ปัญหาชาติได้สำเร็จ

ต้อง “หันมาแก้ที่ ตัวคน” ตามที่ “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ยืนยัน **เซ**

➤ บ้านป่านาดอย

เอก ณะสิริ

เมื่อไรหนอ รถไฟไทยจะพัฒนาให้เสมอเหมือนเมื่อครั้งสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้ากรมรถไฟหลวงพระองค์แรก รถไฟของเราตรงเวลาไม่เคยตรง และวิ่งเรียบเพราะดูแลเส้นทางและหมอนรถไฟดีมาก

➤ คิดคนละชั่ว

แรงรวม ขาวหินฟ้า

ทุกวันนี้เรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมของเรา ก่อกรรมอยู่ตลอดไปตามวันเวลานี้เพื่อลาภ-ยศหรือ? ก็ตอบตนได้ชัดที่สุดว่า ไม่ใช่แน่ ...

แม้ล่วงเลยไปแล้วเกือบปี แต่ก็ยังไม่สายเกินไปที่จะหวนไปทบทวนปณิธานของ **“ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์”** อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อสังคมไทย หากประพฤติปฏิบัติได้จริง ไม่บังอาจหวังผลอะไรมากมายหรอก เอาแค่พอให้ชาวบ้านอยู่ร่มเย็นเป็นสุขกันพอควรเท่านั้นแหละ

เมื่อวันพุธ ที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๔ น่าจะถือได้ว่าเริ่มมิติใหม่ขององค์กรตำรวจโดยการกำกับของ ดร.ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง รอง นายกรัฐมนตรี ผู้ประกาศตัวอยู่เสมอว่า **“อ่านกฎหมายรู้ ดูกฎหมายเป็น”**

ทั้งนี้ปรากฏว่าในสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้ **“อ่านกฎหมายรู้ ดูกฎหมายเป็น”** ใช่ว่ามีแต่ ดร.ร.ต.อ.เฉลิม อยู่บำรุง หัวเดียวกระเทียมลีบหรอกนะ สรรวแล้วมีมากกว่า ๑๒๘ คน จึงมีความคิดจะระดมความคิดจากในระดับหัวกะทิมาพัฒนางานตำรวจให้ถูกทิศทางเพื่อสนองปัญหาสังคมในเบื้องต้นได้กำหนดโจทย์ไว้ ๕ ข้อ

- งานโรงพักยังหย่อนประสิทธิภาพ ยังไม่สามารถบริการแบบ **“วันสตอปเซอร์วิส”** ได้
- การสืบสวน การปราบปรามที่ยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร
- การป้องกันสถาบันพระมหากษัตริย์ โดยเฉพาะเว็บหมิ่นสถาบันฯ
- วางกรอบเวลา ๙๐ วันสำหรับการระดมความคิด รวมทั้งมีประเด็นพิเศษ คือให้ศึกษาการยุบหรือไม่ยุบศูนย์ปฏิบัติการตำรวจชายแดนภาคใต้ (ศชต.)

จากการสำรวจของสำนักงานกำลังพล ปรากฏว่า **“สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีข้าราชการที่มีวุฒิ “ดุษฎีบัณฑิต” ในสาขาต่าง ๆ จำแนกได้ ๖ กลุ่ม ซึ่งนับได้ว่าคือมันสมองอันทรงคุณค่าขององค์กร หากผู้บริหารรู้จักบริหารจัดการ ในจำนวนนี้มีตำรวจชั้นประทวน ๕ คน**
อย่างไรก็ตามในการระดมสมองคราวนี้

วิเคราะห์องค์กรตำรวจมีจุดอ่อน ๓ ประเด็นหลัก

๑. ผู้บังคับบัญชา หัวหน้าหน่วยงานไม่เคยให้ความสำคัญต่อการบริหารงานหรืออุทิศตัวในการทำงาน มุ่งทำงานเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะตัว
๒. ระบบการการบริหารงานบุคคลยังไม่เอื้ออำนวยต่อการทำงานให้บรรลุผล ขาดแผนพัฒนาบุคลากรของหน่วยงานอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ
๓. การหมุนเวียนบุคลากรภายในตำรวจยังไม่คำนึงถึงผลสัมฤทธิ์ของภารกิจ

ขณะเดียวกัน ก็ยังมีภัยคุกคาม ๓ ประการหลักที่เป็นอุปสรรคความก้าวหน้าขององค์กรและบุคลากร

๑. ภาระที่ล้นแถมต่อการแสวงหาผลประโยชน์
๒. มีการแทรกแซงจากการเมืองในด้านการบริหารงานบุคคล การแต่งตั้งโยกย้ายและการบริหารงบประมาณ มีผลกระทบต่อการบริหารงานของตำรวจ
๓. การเปลี่ยนแปลงผู้นำทางการเมือง มีผลกระทบต่อการบริหารงานของตำรวจ และส่งผลกระทบต่อการปฏิบัติงานของบุคลากร

มีเสียงสะท้อนจากบรรดาผู้เข้าร่วมประชุมทั้งในห้องประชุมและนอกห้องประชุม การระดมสมองครั้งนี้จะสัมฤทธิ์ผลคุ้มค่าแก้ปัญหาสะสางจุดอ่อน ขจัดจุดอ่อน โดยได้รับความร่วมมืออย่างจริงใจจากฝ่ายการเมืองหรือไม่ เพียงใด

แต่อีกคำถามหนึ่งที่องค์กรตำรวจควรจะต้องถามตนเองก็คือ พร้อมหรือยังที่จะ **“ยืนหยัดพิทักษ์กฎหมายมั่นคง”** เพื่อ **“พิทักษ์สันติราษฎร์”** โดยไม่หวาดผวามักการเมือง **“วางก้าม”** หน้าไหน ในแผ่นดินนี้ตรงไหนก็แผ่นดินไทย อยู่ได้ทั้งนั้น ตำแหน่งหน้าที่อะไรก็คือข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว!

นี่แหละ คือการก่อจุดแข็งให้องค์กรตำรวจที่มั่นคงมีเกียรติยศศักดิ์ศรีนิรันดร์

เกือบปีผ่านไป จะได้ผลหรือไม่ได้ผลก็ประเมินได้จากหัวขบวนที่นำการระดมสมอง ผู้ **“อ่านกฎหมายรู้ ดูกฎหมายเป็น” ว่าท่านได้ไปเสนอหน้าชั้นชนนักโทษไร้แผ่นดินที่อ่องงหรือเปล่า?! ถ้าไม่ได้ไปก็ขอคารวะ เท**

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ต่อต้านโกง ?

นำประหลาด ที่รัฐบาลนี้เพิ่งเริ่มประโคน
โครงการต่อต้านโกงขึ้นมาพร้อม ๆ กับกับโครงการ
โกงรับจำนำข้าว ขยายปุย และอีกสารพัดโครงการ
เช่นการป้องกันน้ำท่วม ฯ ที่สำคัญที่สุดคือผู้นำ
รัฐโครงการคือนายยงยุทธ วิชัยดิษฐ ซึ่งถูก
คณะกรรมการ ป.ป.ช.ชี้มูลความผิดจัดการที่วัด
ธรรมิการาม และต่อมานายเสนาะได้ทำสนามกอล์ฟ
แล้วขายต่อให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ในราคา
๕๐๐ ล้านบาท ไม่รู้ว่าพรรคเพื่อไทยเอาคนแบบนี้
มาเป็นแกนนำรัฐได้ยังไง และเรื่องนี้เป็นมา
อย่างไรนายยงยุทธจึงโดนฟันจนถึงขนาดนี้

- คนในวงการสาธารณสุข

📖 เรื่องนี้ ป.ป.ช.เผยแพร่มติคณะกรรมการ
ป.ป.ช.เมื่อ ๑๒ มิ.ย. ๒๕๕๕ กรณีกล่าวหา
นายยงยุทธ วิชัยดิษฐ รองนายกรัฐมนตรีและ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเมื่อครั้งดำรง
ตำแหน่งรองปลัดกระทรวงมหาดไทยรักษาราชการ
แทนปลัดกระทรวงฯ กรณีมีคำสั่งให้ยกเลิกโฉนด
ที่ดิน (ที่จดทะเบียนในนามสนามกอล์ฟอัลไพน์)
ที่แบ่งออกจากโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐ และ ๑๔๔๖
อ.คลองหลวง จ. คลองหลวง จ.ปทุมธานี อัน
เป็นการโอนที่ธรณีสงฆ์โดยมิชอบ หรือเรียกว่ากรณี
สนามกอล์ฟอัลไพน์นั่นเอง

ป.ป.ช.มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยร้ายแรงฐาน
ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ
เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้
เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่
ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบ
ของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของ
รัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่าง
ร้ายแรง และฐานประพฤติดื้ออย่างร้ายแรง ฯ

นี่คือภูมิหลังย่อ ๆ ที่พอค้นหาได้ครับ ส่วน

จะมีอะไรกลับซับซ้อนซ่อนเร้นยิ่งกว่านี้ ถ้ามีอีก
ทั้งในวงราชการประจำและในวงการเมืองสักวัน
หนึ่งก็จะปูดออกมาเอง เพราะความลับไม่มีในโลก

อ่องกง-ห่องกง

ข่าวสารจากสื่อสารมวลชนว่าผบ.ตร. และว่าที่
ผบ.ตร.ไปคารวะอดีตนายกกฯทักษิณนักโทษหนีคุกที่
ฮ่องกงด้วยเหมือนกัน ผมตะขิดตะขวงใจนักหาก
เป็นจริง เพราะเป็นเจ้าพนักงาน แม้จะเป็นญาติ
เป็นดองเกี่ยวข้องอะไรกันก็แล้วแต่ แต่ต้อง
แยกแยะส่วนตัวกับหน้าที่ให้เด็ดขาดชัดเจน หาก
โดยหน้าที่ไม่ชวนชวายเป็นเอาตัวผู้ต้องโทษมา
จัดการแล้ว ยังเสนอหน้าไปพินอบพิเทาเยี่ยงทาส
อีก ผมว่าอย่าตากหน้าอยู่ให้อับอายฟ้าดินเลยครับ

- คนมีอายุ ทำพระจันทร์

📖 กระบวนการส่งผู้ร้ายข้ามแดนนายตำรวจใหญ่
ระดับ พล.ต.อ.เพรียวพันธ์ ดามาพงษ์ ผบ.ตร. และ
พล.ต.อ.อดุลย์ แสงสิงแก้ว ว่าที่ ผบ.ตร. ผู้อ่อนน้อม
ถ่อมตน ซึ่งชี้แจงในภายหลังว่ามีได้ไปคารวะนักโทษที่
ฮ่องกงในวาระนั้นตามที่ถูกกล่าวหา แท้จริงอย่างไรก็
เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ประเด็นที่น่าคิดก็คือ “คดีราเกษ :
กรณีศึกษาในคดีส่งผู้ร้ายข้ามแดน” เขียนโดย นาย
จุลสิงห์ วสันตสิงห์ อัยการสูงสุด ในวารสารอัยการ
ฉบับไตรมาสสุดท้ายของ พ.ศ.๒๕๕๒

ทำไมหนอผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการนี้ทั้งหลายใน
ประเทศไทยหายหัวไปไหนหมด จึงไม่ดำเนินการอะไร
เลย หรือดำเนินการแล้ว เพราะเหตุใดประจันหน้ากัน
แล้วจึงได้แต่คารวะแล้วคว้าน้ำเหลวกลับมา

สว.กำปิบสัน-อภิสิทธิ์

จากข่าวหนังสือพิมพ์ว่า สว.บุญส่ง โคววิสารัช
แห่งแม่ฮ่องสอน ทำปิ่นลั่นใส่นางชนากาญจน์
เด็ดขาด อายุ ๔๖ ปี เลขาส่วนตัว เสียชีวิต เหตุ

เกิดที่ร้านอาหารริมทาง อ.วังชัน จ.แพร่ เมื่อ ๓ สิงหาคม และต่อมาญาติได้มารับศพจากโรงพยาบาลแพร่ไปตั้งบำเพ็ญกุศลแล้วมอบศพให้โรงพยาบาลสอนดอก จ.เชียงใหม่เพื่อเป็น “อาจารย์ใหญ่” ให้นักศึกษาแพทย์ได้ศึกษาต่อไป ส่วน สว.บุญส่ง พนักงานสอบสวน สภ.วังชันแจ้งข้อหา มีอาวุธโดยไม่ได้รับอนุญาต - ทำให้ผู้อื่นตายโดยประมาท สอบสวนแล้วก็ต้องปล่อยตัวไปแบบนี้ก็ถือว่านักการเมืองมีอภิสิทธิ์ และจะทำให้เสียรูปคดีหรือไม่ ?

• ค. ควาย

☞ ก็ถือว่ามิลิทธิพิเศษกว่าประชาชนนิดหน่อย แต่ถ้าพนักงานสอบสวนที่ฉลาดเฉลียวเชี่ยวชาญพอควรก็ไม่มีปัญหาอะไร เชื่อว่า “เอาอยู่” เพราะแม้จะควบคุมตัวไม่ได้ แต่ก็สอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานที่จำเป็นต่อรูปคดีให้เรียบร้อยก่อน คดีนี้ ยึดอาวุธปืนของกลางคือปืนพกออโตเมติกคูชี ขนาด ๙ มม.พร้อมซองกระสุน มีกระสุน ๑๔ นัด ปลอกกระสุน ๑ ปลอก ในรังเพลิง เมื่ออ่านข่าวนี้ แต่แรกก็สะดุดใจตามวลีตำรวจเก่า ทำไมนั่งกินข้าวในร้านอาหารต้องเอาปืนออกมาเล่น มาอวด คงเป็นคนไม่เคยมีปืนหรือเพิ่งได้ปืนมาไฉ่เอ้ย ปลดห้ามไกออกทำไม หรือจงใจจะลั่นไก !

เงจเงจ ๑

เมื่อวาระอันควรแก่การซื้อติดซื้อถูกมาถึง เมื่อ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๕ ศาลอาญา ก็ได้พิจารณาและชี้ขาดให้นายศวรวิศ ชุกล่อม “เงง ดอกจิก” เข้าไปสิงสถิตในเรือนจำตามเดิม ส่วนนอกจากนั้นก็ยังปล่อยให้สงบปากสงบคำอยู่นอกเรือนจำ แต่ผมคิดว่าการขอประกันตัว “เงง ดอกจิก” ครั้งต่อไปนี้จะไม่ง่ายเหมือนเดิม เพราะการไม่รักษากฎในการปล่อยตัวชั่วคราวครั้งแรก และแม้มีการเตือนแล้ว การมาฟังคำสั่งของศาลอาญา ในวันที่ ๒๒ สิงหาคม ที่ศาลกำชับไม่ให้กีดขวางการ

จราจรบนหน้าศาล ก็ยังไม่ใส่ใจปฏิบัติ ซึ่งจะเป็นเหตุอันหนึ่งส่งผลให้ เงง ดอกจิก ต้องรับไปเต็ม ๆ ด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในฐานะที่เป็นหัวขบวน

ส่วนพวกที่เคยกำแหงทำทลายศาลด้วยคารมหาญกล้าทั้งหลายนั้น แน่จริงต่อไปนี่ก็อย่าหยุด เงง ดอกจิก จะได้มีเพื่อนคุย

• ดาวประดับดิน กทม

☞ คนที่ไม่เคยคาดคิดว่าจะมีโอกาสได้ “เป็น” ในสิ่งที่ตนเป็น ก็ย่อมจะหลงเหลือ ระเรัง มัวเมา คนเช่นนี้ นอกจากทำให้ตนเองฉิบหายแล้ว ยังทำให้ชาติพินาศอีกด้วย

สบ.ปสบ.

ตำรวจ ตรวจค้นบ้าน สข.ปสบ. และยึดอาวุธปืน กระสุนปืนได้หลายนัด สข.เจ้าบ้านรับว่าเป็นข้าวของซื้อมาจากเพื่อน ๔-๕ เดือนแล้ว อยู่ระหว่างการจัดการโอนทะเบียน แต่ตำรวจก็จับกุมตัว สข.ไปดำเนินคดีฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนผิดกฎหมาย จึงขังใจว่าทำไมจึงเป็นอย่างนั้น ในเมื่อเขาบอกว่ามีทะเบียนซื้อมา และอยู่ระหว่างการทำเรื่องโอนทะเบียน แต่ยังไม่เรียบร้อย ทำไมตำรวจจึงไม่เอื้อเฟื้อชาวบ้านบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นนักการเมืองท้องถิ่นที่ช่วยงานแบ่งเบาภาระดูแลชาวบ้านด้วย

• ชาวชุมชน กทม.

☞ ต่างฝ่ายต่างทำหน้าที่ตรงต่อหน้าที่ ที่ตำรวจทำนั้นถูกต้องแล้วครับ การซื้ออาวุธปืนที่ร้านก็ต้องได้รับใบอนุญาตซื้อจากนายทะเบียนเสียก่อน การจะมีอาวุธปืนที่ซื้อจากเพื่อนไว้ในครอบครองได้ก็ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนโดยการโอนการครอบครองจากใครเสียก่อน จึงมีอาวุธปืนอยู่ในครอบครองพร้อมใบอนุญาตแสดงกำกับให้ตรวจสอบได้ นี่คือการถูกต้องตามระบบครับ

☞ ussna@ram

ลูกจ๋องตัววันที่ ๑๑ สิงหาคม
ซึ่งเป็นวันที่มีการแข่งขันนัดสำคัญที่สุด

คือ วิ่งเร็ว ๑๐๐, ๒๐๐, ๔๐๐, ๘๐๐ ม.

วิ่งผลัด กระโดดข้ามรั้ว กระโดดไกล กระโดดสูง

ค้ำถ่อ พุ่งแหลน ขว้างจักร ฯลฯ

โอลิมปิกลอนดอน ๒๐๑๒

● เจก ธนะสิริ

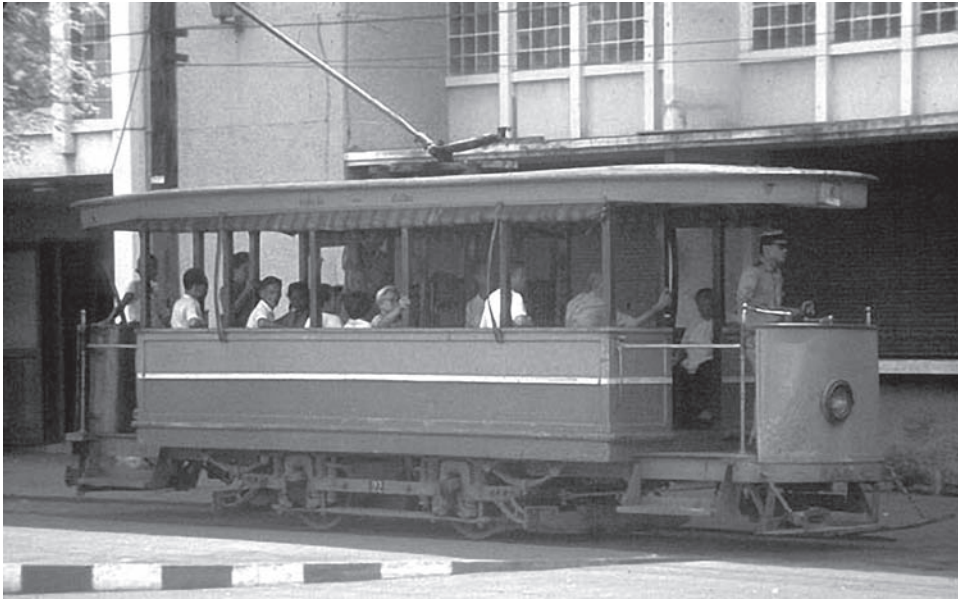

เมื่อ ๔ ปีก่อน (๒๐๐๘) ผม หมอวิไลศ พร้อมกับ
ลูกคนที่ ๒ (สลักโถม) พร้อมกับสามีของเขา
(Prof.Dr.Robert Stones) ได้ไปดู Olympic ปักกิ่ง
๒๐๐๘ หลังจากสิ้นสุดแข่งขัน Olympic แล้ว
เขาจัดวิ่งมาราธอน เราไปดูกันที่ปากประตูทาง
เข้าสนามแข่งขัน

๒๐๑๒ ปีนี้จึงวางแผนไปดูการแข่งขันใน
สนามแข่งขันโอลิมปิก ลอนดอน ให้เป็นบุญตา
เพราะชอบเล่นกีฬาอยู่แล้ว ลูกจึงจองตั๋วการ
แข่งขันล่วงหน้าเป็นเกือบปี ลูกจองตัววันที่ ๑๑
สิงหาคม ซึ่งเป็นวันที่มีการแข่งขันนัดสำคัญที่สุด
คือ วิ่งเร็ว ๑๐๐, ๒๐๐, ๔๐๐, ๘๐๐ ม. วิ่งผลัด

กระโดดข้ามรั้ว กระโดดไกล กระโดดสูง ค้ำถ่อ
พุ่งแหลน ขว้างจักร ฯลฯ อัตราการเข้าดูแต่ละ
วันไม่เท่ากัน สุดแต่ชนิดของกีฬา

ขอเล่าอธิบายถึงที่ตั้งของสนามแข่งขัน ผม
จะเปรียบเทียบง่าย ๆ กับบ้านเรา สมมุติลอนดอน
คือบางกอก สนามแข่งอยู่ที่รังสิต หรือประตูน้ำ
พระอินทร์ บ้านของลูกสาวอยู่ที่เมือง Colchester
เปรียบได้กับอยุธยา เมืองหลวงเก่าของเรา
๕๐๐ ปี Colchester ก็เป็นเมืองหลวงก่อน
ลอนดอน ๑,๐๐๐ ปี สมัยโน้นปกครองโดย
ชาวโรมัน “โรมัน” เปรียบได้กับ “ขอม” โรมัน
สูญหายไปไหนไม่ทราบเช่นเดียวกับขอม แต่ทั้ง

ภาพจาก <http://www.arunsawat.com/board/index.php?topic=4278.20>

● รถรางบางกอก

ประติมากรรมเอาไว้ให้เห็นเป็นจำนวนมากที่ อิตาลีและกรีก เป็นต้น ขอมก็ทั้งประติมากรรม ชันยอตไ้ที่นครวัดนครธม พิมาย กาญจนบุรี บุรีรัมย์ เป็นต้น การเดินทางสะดวกที่สุด รถ ไม่ติดก็คือรถไฟ ซึ่งจะไปสู่ปลายทางในลอนดอน

ผมขอพูดถึงรถไฟของอังกฤษ เพื่อ เปรียบเทียบกับรถไฟไทยสักเล็กน้อยให้ประชาชน ทัวไปและผู้ที่มีหน้าที่บริหารประเทศได้ทราบ และคิดคำนึงด้วยความปรารถนาดีต่อชาติไทย บ้านเมืองของเรา

รถไฟอังกฤษ (หรือทุกประเทศในยุโรป, อเมริกา, ออสเตรเลีย, จีน, ญี่ปุ่น วิ่งเจียบกริบ นั่งตัวไม่โยกเยก ความเร็ว ๑๐๐-๑๓๐ กม./ชม. มี ๒ ชั้น คือ ๒ และ ๑ ชั่วโมงเร่งด่วนวิ่งทุกชั่วโมง ช่วงโอลิมปิกถี่ขึ้น น้อยคนใช้รถยนต์เพราะปัญหา ที่จอดไม่พอ

เมื่อผมเป็นเด็ก ๑๐-๑๕ ขวบ พ่อแม่เคยพา นั่งรถไฟไปเชียงใหม่และหัวหินรถไฟไทยไม่เลวเลย ถึงจะวิ่งช้าหน่อยแต่ตรงเวลา ไม่เคยตกราง ห้อง อาหารสะอาดมาก มีผ้าเรียบกริบบูโต๊ะ ช้อนส้อม เป็นเงินโก้เก๋มาก ๆ ข้าราชการรถไฟร่อยรอยาบอก

ใครเลย สมัยนั้นใน กทม.มีรถรางวิ่งหลายสาย แถมมีรถไฟเล็กวิ่งจากปากน้ำเข้าหัวลำโพง และ จากบางกอกน้อยไปแม่กลอง สมุทรสาคร

สมัยผมเป็นนักเรียนมัธยมสวนกุหลาบ กทม.มีรถรางหลายสายทั่วทุกทิศ ๒ สดางค์จาก นางเลิ้งหรือผ่านฟ้าถึงสะพานพุทธ เดินเข้า โรงเรียนสบายมาก ๆ ท่านทราบหรือไม่ว่าสมัย นั้นญี่ปุ่นมีรถไฟเหมือนเรา แต่ในโตเกียวยังไม่มี รถรางเลย! ส่วนที่เกาหลีนั้นไม่ต้องพูดถึง ล้าสมัย กว่าไทยเยอะ ปัจจุบันนี้เป็นอย่างไร ญี่ปุ่นนั้นไป ไกลลิบลับ เกาหลีขนาดแตกแยกเป็นเหนือใต้ก็ พัฒนาใกล้เคียงญี่ปุ่น แคมโอลิมปิก เกาหลีได้ยัง ชนะญี่ปุ่นเลย!

เมื่อไรหนอ รถไฟไทยจะพัฒนาให้เสมอ เหมือนเมื่อครั้งสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนิน ทรงเปิดเส้นทางรถไฟหลวงพระองค์แรก รถไฟของเราตรงเวลา ไม่เคยตกราง และวิ่งเรียบเพราะดูแลเส้นทาง และหมอนรถไฟดีมาก สมัยนั้นรัฐบาลคัดเลือก ส่งนักเรียนที่สอบชิงทุนไปศึกษาต่างประเทศ แล้วกลับมาทำงานในกรมรถไฟหลวง ยังจำ

และทันรู้จักบางท่านเป็นอย่างดี อาทิเช่น หลวงวิเทศยนตรกิจ หลวงวิทิศยนตรการ คุณปุ่น ศกุนตนาค พ.อ.แสง จุลริตต์ คุณไสว หัพนานนท์ คุณอาซัว กุญชร ณ อยุธยา เป็นต้น น่าชื่นชมมาก ผมยังจำได้เวลาผ่านแถวมักกะสันจะเห็นโรงซ่อมรถจักร มีการซ่อมรถอย่างสม่ำเสมอ ปัจจุบันนี้ไม่เห็น คงจะไม่ซ่อม เอาแต่จะซื้อใหม่...?? ทั้ง ๆ ที่ประเทศของเราที่ยากจนอยู่

ขอกราบไหว้นะครับ ปรับปรุงทำรถไฟไทยให้ยอดเยี่ยม เอาดีทางรถไฟเถอะครับ อย่าไปเอาดีทางตลาดขายของนะครับ

เป็นที่ทราบกันดีว่า ๒ ประเทศมหาอำนาจคืออเมริกากับจีน แต่ก่อนหน้านี้นัก ๘ ปี รัสเซียอีกประเทศหนึ่ง พอสหภาพแตกแยกเป็นประเทศเล็กประเทศน้อย รัสเซียก็ตกกระป๋องไปทันที ปีนี้เป็นที่ ๔ ยังแพ้อังกฤษซึ่งเล็กกว่าเลย!

มีข้อสังเกตอย่างหนึ่งคือ เกาหลีทั้ง ๆ ที่แตกแยกเป็นเหนือ-ใต้ เกาหลีใต้ยังได้เหรียญทองชนะเลิศญี่ปุ่น! ซึ่งเคยยิ่งใหญ่มาที่สุดในเอเชีย ปัจจุบันนี้ทุกอย่างที่ญี่ปุ่นหรือมหาอำนาจอื่น ๆ ทำได้ เกาหลีทั้งเหนือและใต้ทำได้ทุกอย่าง แม้อาวุธปรมาณู เหตุผลเพราะอะไร? เกาหลีโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกาหลีใต้ซึ่งไม่ใช่เผด็จการคอมมิวนิสต์ จึงพัฒนาตัวเองเร็วมาก ๆ ผมจำได้ว่าเดิมก็ไม่ได้เรื่องเพราะมีคอร์รัปชันในหมู่นักการเมือง ครั้นพอรัฐบาลคือศาลาเอาจริง มีการตัดสินประหารชีวิตนักการเมืองขึ้น มีนักการเมืองขึ้นหิ้งหนีคดีหนีความอาย กระโดดภูเขาตาย เกาหลีจึงพัฒนารวดเร็วมาก ผมเองยังซื้อรถยนต์เกาหลีเลย เพราะถูกที่สุดและคุณภาพดีมากจริง ๆ ถ้าประเทศไทยผลิตรถยนต์ได้เอง ผมจะไม่ซื้อจากต่างประเทศ เพราะแม้ผลไม่จอร์อยสักปานใด (ความจริงผลไม้ไทยออร์อยกว่า) ผมไม่ยอมซื้อ ผมตั้งใจช่วยชาวสวนไทย ส่งสารเขาจริง ๆ ช่วยซื้อผลไม้และสินค้าไทยกันมาก ๆ นะครับ

ผมขอพูดถึงเกาหลี เขาอบรมเยาวชนของเขายอดเยี่ยมจริง ๆ ครั้งหนึ่งกว่า ๑๐ ปีมาแล้ว

พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ชวนผมในฐานะครูพิเศษไปสอนที่ ร.ร.ผู้นำ กาญจนบุรี ที่ท่านจัดสร้างและอบรม ๒๐ กว่าปีมาแล้ว พล.ต.จำลองชวนผมเดินเที่ยวตลาด (คล้ายจตุจักร) เด็ก ๆ เกาหลีพอเหลือบไปเห็น พล.ต.จำลองเข้า ตีใจมาก ๆ เรียก “จำลองๆๆ” ใคร ๆ รีบวิ่งมาห้อมล้อมแสดงความตื่นเต้นดีใจ คุณจำลองเล่าให้ผมฟังว่า เพราะท่านได้รับรางวัลบุคคลดีเด่น (คล้ายแม่โขงไชยของฟิลิปปินส์) เกาหลีรู้จักจำลองในลักษณะ “Mr.Clean”

ผมส่งสารเด็กไทยครับ ใครจะสอนลูกหลานของเรา??

ลูกหลานเอ๋ย!! ปู่ขอร้อง หลานอย่ายกพวกตีกันเองเลยนะหลานนะ ไม่มีชาติใดในโลกนี้ที่จุ ๆ นักเรียนไม่มีเรื่องอะไรดี ๆ ที่จะช่วยกันพัฒนา กลับยกพวกตีกัน!! หลานยกพวกไปเล่นกีฬาแข่งขันเอาชนะกันจะดีกว่าไหม??? ปู่ขอร้อง

ขอเข้าเรื่องโอลิมปิก การวัดความเก่งเขาวัดที่จำนวนเหรียญทองเป็นหลัก และรวมเหรียญทั้งหมดประกอบ

โอลิมปิกลอนดอน ๒๐๑๒

	ทอง	เงิน+ทองแดง	ลำดับที่
๑.USA	๔๖	๑๐๔	๑
๒.จีน	๓๘	๘๗	๒
๓.อังกฤษ	๒๙	๖๕	๓
๔.รัสเซีย	๒๔	๖๒	๔
๕.เกาหลีใต้	๑๓	๓๘	๑๑
๖.ญี่ปุ่น	๗	๓๘	๒๐
๗.เกาหลีเหนือ	๔	๖	
๘.อินเดีย	๒ เงิน	๔ ทองแดง	รวม ๖
๙.ไทย	๒ เงิน	๑ ทองแดง	รวม ๓
๑๐.สิงคโปร์		๒ ทองแดง	รวม ๒
๑๑.อินโดนีเซีย	๑ เงิน	๑ ทองแดง	รวม ๒
๑๒.มาเลเซีย	๑ เงิน	๑ ทองแดง	รวม ๒

ประเทศอื่น ๆ ในเอเชียไม่ได้เลย

มีข้อสังเกต สหภาพโซเวียตเคยอยู่ในอันดับต้น ๆ ครั้นแตกแยกเป็นประเทศเล็กประเทศน้อย

ก็หมดความหมายไปทันที ครั้งนี้อยู่เป็นที่ ๔
อดีตเคยเป็นที่ ๑ หรือ ๒

มีข้อสังเกตคือประเทศอื่น ๆ ในเอเชียไม่ได้
เหรียญเลย หรืออาจจะไม่มีโอกาสเข้าไปถึงก็ได้

สำหรับอังกฤษในปีแรกเริ่มโอลิมปิก ๑๘๙๖ ที่
Athen ได้ ๒ ทอง เป็นที่ ๑๑ (USA ที่ ๑)

ครั้งที่ ๒ ที่ Paris อังกฤษได้ ๑๕ ทอง USA ก็ที่
๑ เช่นเคย

แข่งที่ London ๓ ครั้ง

๑๙๐๘ ๕๖ ทอง เป็นที่ ๑

๑๙๔๘ ๓ ทอง เป็นที่ ๑๒

(หลังสงครามโลก)

๒๐๑๒ ๒๙ ทอง เป็นที่ ๓ !

โอลิมปิกปีนี้อังกฤษตั้งอกตั้งใจพัฒนาทาง
กีฬาทุก ๆ ทาง ถึงกับกล่าวว่าส่วนหนึ่งเป็น
เพราะได้ออกล็อตเตอรี่เพื่อหาเงินสนับสนุนการ
กีฬา เข้าใจว่าเขาคงไม่ออกล็อตเตอรี่ขายทุกเดือน
หรือมี “ห่วยได้ดิน” อย่างบ้านเรา การกีฬาจึง
พุ่งพรวดเป็นที่ ๓ ได้ถึง ๒๙ เหรียญทอง
เหนือประเทศต่าง ๆ ทุกประเทศที่เคยเก่ง ๆ เช่น

เยอรมนี สเปน และอิตาลี เป็นต้น

ส่วนในเอเชีย เราก็น่าจะพอใจในระดับหนึ่ง
เราได้เหรียญมากกว่าอินโดนีเซียและอินเดีย ซึ่งมี
พลเมืองกว่า ๑๐๐ ล้านคน ถ้ามวยของเราได้
ทอง (สูสีกันมาก) ผมก็เห็นว่าน่าจะเหนือกว่า เรา
ก็จะเหนืออินเดียซึ่งเป็นประเทศที่ใหญ่มาก

สิงคโปร์เล็กนิดเดียว แพ้ไทยเพียง ๑ ทองแดง
ถ้าเอาสิงคโปร์เป็นตัวเปรียบ ประเทศไทยน่าจะ
ได้ถึงอย่างน้อย ๒๐ ทอง! จริงไหมครับ??
ลูก ๆ หลาน ๆ รวมทั้งผู้มีหน้าที่บริหารบ้านเมือง
ควรรีบพัฒนาเสียแต่บัดนี้ การพัฒนากีฬา
เป็นการพัฒนาประเทศ เพราะกีฬาสามารถ
พัฒนาให้ประชาชนให้มีจิตวิญญาณสูงและขยัน
ฝึกซ้อม ก็เท่ากับพัฒนาคนให้เก่งให้ดีขึ้นเอง

นอกเรื่องไปพอควรแล้ว ขอกลับเข้าเรื่อง
สถานที่ตั้งของโอลิมปิก ลอนดอน ๒๐๑๒ ขอ
เปรียบเทียบกับประเทศไทยดังนี้

๑. สนามโอลิมปิก ไม่ไกลจากลอนดอน
เดินทางสะดวกมากที่สุดด้วยระบบขนส่งมวลชนคือ
รถไฟธรรมดา ๆ

ระบบขนส่งมวลชนในกรุงลอนดอน (ภาพอินเทอร์เน็ต)

๒. ใช้อาสาสมัครช่วยงานประมาณ ๗๐,๐๐๐ คน โดยไม่ต้องเสียค่าจ้าง ผลัดกันมาช่วยงานด้านต่าง ๆ ทั่วไปหมด ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นระเบียบ สุภาพ สนุกกับงาน แสดงว่าจะต้องได้รับการอบรมอย่างจริงจัง ดังนั้นจึงไม่ค่อยเห็นตำรวจหรือตำรวจตระเวนชายแดนมากนัก จะมีบ้างเพราะเขากลัวระเบิดก่อวินาศกรรมมาก ๆ

๓. ใช้หลักวิชาการทางวิทยาศาสตร์ทุกสาขา อย่างสมบูรณ์แบบจริง ๆ อาทิเช่น แม้แต่เสื้อผ้ากางเกงวีนัย วัยน้ำ ปั่นจักรยาน เรือใบ เรือพาย เสื้อผ้าเหล่านี้ควรใช้วัสดุอะไรที่จะให้สั้น ลูกลมไม่อมน้ำ เพื่อไม่ให้เกิดการต้านทานต่อลมต่อน้ำให้สั้นไหล

๔. ใช้นักวิชาการหลายสาขา เช่น นักจิตวิทยา แก้ปัญหาเครียด ทุกข์ วิตกกังวลทางครอบครัว ทางบ้าน การเงิน นักโภชนาการ นักกายภาพบำบัด แพทย์แผนปัจจุบันและแพทย์ทางเลือกอื่น ๆ การนวด ประคบประหงมนักกีฬาประเภทแต่ละคน ดังนั้นนักกีฬาจะพร้อมทั้งร่างกาย จิตใจสมบูรณ์แบบ พร้อมเอาชนะคู่แข่ง

ในฐานะที่ผมสนใจวิชาวิปัสสนากรรมฐาน ผมเห็นว่าวิชาของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ช่วยได้อย่างลึก ๆ แม้นักกีฬาจากศาสนาอื่นก็สามารถปฏิบัติได้ วิชานี้นั้นมีปาฏิหาริย์จริง ๆ

๕. งบประมาณ กีฬาบางประเภทที่มีค่าใช้จ่ายสูง เช่น จักรยาน, เรือใบ, วินเซิร์ฟ แม้แต่เรือพายแบบต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องมีงบประมาณซื้อให้นักกีฬา แต่ก็ต้องไม่ฟุ่มเฟือย

๖. การเฟ้นหานักกีฬา เป็นเรื่องสำคัญ เพราะนักกีฬาเหล่านี้จะมาจากท้องถิ่นต่าง ๆ แปลก ๆ ตัวอย่างเช่น นักวิ่งเร็ว ๑๐๐ ม.จากประเทศจาเมกาเพียง ๙ วินาทีเศษเล็กน้อย เป็นเด็กบ้านนอกแอฟริกาที่หมู่บ้านหรือละแวกนั้น เด็ก ๆ จนถึงหนุ่มสาวชอบวิ่งเล่นวิ่งแข่ง วิ่งล่าสัตว์ ใช้ “ผีตืน” ล้วนๆ เขาก็จะมาฝึกซ้อม

ยกตัวอย่างบ้านเราสมัยหนึ่ง มีนักมวยชื่อดัง “สุข ปราสาทหินพิมาย” เป็นชาวเมืองพิมาย

โคราช โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักมวยไทย (คาดเชือก ไม่ใช้นวม) ถ้าไม่ทรหดจริง ๆ ทำได้ไหม? ระยะนั้นเด็กพิมายจะสนใจมวยเป็นพิเศษ ถ้าไปสรรหาเด็กละแวกนั้นมาฝึกปรืออย่างจริงจัง เราก็จะได้ นักมวยที่เก่งและทรหดอดทน

นักกีฬาหญิงของเราก็ควรจะพัฒนาให้มาก ๆ น้อยประเทศนักที่จะมีวีรสตรีเสมอเหมือนประเทศไทย กล่าวคือ นับตั้งแต่สมเด็จพระศรีสุริเยศใช้ดาบและง้าวชนช้างสู้รบกับกษัตริย์ของพม่าจนสิ้นพระชนม์ เพื่อปกป้องพระมหากษัตริย์ไทย อีกทั้งท่านท้าวสุรนารี ท้าวเทพกษัตริย์ ท้าวศรีสุนทร ทำไมเราจะพัฒนานักกีฬาหญิงไทยให้เก่งกาจทางกีฬาทุกประเภทไม่ได้ ผมมีความคิดว่ากระทรวงศึกษาและกระทรวงการพัฒนาการท่องเที่ยวและกีฬา จะประสานงานกันอย่างไรดี? นอกจากนั้นการศึกษาของเราแยกแยะโรงเรียนที่อยู่ในเขตเทศบาลและเขตองค์การบริหารจังหวัด คือ อบต. อบจ. ดังนั้นอีกกระทรวงหนึ่งที่จะต้องเข้ามาเกี่ยวข้องคือ กระทรวงมหาดไทย ๓ กระทรวงนี้จะร่วมกันพัฒนานักกีฬาไทยตั้งแต่ยังเป็นเยาวชนให้ดีที่สุดได้อย่างไร? ที่จะให้เป็นหนึ่งเดียว เพราะมันใช้เวลาและความต่อเนื่อง

ท้ายที่สุดสิ่งที่น่าประทับใจอย่างยิ่งคือ ในพิธีเปิดที่ยิ่งใหญ่อลังการมีความหมายและแฉะคิด คือ กษัตริย์แห่งอังกฤษทรงลงมาเล่นสนุกในพิธีเปิดกับดาราภาพยนตร์ดัง ๐๐๗ James Bond ทำให้คนอังกฤษหันมาทะคะแนนนิยมให้สถาบันกษัตริย์ ซึ่งถูกบั่นทอนโดยคนอังกฤษส่วนหนึ่ง กลับเพิ่มความนิยมสถาบันกษัตริย์ยิ่งขึ้นมหาศาล ทำให้ผมฝันเฟื่องต่อไปว่า สมมุติประเทศไทยจะมีการจัดแข่งขันโอลิมปิกหรืออื่น ๆ ที่ยิ่งใหญ่ แน่นนอนเหลือเกินที่กษัตริย์ไทยจะเสด็จร่วมเป็นประธานพิธีเปิด ที่จะทำให้ดินตตะลึงและสนุกสนานเช่นกัน ท่านลืมไปหรือว่าพระมหากษัตริย์ไทยท่านทรงเป็นนักกีฬาหลายประเภท และยังทรงเป็นนักดนตรีอีกด้วย **๗**

● นายธิง วินเทอร์

ประธานงาน : น.หนูหายไปนานแล้ว

ภัย ก่อการร้ายภาคใต้ ก็ปี ๆ เราก็ยังไม่สำเร็จ เริ่มตั้งแต่ยุครัฐบาลทักษิณมาประชาธิปไตยด้วยเพื่อไทย

ปัญหาใหญ่ขนาดนี้ ก็ยังไม่ทุ่มเทอย่างจริงจัง กรกฎาคม ๒๕๕๕ รมต.กลาโหมกับกองทัพบกก็เพิ่งจะจับมือกันลงไปดูบรรยายภาคใต้ ย้ำตรงนี้...เพิ่งจะลง!

และแล้วความคิดเจ่งเป้งก็ระเบิด ด้วยการตั้งหน่วยงานเฉพาะกิจขึ้นใหม่ เรื่องตั้งหน่วยงานใหม่ดูจะถนัดกันเหลือเกิน

การมีหน่วยงานมาก นั้นแปลว่าเจ้านายหลายคน

เจ้านายยิ่งมาก ก็ยิ่งพูดกันไม่รู้เรื่อง หน่วยราชการไทย เขาไม่รู้จักคำว่า **“ประธานงาน”** มานานแล้ว

ใครที่คิดแต่ว่า ให้แต่ละหน่วยประสานงาน แสดงว่าคนนั้นไม่เคยบริหารจัดการภาครัฐ บริหารบ้านเมืองแบบนี้ ประชาชนตายลูกเดียว

๗

สี่สิบชีวิต

สมอ.

บทนำ

เขาทำในสิ่งที่นักธุรกิจอื่นทำได้ยาก
เขามีวิธีคิดและการบริหารต่างจากนักธุรกิจทั่วไป
เพราะเขาทำธุรกิจอย่างมีคุณธรรมและจริยธรรม
ยืนหยัดยืนยันท่ามกลางกระแสทุนนิยมสามัญ

ดร.ณรงค์ โชควัฒนา

นักธุรกิจสายพุทธ

ตัวอย่างชีวิตจากคุณพ่อเทียม โชควัฒนา

ผมถอดแบบทั้งความคิดทั้งความประพฤติจากคุณพ่อ ท่านเป็นครูที่ยิ่งใหญ่มาก ท่านศึกษาตลอดชีวิต เมื่อมีความรู้แล้วท่านก็ไม่ได้เก็บไว้คนเดียว ท่านสอนทั้งลูกหลาน ลูกน้อง พนักงาน ท่านสอนหมด ท่านเป็นนักสอนท่านชอบสอน

ท่านบอกว่า ถ้าเรามีความรู้ไปสอนคนอื่น ความรู้เราไม่ได้หายไปนะ เราจะรู้มากขึ้น ยิ่งสอนมากเราก็จะเก่งมาก เราก็จะรู้มาก รู้ดีขึ้นอีก ยิ่งมีคำถาม มีผู้ไม่เข้าใจ ไม่เห็นด้วย ก็ยิ่งจะทำให้เราใช้ความคิดมากขึ้น แล้วเราจะรู้สึกว่าคุณคิดลึกซึ้งขึ้นจริง ๆ ได้ คุณพ่อเป็นครูที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดของผมมาก

เรียนอิสระ

พี่น้องเรียนจบต่างประเทศหมด มีแต่ผมคนเดียวจบมหาวิทยาลัยในประเทศไทย จบคณะวิทยาศาสตร์เคมีซึ่งเป็นแผนกที่นักศึกษาเลือกเรียนเยอะ เข้าห้องแล็บมากและไม่ค่อยมีเวลาทำเรื่องอื่น แต่ผมก็ยังไปทำกิจกรรมระหว่างเรียนจนกระทั่งไม่มีเวลาจะสอบให้ได้ทีหนึ่ง เพราะไหนจะต้องเข้าค่ายเพื่อน ๆ ก็ต้องคอยจดเลคเชอร์ให้ ส่งกระดาษก๊อปปี้ให้เพราะผมจะไม่มีเวลาเข้าเรียน เพื่อนคนหนึ่งถูกเลือกมาทำแล็บกับผมเรียกว่าต้องเสียสละเป็นพิเศษเพราะต้องทำคนเดียว คนอื่นเป็นพาร์ทเนอร์กันก็ช่วยกันทำ ของผมถ้าใครมาเป็นพาร์ทเนอร์ต้องทำให้ได้เลยทำคนเดียวแน่ ๆ แล้วก็ต้องแบ่งคะแนนให้ผมด้วย เพื่อน ๆ ช่วยผมมากจนผมสอบมาได้

จริง ๆ แล้วผมไม่ได้เรียนเก่ง ทุกครั้งที่เรียนคนอื่นเขาก็สอบมิดเทอมกับปลายเทอม ปีละสองครั้ง ของผมสอบแล้วซ่อมทุกที มันก็จะมากกว่าเขาหนึ่งครั้ง แล้วทุกครั้งที่นำหน้าตัวผมก็จะลดยาลิบกิโล เป็นลักษณะอย่างนั้นเลย คือมันต้องโหมท่องหนังสือเพื่อจะสอบให้ได้ มาเร่งเอาตอนปลาย ๆ เพราะไม่มีเวลาฟังเลคเชอร์ ไม่มีเวลาดูหนังสือ นี่คือชีวิตตอนเรียนที่สนุกมาก มีอิสระ

ประวัติ

ชื่อ	นายณรงค์ โชควัฒนา
วันเดือนปีเกิด	๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๖ ที่กรุงเทพฯ
สมรสกับ	นางธีรนาฏ โชควัฒนา
การศึกษา	โรงเรียนอัสสัมชัญ บางรัก วิทยาศาสตร์บัณฑิต (เคมี) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่น ๔ คณะบัณฑิตกิตติมศักดิ์ (บริหารธุรกิจ) มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
ตำแหน่งปัจจุบัน	นักวิชาการและนักธุรกิจอิสระ
สถานที่ติดต่อ	คุณณรงค์ โชควัฒนา ๖๑๑/๔๐ ซอยประดู่ ๑ (ราษฎร์อุทิศ ๒) แขวงบางโคล่ เขตบางคอแหลม กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๒๐

มากเพราะเรียนมหาวิทยาลัย เรียนมัธยม เรียนประถมเรายังถูกควบคุม ยังไม่มีอิสระที่จะไปไหนมาไหน คิดทำอะไร เป็นช่วงที่มีความสุขมากเลย ไม่ต้องรับผิดชอบอะไร

ปลูกฝังประสบการณ์ชีวิต

เราทำกิจกรรมและได้รับเลือกให้เป็นนายก-สโมสรนิสิตเมื่อปีสุดท้าย เราก็ไปรู้จักว่าประชาธิปไตยเป็นยังไง รู้ว่าเขาเลือกเรามาใช้ไม่ได้เลือกให้มาปกครองเขานะ ตอนที่ผมเรียน เขาเลือกตั้งนายก หัวหน้าในคณะต่าง ๆ ได้รับการคัดเลือกมาเป็นกรรมการของสโมสรของนิสิต และประธานชมรมกีฬาซึ่งในชมรมเขาเลือกกันมาเอง เพราะฉะนั้นผมสั่งใครไม่ได้

ผมไม่มีอำนาจสั่งอะไร ถูกเลือกมาใช้งานจริง ๆ ผมสั่งได้สองคนคือภารโรงตึกจักรพงษ์ กับคนขับรถที่ตึกจักรฯ เขายินดีทำตามคำสั่งเพราะผมทักด้วย เพื่อให้เขามีน้ำใจ สั่งได้แค่นั้นนะสั่งหัวหน้าคณะ สั่งอะไรก็ได้มันนะครับ แต่ว่าทั้งปีเชื่อไหมครับ โดยไม่มีอำนาจอะไร ปีนั้นเป็นปีทำงานของนิสิตประสบความสำเร็จมาก ฟุตบอล

ประเพณีก็ชนะธรรมชาติหลังจากแพ้มามากหลายปี ประชุมกรรมการสโมสรเป็นมติเอกฉันท์เพราะทุกคนเอาผลประโยชน์ของจุฬาฯ ของนักศึกษาเป็นที่ตั้ง แล้วเราก็คูญกัน อาจจะมีความเห็นไม่ตรงกันตอนแรก ๆ แต่สุดท้ายเมื่อต่างคนต่างไม่มีผลประโยชน์ส่วนตัว ไม่มีใครซื้อเสียงกันมา ไม่มีใครที่จะลงทุนเพื่อจะไปรอกถอนทุน เพราะฉะนั้นเมื่อทุกคนมีเป้าหมายที่จะทำเพื่อส่วนรวมก็ไม่เห็นต้องมีอำนาจ เพราะอะไรที่ส่วนรวมได้ประโยชน์สูงสุดอะไรที่จุฬาฯ ได้ประโยชน์สูงสุด อะไรที่นิสิตนักศึกษาได้ประโยชน์สูงสุด ทุกคนก็ต้องยกมือให้เป็นเอกฉันท์เกือบทุกครั้ง ไม่มีที่ว่าคะแนนข้างมากข้างน้อย ไม่มีเลย เป็นลักษณะอย่างนั้นครับ ด้วยการที่ผมเป็นเป็นนักกิจกรรมด้วยแบบนี่ ได้ทำงานเพื่อคณะ เพื่อมหาวิทยาลัย แล้วก็ไปทำอีกหลาย ๆ งาน ผมพบว่าการบริหารงานไม่จำเป็นต้องใช้อำนาจ ไม่จำเป็นต้องมีอำนาจ เมื่อเราตัดสินใจถูกต้อง เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ก็ทำได้ ไม่จำเป็นต้องมีอำนาจ แล้วการใช้อำนาจทำงานไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้อง อันนี้คือการเรียนรู้ในระหว่างทำกิจกรรม

ค้นพบความรักมิติที่สูงขึ้น

การเรียนรู้ที่สำคัญอีกครั้งหนึ่งในชีวิตคือตอนที่ผมเรียนอยู่ที่จุฬาฯ ผมไปค่ายอาสาสมัคร ไปทำงานขุดดิน ขุดบ่อน้ำให้ชาวบ้านที่ภาคอีสาน แล้วก็ไปอยู่กินนอนกันที่นั่น ช่วงปิดเทอมหน้าร้อนสิบห้าวัน ทำงานร่วมกับชาวบ้าน เราไปชวนชาวบ้านมาพัฒนาหมู่บ้านของตนเอง ไม่ต้องรอราชการ เสร็จแล้วตอนเย็นเราก็นั่งชวนชาวบ้านมานั่งร้องเพลง เล่านิทานข้างกองไฟ สนุกสนาน ชาวบ้านก็มีน้ำใจ

หลัง ๆ พอเริ่มสนิทกัน ตอนเช้าทำงาน พอบ่ายเราไปประชาสัมพันธ์ในหมู่บ้าน ไปเยี่ยมบ้านเขา ชาวบ้านเอาเก้าอี้มาให้เรานั่ง เราก็นั่ง เราจะนั่งบนเสื่อ เขาให้อะไรมากินต้องกินนะ ไปรังเกียจเขาไม่ได้ ไม่ว่าบางอย่างมันจะดูไม่น่ากิน แล้วก็ห้ามไปจับสาวชาวบ้าน ถ้าไปจับหนุ่ม ๆ

ที่หมู่บ้านเขาจะเขม่นเอาเดี๋ยวจะมีเรื่องทะเลาะกัน ไม่ได้พัฒนากันหรอก คือค่ายอาสาสมัครในยุคผมดีมากครับ แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นก็คือว่าพวกเรารักกันยังไม่พอ เรารักชาวบ้านด้วย

ผมเกิดในเมืองตองสงครามจึงชื่อณรงค์ในช่วงปี ๒๔๘๖ แต่ว่ามาโตในเมือง เพราะฉะนั้นเราก็ไม่รู้จักว่าชนบทจริง ๆ เป็นยังงัยคนที่จน ๆ เขาอยู่กันยังงัย พอไปค่ายสองครั้งนี่ชาวบ้านนอกจากเป็นคนน้ำใจดียังน่ารักอีกด้วย พอวันหลังเขารักเราเขาก็เอาส้มโอ เอาอะไรมากินด้วยกัน เขาก็รักเราเขาก็เป็นคนจิตใจดีมาก ผมรักชาวบ้าน รักมาจนวันนี้ ความรู้สึกรักคนจน เรารักกันเพราะลำบาก ทำงานเหนื่อย จับจอบมือแตก เป็นครั้งแรกที่จับจอบขุดดิน แล้วรู้สึกว้าวโฮโฮ ทำไมดินอีสานมันถึงได้แข็งเหลือเกิน ฟันลงไปเหมือนกับฟันหิน แล้วก็เจ็บมือ แต่ว่าเรารักกัน พอกลับมาที่จุฬาฯ วันรุ่งขึ้นทุกคนเข้าไปที่มหาวิทยาลัยแล้วก็ไปที่สระน้ำที่จุฬาฯ โดยไม่ได้นัดหมายเพราะมันเหงา พอกลับมาบ้านเหงาเลย อยู่ที่นั่นเราได้เฮฮากัน สิบห้าวันสามารถทำให้คนรู้สึกอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นไม่แปลกใจที่พันธมิตรลำบากกัน ร้อยกว่าวัน ทำไมจะไม่รักกัน อันนี้คือความรู้สึกซึ่งยังติดมา ทำให้ผมค่อนข้างรักคนชนบทและอาจจะรักมากกว่าคนในเมือง ผมว่าคนในเมืองฐานะมาก บางทีเพื่อนบ้านแท้ ๆ ยังไม่เคยรู้จักกันเลย ไม่เคยพูดคุยทั้ง ๆ ที่บ้านอยู่ติดกัน อยู่กันหลาย ๆ ปี แต่ชาวบ้านเขารู้จักกันหมดทั้งหมู่บ้าน ไม่มีชาวบ้านหมู่บ้านไหนที่ไม่รู้จักกัน สังคมมันอยู่ตรงนั้นมนุษย์เราเป็นสัตว์สังคมมันต้องมีปฏิสัมพันธ์เชิงบวก แต่คนกรุงเทพฯ ตัวใครตัวมัน กลับบ้านก็เข้าบ้าน ปิดประตูแล้วยังมีรั้วรอบขอบชิดอีกต่างหาก เวลาผ่านไปผมแทบจะไม่มีโอกาสเข้าไปสัมผัสใกล้ชิดชาวบ้าน ไปกินไปนอนร่วมกันแต่ความรู้สึกดี ๆ ยังมีอยู่

กบฏนายทูป

ผมไม่เหมือนนักธุรกิจทั่วไป เขาเรียกผมว่านายทุนกบฏ สื่อบางฉบับเรียกนักธุรกิจกลายพันธุ์

เพราะความคิดผมมันไม่เหมือนนักธุรกิจทั่วไปที่มุ่งอย่างเดียวคือกำไรสูงสุด ผมต้องการเห็นงานสำเร็จ คนก็มีสุข งานได้ผลคนมีสุข มนุษย์เรามีหัวใจ มีจิตใจ ถ้าเราจะมองว่าเขาเป็นวัตถุเป็นแค่ทรัพยากรตัวหนึ่งที่เราจะส่งขายหันขวาหันซ้ายโดยไม่ดูจิตใจเขาไม่ได้ครับ มันไม่คุ้มกัน คนเราถ้าตั้งใจทำกับจำใจทำ หรือถูกบังคับให้ทำผลงานมันต่างกันมาก ผมไม่ชอบวิธีนี้นั้นเพราะรู้สึกว่าเป็นวิธีใช้คนแบบเครื่องจักร อีกอย่างหนึ่งมนุษย์เราเป็นสัตว์มีสติปัญญาจิตใจเราจะใช้แบบเครื่องจักรเครื่องยนต์ไม่ได้ พอเครื่องเก่าเครื่องเสียก็ทิ้งเลย อันนี้เป็นปรัชญาการบริหารจัดการของฝรั่งหรือตะวันตกเวลาสิ่งนั้นมีประโยชน์คนไหนมีประโยชน์ แพงเท่าไรก็จ้างมา เมื่อหมดประโยชน์ก็โยนทิ้งปดเลยไม่ต้องมีความผูกพันทางจิตใจกันเพราะมองคนเป็นวัตถุชิ้นหนึ่ง สังคมฝรั่งทำได้เพราะประเทศ เขาเป็นประชาธิปไตย มีสวัสดิการคนตกงาน คนตกงานรัฐบาลก็เลี้ยงไม่มีปัญหาอะไร

แต่ว่าประเทศเราไปเอาความคิดเขามาใช้ มันไม่ถูกเพราะเราไม่มีสวัสดิการคนตกงาน ตกงานอาจจะอดตายก็ได้ เพราะฉะนั้นเราจะคิดมองคนแบบว่าพอไม่มีประโยชน์ก็ทิ้งเลย มีประโยชน์ก็ให้เขาทุกอย่าง แต่นั่นหมายความว่าให้น้อยกว่าที่เขาให้บริษัท แล้วทุกคนต้องคิดกัน พนักงานก็คิด ฉันต้องทำงานให้น้อยกว่าเงินเดือน บริษัทก็บีบให้เขาทำงานมากกว่าเงินเดือนให้ได้ ฉันจะได้กำไร พนักงานก็ต้องคิดทั้งวัน เออ... ฉันจะรวมหัวกันยังไงถึงจะเรียกร้องขอค่าแรงเพิ่ม เรียกร้องโบนัสเพิ่ม ต่างฝ่ายต่างก็จะเอา แล้วมันจะเครียดไหม มันจะเกลียดกันไหม บางคนใช้ชีวิตในที่ทำงานมากกว่าอยู่บ้านอีก แล้วตลอดเวลาที่อยู่ทำงานก็มีความทุกข์ ถ้าเราต้องจำใจและจำเป็นต้องทำงาน

คุณธรรมความซื่อสัตย์

ถึงวันนี้ผมก็ยังไม่มียุทธกิจของตัวเองผมมียุทธกิจ

ของส่วนรวม บริษัทที่ผมทำอยู่เป็นบริษัทมหาชนที่มีหุ้นอยู่ในตลาด มีผู้ถือหุ้นมากมาย ผมถือหุ้นส่วนหนึ่งไม่เกิน ๕๐ เปอร์เซ็นต์ด้วยซ้ำไป แต่ว่ามาทำงานเป็นผู้บริหารที่จะทำให้แก่ผู้ถือหุ้น ขณะเดียวกันเราก็ต้องทำให้แก่พนักงานที่มาช่วยเราทำงานด้วย

คือเราไม่ได้รู้สึกว่าเป็นเจ้าของคนเดียว เราทำงานให้แก่ส่วนรวมเหมือนกัน แล้วเราจะมาโกงบ้านโกงเมืองให้แก่ส่วนรวม เราก็ดิตคุคนคนเดียว เพราะฉะนั้นเราก็เลยไม่ได้ทำอย่างนั้น ในชีวิตผมทุกบริษัทที่ผมทำงานอยู่มีบัญชีชุดเดียว จ่ายภาษีเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ แล้วผมก็ลาประกาศเลย ส่วนมากนักธุรกิจจะกลัวมากที่สุดคือสรรพากร เพราะเวลาได้รับเชิญไปออกรายการ ไปพูดอะไร แรงกดดันหนึ่ง รัฐบาลก็ให้สรรพากรไปจัดการหน่อย ก็กลัวแล้วใช้ไหม เพราะนักธุรกิจทั่วไปส่วนใหญ่จะทำบัญชีไว้หลายชุด

การทำบัญชีชุดเดียวแล้วเสียภาษีเต็มอยู่ในสังคมที่คนเกือบก่อนประเทศเขาทำบัญชีสองชุดแล้วเขาไม่เสียภาษีกัน แล้วธุรกิจเราต้องแข่งขันกับเขานี้มันไม่ใช่ง่าย ผมต้องซื้อวัตถุดิบในราคาแพงกว่าเขาหมดเลย เพราะผมจะเอาไปกำกับ

ภาษีเพื่อจะมาลงบัญชีให้ถูกต้อง เขาออกไป
กำกับภาษีเขาก็ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม เพราะ
ฉะนั้นเขาไม่อยากขายให้ผม นอกจากว่าผมจะให้
ราคาแพงกว่าคนอื่น ขณะเดียวกันสมมุติว่าผมไป
ทำสินค้ามาแล้วเอาไปขายที่ร้านค้า ร้านค้าก็
ไม่อยากซื้อเพราะว่าผมก็ต้องไปลงบัญชีว่าผม
ขายให้ร้านไหน เสร็จแล้วเขาก็ต้องเสียภาษีมูลค่า
เพิ่ม เขาไปซื้อที่อื่นที่มีบัญชีหลายชุดเขาก็ไม่ต้อง
ไปอยู่ในระบบที่ต้องจ่ายภาษี เพราะฉะนั้น
ไม่มีร้านค้าไหนอยากจะซื้อสินค้าที่ผมผลิตขึ้น
เพราะเขาจะมีปัญหาเรื่องสรรพากร เพราะฉะนั้น
ถ้าสินค้าผมไม่ดีจริง ๆ ประชาชนไม่ได้ต้องการจะ
ซื้อจริง ๆ ผมก็ไม่ได้ขายหรอก

นายทุนพันธุ์พุง

การเป็นคนดีในบ้านเมืองเราต้องเหนื่อย
ต้องทำงานหนักกว่าเขา เราต้องทำแต่มีต่อ ต้อง
มีความอดทนสูง คือคุณค่าของการเป็นคนดี ไม่
ใช่वादแล้วสบาย ๆ ดีก็ต้องเหนื่อยกว่าเขา **คุณพ่อ**
ผมสอนมาตั้งแต่เด็ก ถ้าเราสามารถทำได้ ถ้า
เราเกิดมาเป็นคนแข็งแรง มีสติปัญญาเฉลียว
ฉลาด เราต้องทำงานหนักกว่าคนอื่น แล้วเรา
ก็ทำไปเพื่อผลประโยชน์ของคนอื่นด้วยแต่ก็ยังดี
กว่าเราต้องเกิดมาเป็นคนอ่อนแอไม่ฉลาด เลี้ยง
ตัวเองไม่ได้ ต้องคอยพึ่งพาหรืออาจจะต้องไปโกง
เขา จำเป็นต้องไปโกงเขาจำเป็นต้องหนีภาษี ถ้า
ไม่หนีก็อยู่ไม่รอด ถ้าเราสามารถทำธุรกิจที่ไม่หนี
ภาษี แล้วต้องรอดได้ด้วยมันก็ดีที่เราจำเป็น
เพราะเราเกิดมาโชคร้าย ไม่ฉลาดเหมือนคนอื่น
ไม่แข็งแรง ไม่เก่งเหมือนคนอื่น เพราะฉะนั้นใน
ธุรกิจแข่งขัน ถ้าเราไม่ไปโกงภาษีเราก็สู้เขาไม่ได้
เราก็ไม่สามารถทำได้ คุณพ่อสอนอย่างนี้จริง ๆ

พ่อบอกลูกต้องถือว่าโชคตินะที่เราได้มีโอกาส
ทำงาน แล้วก็ให้คนอื่นเขาเอาเปรียบเล็กเอา
เปรียบน้อยบ้าง แต่ถูกเอาเปรียบแล้วเราก็ไม่ถึง
กับเดือดร้อนอะไรใหม่ลูก เราก็พออยู่ได้ใหม่
ฉะนั้นถึงเราจะทำงานหนักแต่เราก็มีความสุขได้

ไม่ใช่ทำงานสบาย ๆ มีความสุข ทำงานหนักแล้ว
ไม่มีความสุข

สำหรับคุณพ่อ วันอาทิตย์ท่านก็ยังทำงาน
หนึ่งปีหยุดเฉพาะวันตรุษจีนวันเดียว วันชิวอิก ใน
ยุคคุณพ่อขอให้มั่งงานทำมีความสุขเพราะว่าไม่
อดตาย สิ่งที่กำลังวุ่นที่สุดสำหรับคนยุคนั้นก็คือการ
อดตาย ถ้าไม่มั่งงานทำก็หมายความว่าอดตาย
ฉะนั้นพอคุณพ่อมั่งงานทำคุณพ่อก็มีความสุข คนที่
มีความสุขกับการทำงานได้ก็เป็นลักษณะอย่างนั้น

คุณพ่อไม่มีความสุขอย่างอื่นนอกจากทำงาน
กลับบ้านก็เปิดทีวีหลายช่องเพื่อจะเช็คโฆษณา มี
วิทยุอีกสองเครื่อง ไม่ได้ดูรายการหรอกครับ
ดูโฆษณาว่าที่จ่ายเงินไปแล้วเขาโฆษณาให้ตามที่
เราจ่ายหรือเปล่า อันนี้คือรับผิดชอบให้แก่ส่วน
รวม เพราะบริษัทที่คุณพ่อดูแลอยู่คุณพ่อก็ไม่ได้
ถือหุ้นอยู่คนเดียว คุณพ่อก็ให้ญาติพี่น้องมาถือหุ้น
ให้ลูกน้องมาถือหุ้น และสุดท้ายคุณพ่อก็เอา
บริษัทร่วมลงทุนกับต่างประเทศเพื่อจะให้ต่าง
ประเทศมาร่วมถือหุ้น แล้วก็ควบคุมไม่ให้เรา
ทำงานตามใจชอบ ไม่ให้เราเอาเงินส่วนรวมไป
ปนกับเงินส่วนตัวเพราะว่าเราลงทุนกับเขา เขา
ก็ต้องมาดูแลการทำงานของเร และสุดท้ายเมื่อมี
ตลาดหลักทรัพย์เราก็นำบริษัทเข้าตลาดหลักทรัพย์
เพื่อจะให้ กลต.ตรวจสอบเราอีก คือหลายคนอาจ
จะรวยจากตลาดหลักทรัพย์ แต่เราไม่ได้คิดอย่าง
นั้น ที่เราเข้าเพราะเราคิดว่าไม่ต้องการให้มี
บริษัทส่วนตัว เพราะการมีบริษัทส่วนตัวทำให้เรา
ไม่มีวินัยในการทำงาน เรากลายเป็นผู้มีอำนาจ
สูงสุด เราจะทำอะไรก็ได้ สุดท้ายก็เหมือนกับ
บ้านเมือง ถ้าคิดว่าวันนี้ชนะการเลือกตั้งแล้ว
ประเทศไทยเป็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทำอะไร
ก็ได้ **ประเทศไทยไม่ใช่ของใครคนใดคนหนึ่ง**
แต่คนไทยทุกคนเป็นผู้ถือหุ้นร่วมกัน ถ้าคิดให้
ถูกต้องก็เหมือนกับบริษัทมหาชน นายกฯ ก็แค่
ผู้บริหารที่เขาเลือกมา ถ้าทำขาดทุนเขาก็ไล่ออก
ถ้าโกงกินเขาก็แจ้งความให้ตำรวจจับเข้าคุก ไม่
ได้หมายความว่าได้เป็นซีอีโอบริษัทแล้วก็คือ

เจ้าของ แล้วก็ทำตามใจชอบได้ทุกอย่าง จะเอา
ของบริษัทไปขายเอาเงินเข้ากระเป๋าก็ได้

ล้มมากจึงเป็นประธาน

เมื่อเราเลือกหนทางที่จะเสียภาษีเต็มแล้วจะ
ทำให้ถูกต้อง นั่นคือก็เราเลือกทางลำบากแล้ว
เราเลือกที่จะพายเรือทวนน้ำ ไม่เลือกที่จะตามน้ำ
เรารู้ว่าย่น้ำไหลจากที่สูงลงที่ต่ำ ถ้าเราตามน้ำก็
สบาย แต่ว่ามันก็ต่ำลงเรื่อย ๆ แต่ถ้าเราพาย
ทวนน้ำหรือพายเรือทวนน้ำก็อาจจะเหนื่อย แต่
ว่าเราจะสูงขึ้นเรื่อย ๆ อันนี้ก็คือความคิดนะครับ

ผมคิดว่าคนเราอยู่ที่ความเชื่อ ภาษา
นักบริหารเขาเรียกว่าทัศนคติ ภาษาทางศาสนา
พุทธเขาเรียกว่าทิวฐิ คือความเชื่อ คนเราอยู่ที่
ความเชื่อ ความเชื่อจะควบคุมพฤติกรรม ความคิด
คำพูดและการกระทำของคนต่างกันว่าคนอื่นเชื่อ
ยังไง ผมเชื่อยังไง ผมกับคนอื่นก็จะต่างกัน ไม่ได้
ต่างกันที่ว่าเรานามสกุลอะไร เราหน้าตาอย่างไร แต่
แตกต่างกันที่สำคัญที่สุดในเรื่องพฤติกรรม ก็คือ
ความเชื่อ

ผมยกตัวอย่างง่าย ๆ ถ้าเราเชื่อว่ากฎแห่ง
กรรมมีจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว มนุษย์ไม่ได้มี
ชีวิตเริ่มตั้งแต่เกิดและไม่ได้จบลงที่ความตาย เรา
มีชีวิตก่อนเกิดและมีชีวิตหลังตาย ถ้าเราเชื่อ
อย่างนั้น กับอีกคนหนึ่งเชื่อว่าทำดีได้ดีมีที่ไหน
ทำชั่วได้ดีมีถมไป กฎแห่งกรรมไม่จริง พิสูจน์ไม่ได้
โกหก เป็นเรื่องหลอกลวง ตายแล้วก็สูญ ถ้าเรา
เริ่มชีวิตตั้งแต่วันที่เราก่อเกิดและจบลงวันที่เรากลาย
คนสองคนต่อให้อยู่ในครอบครัวเดียวกัน หน้าตา
หล่อเหลาดีเหมือนกัน เรียนจบปริญญาตรี
ปริญญาโทมาด้วยกัน หรือจะปริญญาเอกมาด้วย
กัน พฤติกรรมทั้งการคิด การพูด การทำจะต่าง
กันโดยสิ้นเชิงเลย เพียงแค่ความเชื่อที่แตกต่างกัน

เพราะฉะนั้นถ้าเราจะเปลี่ยนคน เราต้อง
เปลี่ยนความเชื่อเขา เปลี่ยนทิวฐิเขา จากมีจฉา
ทิวฐิคือความเชื่อที่ผิดมาเป็นสัมมาทิวฐิ

นักบงสวรัต

ผมไม่กินเนื้อสัตว์เพราะผมเชื่อว่าสัตว์กับคนมี
วิญญาณดวงเดียวกัน เวียนว่ายตายเกิดมา เวลา
เขาเกิดเป็นสัตว์นี้เขาก็ลำบากแล้ว ทำไมเราจะ
ต้องไปเบียดเบียนเขา ไปกินเนื้อเขา ไปฆ่าเขา
ทำไมเราถึงจะไปเอาชีวิตเขามาต่อชีวิตเรา เรา
กินเนื้อสัตว์ก็เหมือนกับเราจ้างคนอื่นไปฆ่ามาให้
เรากิน ทำไมเราจำเป็นต้องอึดอ้อมมีความสุข
ด้วยการทำให้สัตว์ตัวหนึ่งต้องมีความทุกข์เดือดร้อน
ทำไมเราต้องทำอย่างนั้น เรามีวิธีที่จะมีความสุข
โดยไม่ต้องให้คนอื่นเขาเดือดร้อนเพราะเราได้ไหม
ถ้ามีทำไมไม่ทำ เราจะได้ไม่ต้องติดกรรมอันนั้น
ไม่จำเป็นต้องไปเกิดอีกเพื่อจะไปให้เขากิน หรือให้
เขาจ้างคนมาฆ่าเรา ถ้าเราเชื่อกฎแห่งกรรม
ด้วยเหตุด้วยผลนี้เราก็ไม่ควรกินเนื้อเขา เพราะ
เรามีอาหารที่กินแล้วเราอยู่ได้อย่างแข็งแรงและ
เพราะความเชื่อเช่นนั้น เมื่อยี่สิบปีที่แล้วจนวันนี้
ผมก็ไม่ได้กินเนื้อสัตว์

เมื่อก่อนเคยกินเหล้าเพราะเชื่อว่าการ
กินเหล้าสุขภาพดีหรือมันแมน ผมเคยเที่ยวบาร์ เที่ยว
คลับ อาบอบนวดอะไรทุกอย่าง จนมาถึงวันหนึ่ง
เราเชื่อว่าสิ่งนั้นมันไม่ดี ไม่ถูกต้อง มันไม่ได้เป็น
ประโยชน์ต่อตัวเรา ไม่ได้เป็นประโยชน์ต่อคนอื่น
เราก็เลิก แค่นั้นเอง

เมื่อความเชื่อเปลี่ยน มนุษย์เราก็เปลี่ยนหมด ทั้งพฤติกรรม ถ้ายังมีความเชื่อเป็นมัจฉาทิฎฐิอยู่ อาจจะเรียกว่าเราบังคับให้เขาเป็นคนดี แต่เวลาเราปล่อยเขาก็ทำอย่างเดิมอีกแต่คนที่เปลี่ยนความเชื่อแล้วอะไรก็เปลี่ยนหมดเลยด้วยความเต็มใจจากข้างใน อันนี้คือวิวัฒนาการของความเชื่อของมนุษย์

ธุรกิจผูกขาดคืออาชญากรรมของแผ่นดิน

ชีวิตผมไม่ใช่สบายตลอดนะ แต่ลำบากแค่ไหนผมก็สู้ เพราะผมทำธุรกิจแข่งกับคนทั้งโลก ธุรกิจของผม ๔๕ เปอร์เซนต์คือส่งออก ธุรกิจส่งออกเป็นธุรกิจที่เราต้องแข่งกับโรงงานทั้งโลก ถ้าประเทศไหนที่เขาทำดีกว่าเรา ทำเก่งกว่าเรา ต้นทุนเขาต่ำกว่า เราจะต้องบังคับให้ลูกค้ามาซื้อเราได้ยังไง ลูกค้าก็ต้องเลือกที่มันถูกที่สุด ประเทศไหนที่ค่าแรงเขาต่ำกว่าเรา ต้นทุนเขาก็ต่ำกว่าเรา เราก็กู้เขาไม่ได้เราต้องสู้เขาทั้งคุณภาพทั้งการส่งมอบ ทั้งราคาก็ต้องถูกกว่าเขา เราถึงจะมีออร์เดอร์อยู่ทุกวัน คือผมอยู่ในธุรกิจแข่งขัน ไม่ได้อยู่ในธุรกิจผูกขาด การเป็นผู้บริหารในธุรกิจผูกขาดสำหรับผมมันง่ายมากเพราะเราจะบริหารจัดการอย่างไรก็ได้ให้รู้ว่ไหลเท่าไรก็ได้ ให้ประสิทธิภาพต่ำยังไงก็ได้ จ้างคนเลวมาทำงาน แล้วก็ไล่คนดีออกให้หมดก็ได้ ต้นทุนเท่าไรรบกวนกำไรเข้ามาเป็นราคาขาย ผู้บริโภคไม่มีสิทธิ์จะเลือกเพราะว่ามีอยู่เจ้าเดียว

แต่การที่เราจะอยู่ในธุรกิจแข่งขัน เราบังคับผู้บริโภคไม่ได้ ผู้บริโภคมีสิทธิ์ที่จะเลือกเอาของดีที่สุดทั้งคุณภาพทั้งบริการในราคาที่ต่ำที่สุด เพราะฉะนั้นสิ่งที่จะต้องบริหารจัดการในธุรกิจแข่งขันได้ก็คือคุณจะต้องทำประสิทธิภาพ ลดต้นทุนให้ได้ ถ้าราคาแพงกว่าคนอื่นก็ขายไม่ได้ คุณภาพต่ำกว่าคนอื่นก็ไม่มีใครจะไปซื้อ บริการคุณด้อยกว่าคนอื่นก็ทำให้ขายไม่ได้ เพราะฉะนั้นทำอะไรจึงจะทำให้ต้นทุนต่ำกว่าราคาขาย แล้วเหลือกำไรไว้สำหรับแบ่งให้ผู้ถือหุ้น แล้วก็เอามาเป็นโบนัส

พนักงาน เอามาขึ้นเงินเดือนพนักงาน มั่นยากกว่ากันนะครับ บางคนซึ่งเขาเลือกธุรกิจที่ผูกขาดโดยการไปจ่ายเงินใต้โต๊ะกับข้าราชการระดับสูง หรือว่าจ่ายกับนักการเมือง หรือจ่ายกับรัฐมนตรี แล้วได้ธุรกิจสัมปทานผูกขาดมา เสร็จแล้วก็รวบเอา ๆ ไม่ต้องทำอะไร แล้วได้รับรางวัลผู้บริหารดีเด่น เก่งที่สุด ผมไม่เห็นมันเก่งตรงไหน คือบริหารยังงี้ก็ได้ แล้วการที่เป็นบริษัทผูกขาดในลักษณะนี้ ยิ่งกำไรมากก็ยิ่งน่ารังเกียจมาก เพราะแปลว่าเอาเปรียบคนอื่นมามากเพราะคุณผูกขาด ถ้าเราอยู่ในธุรกิจแข่งขันสามารถทำอะไรได้เยอะ แต่ว่าเสียภาษีเต็มนะ ผมว่าควรจะปรบมือให้เขา เพราะนั่นคือฝีมือจริง ๆ

แต่บ้านเราก็มองที่ตัวเลข คือกำไร

เพราะฉะนั้นบ้านเมืองของเราจึงได้มีปัญหาคนที่ทำธุรกิจผูกขาดเหล่านี้ได้เป็นนายทุนของพรรคการเมืองต่าง ๆ ในชีวิตตั้งแต่ทำธุรกิจมาผมไม่เคยประมูลงานราชการได้เลยแม้แต่รายเดียว เพราะว่าข้าราชการไทยไม่ต้องการของถูกของดี เขาต้องการเงินใต้โต๊ะ พูดอย่างนี้มีศัตรูเยอะนะ แต่นี่คือความจริงที่ทุกคนรู้ แต่จะพูดหรือไม่พูดเท่านั้น เป็นอย่างนั้นจริง ๆ ผมไม่เคยได้ ผมจะต้องขายของผมให้นายหน้าไป นายหน้าเอาไปประมูล แล้วก็แพงกว่าที่ซื้อจากผมไปเท่าหนึ่งเป็นอย่างนี้ตลอด บางคนบอกว่าสหพัฒน์นี่เก่งนะ ชอบแข่งกับฝรั่ง ลิเวอร์บราเธอร์ คอลเกต พอตเตอร์ แจมเบอร์ คาโอ ซึ่งเป็นบริษัทใหญ่กว่าเราร้อยเท่า เป็นยักษ์ใหญ่ระดับโลกเลย ไปทำแข่งกับเขานั้นแสดงว่าแข็งแรง เก่ง

ผมถามคุณพ่อว่า ทำไมเราต้องไปแข่งกับฝรั่งทุนเขามากกว่าเรา ความรู้เขามากกว่าเรา ทุกอย่างเก่งกว่าเราหมด แล้วเราไปแข่งกับเขาทำไม **คุณพ่อบอกว่าเราแข่งกับคนไทยไม่ไหว สู้เขาไม่ไหวเพราะเขาไม่เสียภาษี เราเสีย เราไม่พร้อมที่จะทำอะไรที่มันผิด** ฝรั่งที่มานี่เขาเป็นลูกจ้าง เขาจะมาทำบัญชีสองชุดทำไม เมื่อเขาทำ

สองชุดแล้ว ถ้าถูกจับได้ผู้จัดการติดคุกนะ แต่ผู้
ถือหุ้นไม่เกี่ยว คุณพอบอกว่า เราก็เหมือนกัน
เราจะไปโกงทำไม เพราะวันนี้สิ่งที่ในเครือ
สหพัฒน์ฯ ทำไม่ใช่ธุรกิจส่วนตัว เป็นธุรกิจของ
มหาชน เพราะฉะนั้นเราจะไปโกงภาษีทำไม ถ้า
เราสามารถทำได้ เรามีสติปัญญา ความสามารถ
และมีผละกำลังที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง โดยเราอยู่
รอดได้ อาจจะได้กำไรไม่มากเหมือนบริษัทอื่น แต่
เราก็ควรจะภูมิใจซะมัย

บริษัทที่กำไรมาก ๆ ที่เป็นธุรกิจผูกขาด มัน
น่าภูมิใจตรงไหน อันนี้ก็แล้วแต่ความคิด แล้วแต่
ความเชื่อเราตัดสินใจเลือกทางเดินของชีวิตเราได้

บนเส้นทางสายความสุข

คุณอยากจะเลือกชีวิตที่กลายเป็นคนร่ำรวยแต่
ว่างานคุณไปเอาเปรียบเขาหมด ไปเอาเปรียบ
ประเทศชาติ ไปเอาเปรียบคนงานของคุณเอง ไป
เอาเปรียบผู้บริโภค แต่คุณร่ำรวย แล้วคุณคิดว่า
คุณประสบความสำเร็จ ถ้าเราจะบอกว่าตรงนั้น
ไม่ใช่ความสำเร็จที่เราต้องการ จุดที่เราต้องการ
คือ เราทำงานแล้วพนักงานมีความสุข งานก็ได้ผล
ธุรกิจเราก็ออยู่ได้ มีกำไร ผู้ถือหุ้นก็ได้ปันผล ถ้า
เราทำได้เราน่าจะภูมิใจในฐานะที่เป็นผู้บริหาร ซึ่ง
ตรงนี้ก็แล้วแต่ความเชื่อ ถ้าไม่เชื่อว่าตรงนี้เป็น
ความสุข เป็นความสำเร็จจริง ๆ

การไปอยู่ในธุรกิจผูกขาด ได้กำไรเยอะ ๆ
มันไม่ได้เป็นความสุข **เพราะเงินไม่ได้เป็นตัวทำให้
คนมีความสุข เงินซื้อความสุขไม่ได้** คนมีเงิน
มาก ๆ แล้วทุกขก็มีหมดไป สมมุติว่ามีบ้านหลังใหญ่
โต มีรถหลายคัน แต่ไปอยู่กับคนที่เราไม่ชอบ
แล้วทะเลาะกันทุกวัน มีความสุขตรงไหน ลืออยู่
บ้านหลังเล็ก ๆ กระต๊อบปลายนา โหนดรถเมลไป
ทำงานด้วยกัน แต่ว่าเรารักกันเราชอบกันแค่
เบียด ๆ กันอยู่บ้านเล็ก ๆ ได้ซิดกันเราก็มีความสุข
ความสุขอยู่ที่ใจ ไม่ได้อยู่ที่ทรัพย์สินสมบัติข้างนอก
ความสุขไม่ได้วัดกันว่าคุณทำกำไรเยอะเพราะ
จริง ๆ แล้วสำหรับหลาย ๆ คนที่เขารวยมาก ๆ

ถามจริง ๆ เงินที่หาไว้วันนี้ ใช้หมดหรือ ตาย
ไปก็เอาไปไม่ได้ ถ้าเราเชื่อกฎแห่งกรรม เชื่อ
พระพุทธเจ้า สิ่งที่เราจะเอาติดตัวไปได้คือ
ความดีและความชั่วเท่านั้นเอง วันหนึ่งที่เราต้อง
จากโลกนี้ไป และไปอยู่ในรูปแบบอื่น เงินที่เราไป
เอามาอย่างผิด ๆ ทำให้คนอื่นเดือดร้อน ประเทศ
ชาติเสียหาย ตรงนั้นคือกรรมชั่วที่จะติดตัวไป
หลังจากวันที่เราตายไป ถ้าเชื่อว่าตายแล้วสูญก็
ไม่ต้องแคร์อะไร เพราะฉะนั้นผมก็ต่างกับเขาตรง
ความเชื่อเท่านั้นเอง

แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

เราเลือกทำธุรกิจแข่งขันที่ไม่ต้องอยู่ในระบบ
อุปถัมภ์ ไม่ต้องพึ่งนักการเมือง ไม่ต้องบริจาคให้
พรรคการเมือง เพราะมีแต่เขาพึ่งผม ผมมีคณ
งานเยอะ เวลาจะเลือกตั้งที่เขาก็มาขอเสียง ผม
ไม่ต้องพึ่งอะไรเขา เพราะผมทำธุรกิจแข่งขัน เขา
ช่วยอะไรผมไม่ได้เลยเพราะผมไม่ได้ต้องการ
สัมปทาน แล้วผมก็ไม่ค่อยใจที่ผมไม่เคยสัมปทาน
ได้ หรือประมูลงานของรัฐได้ เพราะว่าผมก็มี
ความสุขโดยไม่ต้องไปประมูลงานของรัฐได้ และ
ถ้ามีใครถามว่าทำไมผมกล้าออกมาพูดวิพากษ์
วิจารณ์การเมืองเพราะผมไม่มีบาดแผล

คนดังจริงต้องกล้าหาญ

ผมคิดว่าในสังคมนี้ คนชั่วคนเลวควรจะกลัคนคดี ไม่ใช่คนดีไปกลัวคนชั่ว มิฉะนั้นสังคมก็จะตายหมดถ้าไปคิดอย่างนั้น ผมคิดว่าคนดีต้องลุกขึ้นมา ในความดีต้องมีความกล้าด้วย บางคนบอกมีความดีแต่กลัวมาก ไม่กล้าทำความดี สมมุติว่าเราเป็นข้าราชการ เราคิดว่าสิ่งที่ผู้บังคับบัญชาทำบ้านเมืองเราเสียหาย แต่เราก็เป็นคนดี ไม่อยากให้บ้านเมืองเสียหาย แต่เราก็ไม่กล้าคัดค้านหัวหน้าว่าสิ่งนี้ไม่ดี เรากลัวหัวหน้ากลั่นแกล้ง แล้วอย่างนี้เป็นคนดีจริงหรือเปล่า ถ้าเป็นคนดีจริง แม้ตัวเองอาจจะต้องเสียหายบ้าง อาจจะถูกแฉ แต่สิ่งที่เราทำนี้ส่วนรวมได้ประโยชน์เราควรจะทำมัย

สมมุติว่าลูกชายรัฐมนตรีเกิดไปทำความผิด แต่เราเป็นตำรวจกลับไม่จับ เพราะถ้าเราจับแล้วรัฐมนตรีจะแกล้งเรา ถ้ามจริง ๆ คนนี้เป็นคนดีหรือเปล่า ถ้าดีจริงก็ต้องทำตามหน้าที่ แม้ตัวเองอาจจะต้องแฉก็ต้องแฉ เพราะฉะนั้นคนดีที่ชี้ขาดผมว่าเป็นคนเห็นแก่ตัว ยังไม่ใช่คนดีจริง ความดีของคนมีหลายระดับ ความดีที่ปราศจากความกล้ามันไม่มีประโยชน์อะไรต่อสังคมเลย คนดีที่ไม่มีความกล้าแม้แต่ทำสิ่งที่ถูกต้อง เพราะกลัวว่าคนชั่วคนเลวจะมารังแกเรา รังแกก็ให้เขามารังแกเพราะว่าสิ่งที่เราทำเป็นสิ่งที่ดี

วิจารณ์สังคมและการเมือง

ผมเป็นคนคิดบวก ผมคิดว่าสังคมไทยยังมีคนดีมากกว่าคนไม่ดี แล้วในภาวะปกติคนดีต่างมีภารกิจ ต้องดูแลครอบครัว ดูแลอาชีพของตัวเองให้รอดในสังคมที่แข่งขันกับคนทั้งโลก แต่เมื่อบ้านเมืองวิกฤตขึ้นมา ผมยังเชื่อในน้ำใจของคนไทยนะว่าจะทิ้งผลประโยชน์ส่วนตัวแล้วหันดูแลบ้านเมืองของเรา เพียงแต่ว่าเมื่อก่อนนี้บ้านเมืองก็ปกติสุข ในน้ำมีปลาในนามีข้าว มีพระมหากษัตริย์ที่ทรงทศพิธราชธรรม ทุกอย่างก็ไปด้วยดี แต่ละคนก็ต้องไปดูแลธุรกิจของตัวเองธรรมดา

การศึกษาทุกวันนี้เราไปลอกแบบมาจากตะวันตกโดยทั้งการศึกษาของเราไป เป็นวัตถุนิยมบูชาคนที่มั่งเงินมาก และประสบผลสำเร็จทั้ง ๆ ที่ความสำเร็จนั้นมาจากความลำบากหรือความเสียหายของคนอื่นก็ไม่สำคัญ เราไปได้รับการอบรมอย่างผิด ๆ นั้นมา แต่วันหนึ่งเมื่อประเทศไทยเรามีปัญหา สังคมเรามีปัญหา ผมก็ยังคิดบวกว่าคนไทยเราจะกลับมาคิดถึงผลประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตัว แล้วเราจะร่วมกันกอบกู้เอาบ้านเมืองกลับคืนมา เดินในทิศทางที่ถูกต้อง ไปสู่ความเจริญมั่งคั่ง แล้วทุกคนก็จะอยู่กันอย่างสงบสุขอีกครั้งหนึ่ง

สังคมต้องให้กำลังใจคนดีคนที่กล้าหาญออกมาต่อสู้เพื่อส่วนรวม วันนี้ถ้าเราดูทีวี เราเห็นแต่ละคนในสภาต่อสู้เพื่อตัวเองทั้งนั้น ดูจากคำพูดของเขา เขากำลังทำเพื่อพรรคของเขา ไม่ได้ทำเพื่อประชาชน พอพรรคนั้นพรรคนี้พูดบิ๊บเรารู้แล้วว่าเขาพูดเพื่อผลประโยชน์ของนายทุน พรรคเขาทั้งนั้น มีตรึงไหนเป็นผลประโยชน์ของประชาชนบ้าง แต่เขาอ้างประชาชนตลอด คนที่ออกมาพูดทั้งหมดเราไม่ให้เห็นว่ามีใครรักบ้านรักเมือง มันยิ่งกว่าชัตนะ ถ้าคนไทยได้สำนึกขึ้นมานิดเดียว เราจะมองออกเลยว่าที่เราเลือกเข้ามาผิดหมด ถ้าเพียงแต่คนไทยเราเลือกถูก ประเทศเราก็รอดแล้ว ทุกอย่างจะเปลี่ยน

ขอให้คนไทยดูทีวีตอนที่เขาจะแก้รัฐธรรมนูญ พูดกันให้ตาย ต่อให้มีเหตุผลอะไรมากมาย แต่สุดท้ายเสี่ยงข้างมากในสภานะ เราเห็นคำตอบอยู่แล้ว แต่อยากให้ฟังแล้วคิดไปด้วยว่า คนพูดเขาพูดเพื่อตัวเอง หรือเพื่อนายทุนพรรคของเขา หรือพูดเพื่อประเทศชาติ เพื่อประชาชนจริงๆ แล้วเราจะเห็น เราจะรู้สึกได้ถึงเวลาแล้วมั้งที่เราจะปล่อยให้คนในสภาเพียงห้าร้อยคนมาดูแลบ้านเมืองไม่ได้แล้ว เราต้องช่วยกันออกมาดูแลเอาภาระประเทศชาติของเรา และช่วยกันให้กำลังใจ

๒๕

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๖๕)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังตอนเข้ามาจมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนั้นคนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า จมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน”ทั้งที่เป็นโลกียะประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันทะ และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมปวีตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ชัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ต้องการตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** ป่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังขะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกียธรรม โลกุตระธรรมนั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังขะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกียธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังขะ”****ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**वादเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ แต่**เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่ๆ** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มัน**เป็นไปไม่ได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข้าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”(มัชฌิมาปฏิปทา)** แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณมยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และจะไปถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื้อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลुได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(อุปปาทิกโยนิ) เรียกว่าบรรลุธรรมขั้นปรมัตถสัจจะ ผู้โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดสู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แะไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชฌฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัจ) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

“สมาธิ”ของพุทธ จึงคือผลที่ได้จากการปฏิบัติจนกระทั่งมีคุณธรรมของ“สัมมาญาณ”กับ“สัมมาวิมุตติ”สั่งสมลงในจิตครอบอุโตภาค(สองส่วน) หมายความว่าครบผลธรรมทั้งที่เป็นญาณและเป็นวิมุตติ ๒ ชนิดนี้เองที่เจริญบริบูรณ์ขึ้นเป็นคุณสมบัติสำคัญในจิตใจกระทั่งเกิดเป็น“ความตั้งมั่นในจิตใจ” ภาษาไทยที่ว่า ความตั้งมั่นในจิตใจนี้แหละ คือ ความเป็น“สมาธิ”ในภาษาบาลี ไม่ใช่อื่นเลย สมาธิ แปลว่า ความมีใจตั้งมั่น

ดังนั้น “ความตั้งมั่นในจิตใจ” ที่ประกอบไปด้วย เนื้อหาแท้คือ **สัมมาญาณกับสัมมาวิมุตติ** นี้เอง เป็นสาระสำคัญของความเป็น **“สมาธิ”** ของพุทธ พระพุทธเจ้าจึงตรัสเรียก **“สมาธิ”** ของพระองค์เป็นพิเศษว่า **สัมมาสมาธิ**

ซึ่งมีเนื้อแท้ต่างจาก **“สมาธิ”** ทั่วไป ที่สาระสำคัญของเขายึดถือเน้นกัน ก็คือ ทำให้เกิด **ความนิ่งๆเยิบๆ ในจิตใจ** หรือแค่ทำให้เกิด **จิตใจที่อยู่นิ่งๆอย่าคิดอะไร ไม่ยุ่งเกี่ยวอะไรกับเรื่องสังคมประเทศชาติ** หรือ **ทำให้จิตใจสงบแล้วสบายอยู่เฉยๆ** เท่านั้น เป็นเป้าหมาย

แต่ **สัมมาสมาธิ** หรือ **สมาธิพุทธ** นั้นเน้นสาระแท้ที่สำคัญ คือ ทำให้ **“กิเลสมันหมดไป มันไม่มีตัวตนเลยอยู่ในจิตใจเรา”** นั่นต่างหาก **กิเลส** เท่านั้นนะ ที่จะหมดสิ้นหรือหายไปจากจิตใจเรา **กิเลส** เท่านั้นที่ลึ้นเกลี้ยงสนิท แม้กระทั่ง **อัสวะ** ก็ไม่เหลืออิริยาบถใดๆในจิตใจของเรา

พุทธ จึงต้องมี **“ปัญญา”** ที่เรียกว่า **“สัมมาญาณ”** ให้ได้ เริ่มมี **“นามรูปปริจเฉทญาณ”** เป็นต้น หรือเรียกว่า **“วิปัสสนาญาณ”** (ปัญญาที่รู้เห็นชนิดสัมผัสของจริงชั้นปรมาตถธรรมซึ่งเป็น “วิชา” ข้อที่ ๑ ของวิชา ๘) ก็คือ **“สัมมาญาณ”** นั้นแหละ ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง **“ภาวะของกิเลสโดยสัมผัสตัวตนของมัน”** (อัตตาทักษิณ = ตามเห็นตัวตนได้) แล้วก็มีวิธีกำจัดมันจนบรรลุนิโรธ ซึ่งก็คือ **“สัมมาวิมุตติ”** ด้วยการปฏิบัติ **“มรรคทั้ง ๘ องค์”** นั้นแล

เมื่อ **กิเลสดับสนิท** ไปจากจิตใจจริงๆก็เป็นจิตใจที่ **สงบสบาย** เพราะไม่มี **กิเลส** รบกวนอีกแล้ว อย่าง **รู้ อยู่ เห็น อยู่ เป็น ปัจจุบัน** นั้น **เกี่ยวข้องกับอิริยาบถ** (ขานโต บัสสโต วิหริติ) โดยผ่าน **“รูปฌาน-อรุณฌาน-นิโรธ”** แบบพุทธนะ ซึ่ง **“เห็นนิโรธ”** อยู่ด้วย **“ญาณ”** อย่าง **“แจ้งๆ”** (สังคิกิริยา) ไม่ใช่อย่าง **“มืดๆ”** (กีนหะ) **ปัญญา** ที่เห็น **“ความเป็นนิโรธ”** นี้จึงเรียกว่า **สัมมาญาณ** และ **นิโรธ** ที่ได้ก็เรียกว่า **สัมมานิโรธหรือสัมมาวิมุตติ** **สัมมาญาณกับสัมมาวิมุตติ** ตกผลึกลงเป็น **ความตั้งมั่นในจิตใจ** อันคือ **สัมมาสมาธิ** ที่สำเร็จอิริยาบถอยู่ทั้งภายนอกทั้งภายใน (วิหริติ) ยังกุศลให้ถึงพร้อมด้วยสมรรถนะชั้นในชีวิตสามัญลึ昧ตา

“อธิจิตสิกขา” ของพุทธจึงไม่ใช่ **“รูปฌาน-อรุณฌาน-นิโรธ”** แค่นั้นขณะหนึ่งหลับตาทำ **“สมาธิ”** สามัญทั่วไปเท่านั้น แต่เป็นชนิดที่ **สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย แล้วสำเร็จ**

อิริยาบถอยู่ ทั้ง **อัสวะ** ของผู้นั้นก็สิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วย **ปัญญา** (อัญญ วิโมกฺเช กาเยน ผุสิตฺวา วิหริติ ปัญญา จัสส ทิสฺวา อาสฺวา ปริกฺขณา โหนฺติ)

ซึ่ง **“อธิจิตสิกขา”** ที่สำเร็จผลถึงขั้น **“สัมมาสมาธิ”** นั้น เกิดจากการปฏิบัติที่ **สัมมาทสิณ** สามารถปฏิบัติ **ทำใจในใจ** (มนสิการ) ก็เป็น **สัมมาปฏิบัติ** จนกระทั่ง **“การทำใจในใจโดยต้องแท้”** (โยนิโสมนสิการ) จึงเกิดผลสำเร็จมาได้ด้วยพัฒนาการองค์ธรรม ๗ ของ **สัมมาสังกัปปะ** ได้แก่ **“ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส-อภินิโรปนา-วีสายาชา”** (พตปฏ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๖๓) บรรลุผลเป็น **“สัมมาสมาธิ”** สัมบูรณ์

อธิบายมาถึงขั้นนี้แล้วคงจะเห็นได้ว่า **“ความสงบ”** **ชนิดอยู่นิ่งๆตาม** ที่ **“สมาธิ”** สามัญทั่วไป พึงเป็นพึงได้นั้น แตกต่างจากคุณสมบัติเด่นของ **“สัมมาสมาธิ”** เพราะมี **“ความสงบ”** ชนิดที่มีอยู่ในทุกอิริยาบถเป็นปกติของคน สามัญทั้งตื่นทั้งหลับ มิใช่ **“สงบ”** ที่อิริยาบถต่างๆตกอยู่ในสภาวะนิ่งๆ เยิบๆ ไม่คิดอะไร ไม่ยุ่งอะไรกับใคร ซึ่งต่างกันคนละขั้วกับ **“สงบ”** ของพุทธ เพราะของพุทธนั้น **“สำเร็จทุกอิริยาบถอยู่”** คือ **ดำเนินชีวิตเคลื่อนไหวมีท่าทางทุกอย่างทั้งทางกายวาจาใจปกติอยู่** (วิหริติ)

นี่คือ **อธิจิตสิกขา** ที่จัดอยู่ในภาค **“ความสงบ”**

และ **“สัมมาสมาธิ”** ของพุทธนั้น มีภาค **“ปัญญา”** คือ **“สัมมาญาณ”** ด้วย นั่นคือ **“สัมมาญาณ”** นั้นจะเกิด **“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”** ที่เจริญพร้อมไปกับองค์รวมของ **ไตรสิกขา** เพราะไม่ได้แยกการปฏิบัติ **“อธิศีลสิกขา”** ออกไปเป็นการปฏิบัติต่างหากเรื่องหนึ่ง แยกการปฏิบัติ **“อธิจิตสิกขา”** ที่เกิดเป็นฌานเป็นสมาธิ ไปปฏิบัติกันอีกเรื่องหนึ่ง การปฏิบัติ **อธิปัญญาสิกขา** ก็แยกไปเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ปฏิสัมพันธ์กันไปตลอดสาย

ซึ่ง **“อธิจิตและอธิปัญญา”** ของพุทธนั้นจะเจริญพัฒนา **“รูปฌาน-อรุณฌาน-นิโรธ”** ไปด้วยลักษณะของ **“วิโมกข์ ๘”** อย่างบริบูรณ์ชนิดที่ **สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย แล้วสำเร็จอิริยาบถอยู่** ทั้ง **อัสวะ** ก็สิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วย **ปัญญา** (อัญญ วิโมกฺเช กาเยน ผุสิตฺวา วิหริติ ปัญญา จัสส ทิสฺวา อาสฺวา ปริกฺขณา โหนฺติ)

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖

ข้อ ๔๐ หรือข้อ ๔๒ เป็นต้นว่า ผู้จะบรรลุลูกสุดชั้นอรหันต์ได้นั้น จะต้อง“*อาสวะของผู้นั้นสิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา*” (ปัญญา จัสส ทิสวา อาสวา ปริกขีณา โทหนติ)

ความว่า “**เห็นด้วยปัญญา**” นี้ เป็นตัวที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด ว่า ผู้จะบรรลุลหรรณของพุทธต้องบรรลุด้วย “ปัญญา” ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะธรรมได้จาก “สัมผัส” (ผัสสะ) หรือ “ถูกต้อง” (ผัสสะ) เป็น “ปัญญินทรีย์” ไปจนครบถ้วนในปรมัตถธรรมอย่างสมบูรณ์ ที่สุดถึง “**ปัญญาพละ**”

อันเป็นการเจริญพัฒนาของ “**อภิปญญาสิกขา**” เมื่อถึงที่สุดคือ “**ปัญญาผล**” ที่ในพระไตรปิฎกท่านแปลว่า “**ปัญญาพละ**” นั้นเอง นั่นคือ เป็น **ปัญญาขั้นบรรลุผล**

อภิปญญาสิกขา ซึ่งก็คือ “**สัมมาญาณ**” ที่พัฒนาขึ้นตามคำสอนของพระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า มี “**องค์ธรรม ๖**” (พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ มหาจิตตาริสกสูตร) ได้แก่ ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ ก็จะเจริญพัฒนาขึ้นไปจากการปฏิบัติ “องค์แห่งมรรค” (มคคังคะ) และพร้อมไปด้วย “โพชฌงค์ ๗” ที่มี “ธัมมวิจยสังโพชฌงค์” เป็นตัวหลักที่ทำให้เกิด “องค์แห่งปัญญาตรัสรู้” (โพชฌงค์) เพราะมี “**สัมมาทิฐิ**” กำกับไปตลอดองค์แห่งมรรค

เมื่อผู้ปฏิบัติให้ “**สัมมา**” ได้ไปครบครัน ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “**ความจริง**” ของจิต-เจตสิก-รูป-นิพพานที่วิวัฒนาการขึ้นเรียกว่า “**สังจญาณ**” มาโดยลำดับ ก็จะรู้แจ้งชัดจริงได้จากของจริงที่ได้ ตามมรรคตามผลที่ตนปฏิบัติ ซึ่งก็คือ กิจในอริยสัจ ๔ เรียกว่า “**กิจจญาณ**” ทั้งที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ทุกขอริยสัจ-สมุทัยอริยสัจ” และรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “**นิโรธอริยสัจ**” ของเราตั้งมั่นสมบูรณ์แล้วหรือยัง? เท่าที่เราได้ทำ “**กิจ**” คือ ปฏิบัติให้บรรลุผล

ตั้งแต่เริ่มจับตัว “**สมุทัย**” ที่จะต้องทำ “**ปหาน**” ได้ นั่นคือ จับ “**ตัวตนของกิเลส**” ที่จะทำปหานได้ เรียกโดยศัพท์ทางพุทธว่า “**พินัลลิกายทิฐิ**” เมื่อรู้แจ้งเห็นจริง “**สัจกาย**” หรือ “**ตัวตนของตัวกิเลส**” ที่เราจะกำจัดได้อย่างมั่นใจ จนไม่มีความสงสัย คือ “**พินัลลิกายสังโยชน์**” ว่า

ใช่แน่...นี่แหละคือ “**ตัวเหตุแห่งทุกข์**” อย่างนี้ๆ ตัวนี้ๆแหละ ที่จะต้องทำ “**ปหาน**” หรือจะต้อง “**กำจัด**”

แล้วก็ลงมือปฏิบัติ “**ปหาน**” ซึ่ง “**การละ-การเลิก**” ให้ถึง “**นิโรธ**” นั้นมี ๕ อย่าง (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๕)

(๑) วิกัมภนปหาน (๒) ตทังคปหาน (๓) สมุจเฉทปหาน (๔) ปฏิปัสสัทธิปหาน (๕) นิสสรณปหาน

มีคำอธิบายละเอียดอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๔-๖๖ ซึ่ง (๑) วิกัมภนปหาน (๒) ตทังคปหาน นั้นยังไม่ชื่อว่า เป็นโลกุตระ

ต้องเข้าเขต (๓) สมุจเฉทปหาน จึงจะเป็นโลกุตระ

วิกัมภนปหาน คือ การละนิวรณ์ได้ด้วยกรรมข่มไว้ ซึ่งยังมีการใช้กำลังกดข่ม ยังผิดแผก ยังต้องเครื่องข่มขู่ ฝืนอยู่ในการปฏิบัติ นี่คือ “**ฉาน ๑**” มีลักษณะอย่างนี้

วิกัมภน แปลว่า การข่ม การระงับ การยับยั้ง

ตทังคปหาน ภาษาในพระไตรปิฎก มีว่า *การละทัญญูด้วยองค์นั้นๆ ย่อมมีแก่บุคคลผู้เจริญสมาธิอันเป็นไปในส่วนแห่งการชำระแวกกิเลส*

ตทังค แปลว่า องค์นั้น, ส่วนนั้น หรือช่วงเวลา, ช่วงคราว, ช่วงขณะ หรือ **ตทา** ก็แปลว่า ในกาลนั้น

ตทังคปหาน จึงขยายความได้ว่า เป็นการปฏิบัติไปตามลำดับ แบ่งไปที่ละองค์ ที่ละส่วน แต่ละขณะ แต่ละคราว ไม่ใช่ปฏิบัติอย่างรวบ เหมารวมไปหมด ไม่แบ่งสัดส่วน เป็นเบื้องต้น เบื้องกลาง เบื้องปลาย

แต่ปฏิบัติอย่างมีการเรียนจาก “**ทิฐิ**” ให้ “**สัมมาทิฐิ**” เป็นสำคัญ ตามลำดับ แล้ว “**ละ**” ไปตาม **ทิฐิ** เป็นส่วนๆ เป็นองค์ๆ จึงเกิด “**สมาธิ**” ที่เป็น “**สัมมาสมาธิ**” อัน **สามารถชำระแวกกิเลสได้จริง** รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวกิเลสจริง กำจัดถูกตัว สลายกิเลสแท้ไม่ผิดตัว ชนิดที่ “**พินัลลิกาย**”

ซึ่ง **ตทังคปหาน** เป็นการปฏิบัติเข้าสู่ **วิปัสสนาภูมิ** กล่าวคือ เริ่มก้าวเข้าสู่ “**ธรรมที่เป็นพุทธ**” ที่เป็นผู้รู้ผู้ตื่นปฏิบัติ (คือปฏิบัติอย่างชาคริยานุโยค หรืออย่างผู้มีความตื่น) นั่นคือ ใช้ “**ปัญญา**” นำ จึงรู้จักรู้แจ้งเห็นจริง เป็นลักษณะของทักษิณียบุคคลสาย “**ธรรมานุสारी-ทิฐิปฏิบัติ**”

ต่างจากลักษณะของทักษิณียบุคคลสาย “**ศรัทธา-นุสारी-ศรัทธาวิมุตติ-กายสักขี**” ที่ใช้ “**ศรัทธา**” นำ ปฏิบัติอย่างไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “**ปรมัตถธรรม**” อันเป็น “**จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน**” ชัดเจนแจ่มแจ้งด้วย “**ปัญญา**”

ดังนั้น แม้ผู้ปฏิบัติสาย “**ศรัทธา-นุสारी**” จะปฏิบัติไปในกระทั่งถึงขั้น “**กายสักขี**” อาสวะบางอย่างสิ้นไป

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

แสนล้าน...แสนสหัส!!!

๓. หุ่นบับ! แสนล้านดับไฟได้ แต่ผู้ตนมาตเริ่มล้มทางแสนล้าน

๔. ปุริบปือท่มกการนับแสนล้าน สันตางมอมเมาชาวบ้านแสนล้าน

● ต่อจากฉบับที่ ๒๖๕

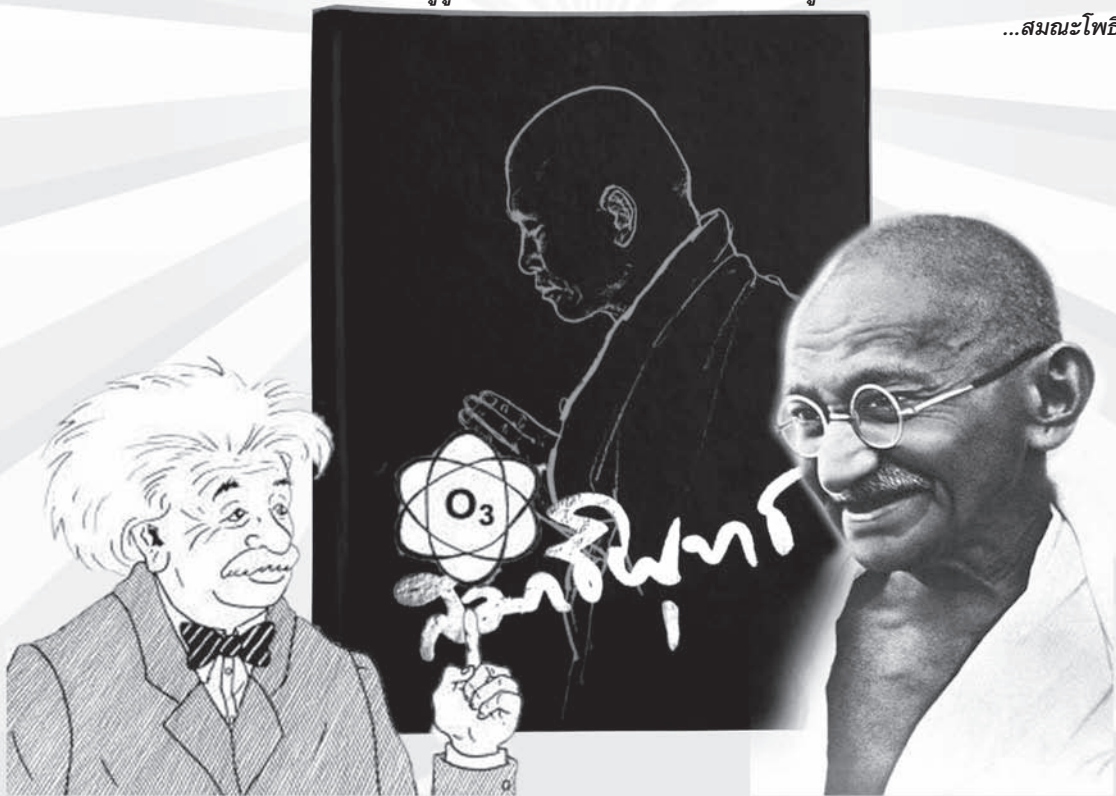
เรายังไม่รู้ถึงหนึ่งในพันของหนึ่งเปอร์เซ็นต์ที่ธรรมชาติเผยตัวให้เราดู... สิ่งที่น่าสนใจในธรรมชาติคือโครงสร้างอันอัศจรรย์ที่เราไม่มีวันเข้าใจได้สมบูรณ์เลย และนั่นทำให้ผู้เข้าถึงอ่อนน้อมถ่อมตน นี่คือการเข้าถึงศาสนาอย่างแท้จริง... **ไอน์สไตน์**

น้ำหยดหนึ่งในมหาสมุทรย่อมมีส่วนกับความยิ่งใหญ่ของมหาสมุทร ถึงแม้จะไม่รู้ลึกก็ตาม แต่หยดน้ำหนึ่งหยดนั้นทันทีที่ปลิกตัวเป็นอิสระจากมหาสมุทร ก็จะเหือดแห้งอย่างรวดเร็ว ไม่เป็นการกล่าวเกินจากความจริงเลยเมื่อเราพูดว่า

ชีวิตในโลกเป็นดั่งฟองน้ำ! ...คานธี

อาตมาทบทวนเสมอว่า ทุกวันนี้เรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ก่อกรรมอยู่ตลอดไปตามวันเวลานี้เพื่อลาภ-ยศหรือ? ก็ตอบตนได้ชัดที่สุดว่าไม่ใช่แน่ แม้เพื่อสรรเสริญ คนจะได้มานิยมชมเชยยกย่องหรือ? ก็เห็นแล้วว่า **ผู้คนเขารับไม่ได้ เขาถูกเหยียดหยามด้วยซ้ำ จนตนเองออกรู้สึกว้า เราเหมือน “นกแครง” ตัวหนึ่ง**

...สมณะโพธิรักษ์

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๑๐

กาม กับ...ไอน์สไตน์

นักวิทยาศาสตร์ระดับสุดยอดของโลกทุกคน มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือ มีสมาธิที่สูงมาก มีเรื่องเล่าว่าวันหนึ่งขณะที่ไอน์สไตน์กำลังง่วนอยู่กับการคิดสูตรทางฟิสิกส์ เกิดเสียงระเบิดดังขึ้นอย่างรุนแรงด้าน

นอก เพื่อนนักวิทยาศาสตร์พากันขวัญเสีย ในขณะที่ไอน์สไตน์บอกว่าไม่ได้ยินเสียงระเบิดนั้นเลย บางครั้งขณะที่ไอน์สไตน์กำลังสอนนักศึกษาอยู่หน้าชั้นเรียน จู่ ๆ ก็หยุดสอนแล้วยืนนิ่งคิดอยู่คนเดียวเป็นเวลานานจนลืมนักศึกษา

การตั้งสมาธิจดจ่อกับปัญหาเพียงอย่างเดียว คือพลังที่ทำให้ไอน์สไตน์เหนือกว่าทุกคน เขาเองก็เคยพูดไว้ว่า **“ข้าพเจ้าไม่ได้ฉลาดอะไรมากมาย เพียงแต่ขบคิดปัญหานานกว่าเท่านั้น”** (It is not that I'm so smart, it's just that I stay with problems longer.) แต่ก็เป็นเพราะสมาธิที่สูงมากนี่เอง ทำให้ **มิเลวา** ภรรยาคนแรกรู้สึกน้อยใจ เธอบอกถึงสาเหตุการหย่าร้างให้ฟังภายหลังว่า **“ไอน์สไตน์หมกมุ่นกับความคิด การค้นคว้ามากเกินไป จนลืมว่ามีเธออยู่ในบ้าน”**

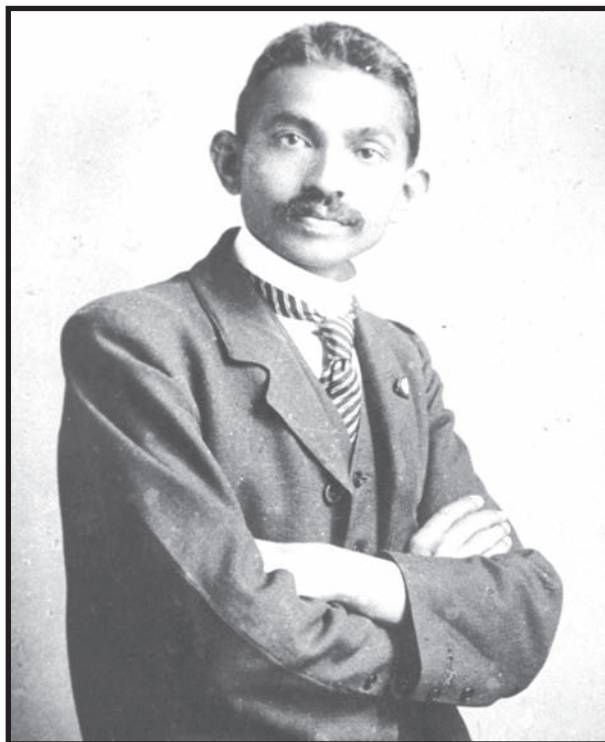
เรื่องนี้ไอน์สไตน์ก็เข้าใจและภายหลังการหย่าร้าง ไอน์สไตน์ได้รับเงินก้อนใหญ่จากรางวัลโนเบล เขายกเงินรางวัลให้มิเลวา แต่ก็แนบจดหมายไปฉบับหนึ่งใจความว่า **“ถึงตอนนี้ฉันคงพิสูจน์ให้เธอได้เห็นแล้วว่า ฉันมีความจริงใจต่อเธอเสมอ เพียงแต่ฉันต้องการแสดงความจริงใจต่อเธอตามวิธีของฉัน ไม่ใช่ตามวิธีที่เธอต้องการ”**

คุณเอลซ่า ซึ่งเป็นภรรยาคนที่ ๒ (ภรรยาทั้ง ๒ คน อายุมากกว่าไอน์สไตน์) ไม่เคยยุ่งยากกับการทำงานของเขาเลย เธอทำหน้าที่เป็นแม่ศรีเรือน คอยดูแลเรื่องอาหารการกิน ดูแลความเรียบร้อยในบ้าน มีเรื่องเล่าว่า ครั้งหนึ่งนักข่าวถามเอลซ่าว่า

“คุณเข้าใจทฤษฎีสัมพัทธภาพอันลึกลับของสามีคุณหรือไม่” เอลซ่าตอบว่า **“ฉันไม่เข้าใจแม้สักตัวเลขเดียว แต่ฉันรู้ว่าเขาชอบดื่มชาแบบไหน”**

วันที่ไอน์สไตน์คิดทฤษฎีสัมพัทธภาพทั่วไปได้ เอลซ่าเล่าให้ฟังว่า วันนั้นเขากระวนกระวายมาก จนเธอรู้สึกผิดปกติ เข้าวันนั้นไอน์สไตน์ไม่แตะต้องอาหารเลย เขาพร่ำบอกแต่ว่า **“ที่รัก ผมได้ความคิดที่วิเศษมาก”** แล้วก็ตรงไปที่เปียโน เล่นเพลงโปรด ระหว่างนั้นเขาจะหยุดเล่นเป็นช่วงๆ เพื่อจดบันทึกอะไรบางอย่าง และพร่ำบอกอยู่ซ้ำ ๆ ว่า **“วันนี้ผมพบอะไรบางอย่างที่มันวิเศษมาก เป็นความคิดที่น่าพิศวง”**

เขาเล่นเปียโนสลับกับการจดบันทึกต่ออีกครั้ง ชั่วโมง หลังจากนั้นเขาขึ้นไปบนห้องทำงานชั้นบน ซังตัวเองอยู่ในห้องนั้นถึงสองสัปดาห์ เอลซ่าต้องทำหน้าที่ส่งอาหารให้เขาทุกวัน ในที่สุดวันหนึ่งเขาก็เดินลงมาจากชั้นบน หน้าตาซีดเซียวยื่นกระดาษสองแผ่นให้เอลซ่าดูแล้วบอกว่า **“นี่ไง ทฤษฎีสัมพัทธภาพ”** ไอน์สไตน์คิดค้นทฤษฎีที่ทำให้เขาเป็นนักวิทยาศาสตร์หมายเลขหนึ่งของโลก และน่าดีใจกับเอลซ่าที่ได้สัมผัสปรากฏการณ์การค้นพบครั้งนี้ตั้งแต่นาทีแรกจนนาทีสุดท้าย (จาก “ไอน์สไตน์พบ พระพุทธเจ้าเห็น” โดย ทพ.สม สุจิรา)

กาม กับ...คานธี

ครั้งหนึ่งมิตรผู้นี้ได้พาข้าพเจ้าเข้าช่องโสเภณี เขาได้ให้คำแนะนำและจัดการให้ข้าพเจ้าล่องหน้าทุกประการ รวมทั้งได้เสียค่าธรรมเนียม ฯลฯ ให้ด้วย ข้าพเจ้าได้ย่างเท้าเข้าสู่ถ้ำแห่งความบาป แต่ต้องนับเป็นพระกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริงที่ข้าพเจ้าได้รอดพ้นจากบาปนั้นมาได้ พอเข้าไปถึงข้างในบ้านและหย่อนตัวนั่งลงบนเตียงข้างนางประจำห้อง ข้าพเจ้าเกิดประหม่านัยน์ตาลาย พุดจาอะไรไม่ออก และมองอะไรแทบไม่เห็น ข้าพเจ้าอ้าอึ้งอยู่เช่นนั้น จนในที่สุดนางประจำห้องทนไม่ได้ต้องชี้ประตูให้ข้าพเจ้าเดินออก พร้อมกับแสดงอาการเหยียดหยามและกล่าวคำสาปแช่งต่าง ๆ นานา ข้าพเจ้าอายแทบจะแทรกแผ่นดินหนีเพราะความไม่เอาไหนของตน แต่เมื่อได้สติภายหลัง ข้าพเจ้าได้ก้มลงกราบพระผู้เป็นเจ้าหลายครั้งที่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของความบาปดังกล่าว... ฯลฯ...

หลังจากที่ได้ปรึกษาหารือและพิจารณา

อย่างรอบคอบแล้ว ข้าพเจ้าได้ปฏิญาณตนถือศีลพรหมจรรย์เมื่อปี ค.ศ.๑๙๐๖ (พ.ศ.๒๔๔๙-ผู้แปล) ข้าพเจ้ามิได้บอกเรื่องนี้ให้ภรรยาทราบมาก่อน แต่ได้ปรึกษากับเธอหลังจากที่ได้ตัดสินใจแล้ว เธอไม่ขัดข้อง แต่ข้าพเจ้าต้องประสบกับความยากลำบากมากในการตัดสินใจขั้นสุดท้ายเพราะไม่มีกำลังใจพอ “เราจะควบคุมตัณหาของเราได้อย่างไร” บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้าถามตนเอง การเลิกความสัมพันธ์ทางเพศกับภรรยาเป็นเรื่องประตักประเดิดมากในระยะนั้น อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าได้เริ่มปฏิบัติตนตามคำปฏิญาณโดยไม่รีรอ ทั้งนี้เพราะมั่นใจว่าพระผู้เป็นเจ้าจะประทานความคุ้มครองให้แก่ข้าพเจ้าได้เป็นแน่

เมื่อย้อนกลับไปสู่ช่วงเวลา ๒๐ ปี แห่งการถือศีลพรหมจรรย์ที่ได้ผ่านมานี้ ข้าพเจ้ามีแต่ความปีติและอัศจรรย์ใจ อันที่จริงแล้วข้าพเจ้าได้พยายามควบคุมตนเองมาตั้งแต่ปี ค.ศ.๑๙๐๑ แต่ความสำเร็จที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นอยู่ในลักษณะลุ่ม ๆ ดอน ๆ ข้าพเจ้าเพิ่งจะได้รับปีติสุขและอิสรภาพอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน หลังจากที่ได้ปฏิญาณตนนี้เอง (จาก “โลกทั้งผองพี่น้องกัน” โดย ภรมา-เรื่องอุไร กุศลาสัย)

กาม กับ...สมณะโพธิรักษ์

ตอนนั้นอาตมาหาเงินได้เก่ง ก็หลงเล่นไป-กินไป-ใช้ไป-ผลาญไปตามเรื่อง

บุหรี-เหล่าเบียร์ เขาบอกว่า “สูบบุหรี...ต้องบุหรีนอก บุหรีในนี้...สู้อยู่ไม่ได้” ก็ต้องซื้อบุหรีนอกมาหัดสูบล้างมาเป็นกระป๋องน้องสาว (อ.ขวัญดี) ทำงานอยู่คล้าย ๆ กับพวกยูเอ็น เขามีสิทธิ์ซื้อได้ เราก็สั่งให้ซื้อมาให้ เขาก็ซื้อบุหรีนอก-เหล้านอก-เบียร์นอกมาให้อาตมาหัดกินเหล้าเป็นก่อนกินเบียร์

“เอ...ทำไมเบียร์กินยากนะ! ต้องหัด!” ก็หัดกินไปอย่างนั้นแหละ!

บุหรีก็หัดสูบ สูบเท่าไร ๆ ก็ไม่ติด ก็ทำเตะทำหัดกินเหล้า-สูบยาไป

เสียแต่เงินอย่างเดียว เพราะถูกหลอกจริง ๆ พอละเล็ก ก็เล็กเลย!

เที่ยวผู้หญิงกลางคืน สำหรับคนที่มีกามแรง เขาก็ติดยึด เก่งขึ้นเชียนเลย

แต่เราไม่แรงไม่เก่งเท่าเขา ก็รู้สึก “เอ ทำไมเราไม่เก่ง ไม่แมนอย่างเขา ไม่กล้าเหมือนเขา ทำไมเขากล้า แล้วเขาก็เรียกว่าสุข”

เราไม่กล้าก็เหมือนเราด้อยก็ต้องทำเป็นท้อม เป็นเก้ไปกับเขา เพื่อน ๆ ดึงอาตมาไปไนท์คลับ เราก็ไปกับเขา ทำเป็นเก้ กินเหล้า กินเบียร์ ต้องหัดกินจนได้ แต่เรื่อง “ผู้หญิง” ไม่เอาเลย เขาก็พา

อิหุมนานัง พวกนี้พอมมาถึงก็เข้ามาคลอเคลียเลย...

“ไอ้โฮ! เรารู้สึกจักกระเดียม ดุณาเกลียด”

คือเรารู้เลยว่า “ผู้หญิงไม่ค่อยดี ก็รู้สึกยังไม่รู้ รู้สึกทุกข์ รู้สึกไม่ชอบ”

แต่จะไปทำเป็นทำที่รังเกียจก็ไม่ได้อีก ต้องแอ๊คทำ ทั้ง ๆ ที่รู้สึกอยากจะทำจะอาเจียน

อย่างนี้เราไม่ไปดีกว่า อย่างมาเสียตังค์ให้เราเลย ให้เราเสียตังค์เองก็ไม่มีทางอยู่แล้ว เรื่องอะไรจะต้องไปเสียเงินกับเรื่องเหล่านี้ เพื่อนมันอยากเสียก็เสียไป

ทีหลังมาชวนอีกก็เลียง ไม่ว่าใครมาชวนก็ไม่เอาอีกแล้ว!

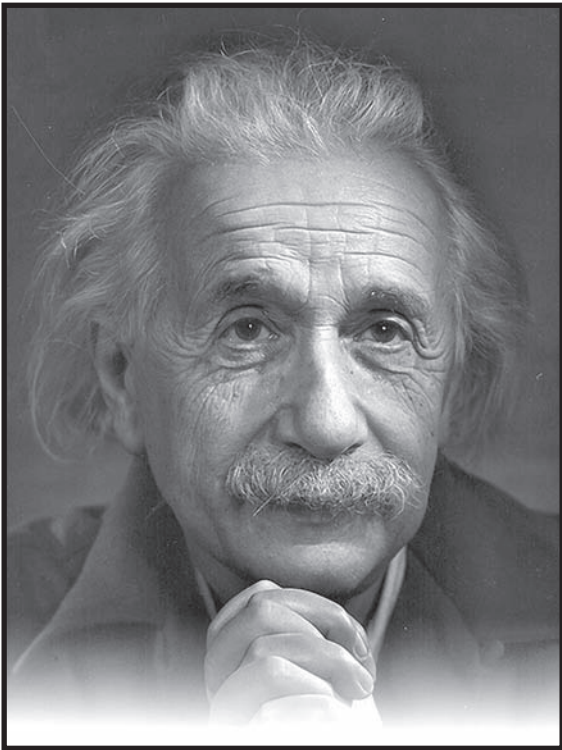
อาตมาไม่ชำนาญเรื่องอย่างนี้ ไม่รู้เลยแม้การลงอ่างอาบอบนวดเป็นอย่างไร เขาไปทำอะไร มีวิธียังงี้ ก็รู้สึกเราโง่ ๆ เป็นผู้ชายอะไรวะ! ไม่รู้เรื่องอย่างนี้

แล้วอาตมาก็รู้สึกว่า “ตัวเองด้อย” อาตมาเคยหลงผิดอย่างนี้จริง ๆ !

เห็นไหมว่า “มันหลงผิดได้” เราถูกโลกมอมเมาให้กินเหล้า เล่นการพนัน ล้ามะเลเทเมา เลอะ ๆ เทอะ ๆ อย่างนี้

ตอนหลังพอมารู้จักธรรม “ไอ้โฮ! เราไม่ใช่คนด้อย คนเสียนี้ ที่ไหนได้ เราสิ! มีของดีในตัวนี้หว่า พวกนั้นลีเลียด-แย-หย่าเหยะอยู่” เราก็เข้าใจ ก็รู้ตัว

เดี๋ยวนี้รู้แล้ว เรื่องอย่างนี้ไม่ใช่สายเรา คนละพวก จิตใจก็ไม่เอา ไม่ยินดี

ความถ่อมตัว...ไอน์สไตน์

เรายังรู้ไม่ถึงหนึ่งในพันของหนึ่งเปอร์เซ็นต์
ที่ธรรมชาติเผยตัวให้เราดู

จงมองให้ลึก ลึกเข้าไปในธรรมชาติ แล้ว
ท่านจะเข้าใจทุกสิ่งดีขึ้น

เมื่อแมลงเต่าทองคลานไปบนพื้นโลก มันไม่รู้
เลยว่าผิวโลกโค้งมน เราช่างโชคดียิ่งที่ได้รู้ความจริง

เมื่อปัจจัยจำนวนมากเข้ามาสู่ปรากฏการณ์
อันซับซ้อน กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ส่วน
ใหญ่จะใช้ไม่ได้ ลองคิดถึงภูมิอากาศ มีอะไรบ้างที่
ทำนายไม่ได้ อาจไม่มีใครสงสัยเลยว่า แท้จริง
แล้วเราเชื่อมอยู่กับเหตุ ซึ่งเหตุส่วนใหญ่เราก็รู้จัก

การทำนายสิ่งที่จะเกิดขึ้นมีความแม่นยำจำกัด
เพราะมีตัวแปรมากมายมีปฏิกริยาร่วมกันในขณะที่
ที่เกิดขึ้น ไม่ใช่เพราะธรรมชาติไม่มีระเบียบ

สิ่งที่ฉันเห็นในธรรมชาติคือโครงสร้างอัน
อัศจรรย์ที่เราไม่มีวันเข้าใจได้สมบูรณ์เลย และ
นั่นทำให้ผู้เข้าถึงอ่อนน้อมถ่อมตน นี่คือการ
เข้าถึงศาสนาอย่างแท้จริง

ความถ่อมตัว...คานธี

ความถ่อมตัวควรทำให้ผู้ปฏิบัติตระหนักรู้ว่า
เขาเหมือนกับไม่ใช่สิ่งที่มีตัวตน บุคคลอาจจะมี
จินตนาการว่าตัวเองเป็นบางสิ่งบางอย่างที่มีตัวตน
ข้อนี้ทำให้เกิดความหลงตนเอง ถ้าคนที่ปฏิบัติธรรม
ภูมิใจในการปฏิบัติธรรม (ยึดมั่นอยู่กับการ
ปฏิบัติธรรมนั้น) เขาจะสูญเสียคุณค่าการปฏิบัติ
ธรรมอย่างใหญ่หลวง และคนที่ภาคภูมิใจใน
คุณธรรมของตน มักจะกลายเป็นคนต้องสาปใน
สังคมของเขา สังคมจะไม่ยกย่องชมเชยเขา และ
เขาเองก็จะไม่สามารถเก็บเกี่ยวผลใด ๆ จากสังคม

ขอให้ความคิดเพียงเล็กน้อยก็เป็นการเพียงพอ
แล้วที่จะทำให้เรามั่นใจว่า สัตว์ทุกชนิดในโลกเป็น
เพียงอนุเล็ก ๆ อนุหนึ่งในจักรวาลนี้เท่านั้น การที่
เราดำรงชีวิตอยู่รอดเป็นตัวตนนี้ก็เพียงชั่วขณะ
เดียว เวลานั้นร้อยปีในนิรันดร์กาลนั้นเป็นอย่างไร
ถ้าเราทำลายโซ่ตรวนคือความหลงตัวเองนี้ได้
แล้ว และหลอมเข้าเป็นหนึ่งกับมหาสมุทรของ
มวลมนุษยชาติ การมีความรู้ลึกซึ้งว่าเราเป็นบางสิ่ง
บางอย่างที่มีตัวตนเท่ากับเป็นการจัดตั้งอุปสรรค
ขวางกั้นระหว่างองค์มหาเทพกับตัวเรา

การสลัดทิ้งความรู้ลึกซึ้งว่าเราเป็นบางสิ่งบางอย่างที่มี
ตัวตน เท่ากับเป็นการทำตัวให้เป็นอย่างหนึ่งอย่าง
เดียวกันกับองค์มหาเทพ น้ำหยดหนึ่งในมหาสมุทรย่อมมี
ส่วนน่าจะเป็นมีส่วนในความยิ่งใหญ่ของมหาสมุทร ถึงแม้
จะไม่รู้สึกก็ตาม แต่หยดน้ำหนึ่งหยดนั้นทันทีที่ปลิกตัวเป็น
อิสระจากมหาสมุทรก็จะเหือดแห้งอย่างรวดเร็ว ไม่
เป็นการกล่าวเกินจากความจริงเลยเมื่อเราพูดว่า

ชีวิตในโลกเป็นดุษฎีพองน้ำ !

ความถ่อมตัว...สมณะโพธิรักษ์

อาตมาทบทวนตัวเองเสมอว่า ทุกวันนี้เรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรมของเรา ก่อกรรมอยู่ตลอดไปตามวันเวลานี้เพื่อลาภ-ยศหรือ ก็ตอบตนได้ชัดที่สุดว่าไม่ใช่แน่ แม้เพื่อสรรเสริญ คนจะได้มานิยมชมเชยยกย่องหรือ ก็เห็นแต่ว่าผู้คนเขารับไม่ได้เขาถูกเหยียดหยามด้วยซ้ำจนตนเองออกรู้สึกที่เราเหมือน “นกแครง” ตัวหนึ่งที่มีเพื่อนฝูงหมู่เล็กหมุ่น้อยกระจัดกระจายอยู่ในสังคมประเทศ

แต่ก็ไม่ได้น้อยใจ ไม่ได้รู้สึกต่ำต้อยด้อยชีวิตอะไรหรอก ก็รู้ว่าตนเองทำอะไร และอะไรที่ทำอยู่นี้ควรหรือไม่ ทำได้ ก็เพียรตรวจสอบเสมอ เพราะชีวิตคนนั้นจะเกิดมาอย่างไร จะกี่ชาติ อาตมาชัดเจนจริง ๆ ว่า มันไม่มีอะไรจะประเสริฐเท่ากับเกิดมาเพื่อปฏิบัติตนตามที่พระพุทธเจ้าได้ทรงค้นพบอย่างจบสมบูรณ์แท้จริงแล้ว ว่า หากจะเป็นคนที่มีความสุข-ความประเสริฐสูงสุดนั้นจะเป็นคนอย่างไร ชนิดไหน...?

พระพุทธเจ้าเกิดมาแล้ว ๆ เล่า ๆ ไม่รู้ก็ล้าน ๆ ชาติ เพื่อศึกษา ค้นคว้า พิสูจน์ “ความประเสริฐของมนุษย์ที่เรียกว่าอาริยะ” ด้วยพระองค์เอง จนตรัสรู้แล้วว่าเป็นอย่างไร

พระองค์ก็ได้คำตอบสมบูรณ์แล้วคือ “อรหันต์” นี้แหละสุดยอดในความพ้นทุกข์ หรือเป็นสุขอันประเสริฐสุด (อุปสมสุขหรือบรมสุข) ยิ่งยอดแล้วแห่งความเป็นคน ซึ่งจะมีพร้อมทั้งคุณภาพ-คุณวุฒิ-คุณลักษณะ-คุณสมบัติ-คุณค่า-คุณธรรม-คุณวิเศษอันเป็นคุณากรในความเป็นคนบริบูรณ์ที่สุด ไม่มีวิชาความรู้แขนงไหนใดอื่นเลยในโลกจะรวมเอาความครบพร้อมแห่ง “สรรพความประเสริฐสุดยอดในความเป็นคน” ไว้ได้เท่า “วิชาพุทธศาสตร์” อาตมาจึงขอมีชีวิตอยู่กับ “วิชา” นี้ตลอดกาลนาน แม้จะเกิดมาอีกกี่ชาติ ๆ ๆ ก็ตาม และแม้จะต้องได้รับการนิทนาว่าร้าย ไม่ได้รับสรรเสริญ ก็ขอแค่อยู่กับสัทธรรม

สำหรับส่วนของ “สุข” อาตมาก็เข้าใจแล้วในโลภียสุขกับโลกุตระสุข และอาตมาย่อมมุ่งอาศัย “อุปสมสุขที่เป็นโลกุตระสุข” ตามความสามารถของตนแน่แท้ ดังนั้น หากจะเหลือ “ฐิติแห่งกามสุขัลลิกานุโยค” อันเป็นส่วนปลายข้าง “โลภียสุข” ผึ่งหนึ่ง (อันตา) อาตมาก็ต้องล้างของตนแน่ หรือจะเหลือ “ฐิติแห่งอัตตกิลมถานุโยค” อันเป็นส่วนปลายข้าง “โลภียสุข” (อันตา) อีกผึ่งหนึ่ง อาตมาก็ต้องจัดการไม่ให้เหลือให้ได้จริง ๆ “สุขอันสงบจากอัสสาทะแห่งโลภีย” นี้แลสุดวิเศษยิ่งจริงแท้

คุณละ!...ไม่สนใจบ้างเลยหรือ? **☞** ต่อฉบับหน้า

● ใช้ฝีมือดีดขี่แพะ

นำแปลกแะเป็นการเมือง
ติดเข้าปากคนพละมเป็ลื่อง
หยุดมากเรื่องรกลสกา

ภาพ www.chonburiguide.com

ดีดขี่แพะการเมือง

(สาธิตตกชาตก)

มีชายหนุ่มคนหนึ่งเป็นชาวเมืองสาวัตถี เขามีศิลปะ (ฝีมือ) ยอดเยี่ยมในสาธิตตกศิลปะคือ ศิลปะในการติดก่อนกรวด เขาสามารถติดก่อนกรวดได้แม่นยำราวกับจับวาง

วันหนึ่งเขาได้ฟังธรรมแล้ว เกิดจิตปรารถนา จะบวชถวายชีวิตในพระพุทธศาสนา แต่พอได้อุปสมบทเป็นภิกษุแล้ว กลับไม่มุ่งศึกษาธรรม ไม่ใส่ใจในการประพฤติสำรวมในศีลของตน

มีอยู่วันหนึ่ง ภิกษุหนุ่มนั้นกับเพื่อน ๆ ภิกษุไปอาบน้ำ แล้วนั่งพักผ่อนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำจรีวัตินะ นั้นมีหงส์ขาว ๒ ตัวกำลังบินอยู่ในท้องฟ้า ภิกษุหนุ่มเห็นแล้วคิดอยากอวดฝีมือของตน จึงกล่าวกับเพื่อนภิกษุ

“ท่านเชื่อไหม ผมจะใช้ก่อนกรวดติดใส่ดวงตาของหงส์ตัวที่บินอยู่ข้างหลัง ทำให้มันตกลงมา

สู่พื้นดินได้”

“เป็นไปได้เลย ที่ท่านจะทำอย่างนั้นได้ แล้วก็ท่านไม่ควรทำบาปอย่างนั้นด้วย”

“เรื่องบาปยกไว้ก่อนเถอะ ผมจะติดก่อนกรวดให้โดนดวงตาข้างโน้นของหงส์ ทะลุมาออกดวงตาข้างนี้ให้ดู”

“โอ้โฮ...คราวนี้ท่านยิ่งพูดเลอะเทอะ ไม่จริงใหญ่เลย”

“ถ้าอย่างนั้น ท่านจงดูเถอะ”

พลันภิกษุหนุ่มก็หยิบก่อนกรวดขึ้นมา คลึงอยู่ที่นิ้วแล้วติดใส่หลังของหงส์ตัวที่ ๒ หงส์ตัวนั้นรู้สึกถึงอันตรายจึงเหลียวกลับมาดู เป็นโอกาสให้ภิกษุหนุ่มติดก่อนกรวดอีกก่อนหนึ่งอย่างแรง พุ่งใส่ดวงตาข้างโน้นทะลุออกข้างนี้ทันที หงส์ตัวนั้นส่งเสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด ตกลงมา

ตายอยู่ที่พื้นดิน

เหตุการณ์นี้ เป็นที่กล่าวขานตำหนิกันในหมู่สงฆ์อย่างมากมาย แล้วพากันนำตัวภิกษุหนุ่มไปเข้าเฝ้า**พระศาสดา** กราบทูลให้ทรงทราบ

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ภิกษุรูปนี้ผิดศีล กระทำปาณาติบาตแก่งทำร้ายสัตว์ มาสัตว์ตาย พระเจ้าข้า”

ครั้นพระศาสดาตรัสถามเรื่องราวทั้งหมด แล้ว ทรงติเตียนภิกษุนั้น ให้เห็นโทษภัยของการประพฤติดีศีล ให้รู้ถึงผลบาปกรรมที่จะตามมา แล้วตรัสกับภิกษุทั้งหลาย ให้ได้รู้ถึงอดีตชาติของภิกษุนั้น

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่บัดนี้เท่านั้น ที่ภิกษุนี้ไม่กลัวบาป อยากอวดฝีมือติดก้อนกรวดของตน เพราะในกาลก่อน ก็อวดฝีมือของตนแล้วได้ลาภมากมายนั่นเอง”
ทรงเล่าเรื่องราวนั้น

ใน.....อดีตกาล ณ นครพาราณสี

คราใดที่**พระราชา**ออกว่าราชการที่ท้องพระโรง จะมีทั้งขุนนาง อำมาตย์และ**บุโรหิต** (พราหมณ์ที่ปรึกษาของพระราชา) พร้องพร้อมเพื่อช่วยกันแสดงความคิดเห็นในที่ประชุม (สภา) แต่แทบทุกครั้งการประชุมกัน**บุโรหิต**ซึ่งเป็น**คนพูดพล่ามปากกล้า** มักจะพูดมากจนคนอื่น ๆ ไม่มีโอกาสได้พูดเลย ทำให้พระราชาทรงตำหนิในพระทัย

“เมื่อไหร่หรือ เราจะมีใครมาช่วยสกัดกั้นถ้อยคำของ**บุโรหิต**นี้ได้”

แล้วพระราชา ก็ทรงแสวงหาคนเช่นนั้นตลอดมา

ในนครพาราณสีนั่นเอง มี**ชายง่อยขาพิการคนหนึ่ง** เป็นผู้มียอดเยี่ยมในการติด**ก้อนกรวด**จนมันัก **พวกเด็ก ๆ** **ชาวบ้าน**มักจะยกเขาขึ้นรถ ช่วยกันลากไปที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ใกล้ประตูเมือง แล้วพากันห้อมล้อมให้เงินเล็ก ๆ น้อย ๆ แก่เขา ขอให้ทำรูปช้าง รูปม้า

●●
พระราชา
เสด็จมาถึง
โคนต้นไม้
ทอดพระเนตร
เห็นรูปสัตว์
ต่าง ๆ ที่ไปไทร
ขาดเป็นช่องอยู่
ทรงอัศจรรย์
ในพระทัยยิ่ง
ตรัสถามว่า
“ไปไทร
ขาดทะเลเป็น
รูปสัตว์เหล่านี้
ใครเป็นผู้กระทำ”
●●

ให้ดู เขาก็จะใช้ก้อนกรวดติดใส่ไปไทรทั้งหลายเป็นช่องน้อยช่องใหญ่ ทำให้เป็นรูปช้างรูปม้าแก่พวกเด็ก ๆ ได้ดู

วันหนึ่งพระราชาเสด็จผ่านประตูเมืองนั้น พวกเด็ก ๆ ที่มุ่งดูรูปสัตว์ต่าง ๆ พากันวิ่งหนีหมด เพราะกลัวว่าจะถูกพวกภราชนุชมาจับไล่ปล่อยให้ชายง่อยนั่งอยู่บนรถนั้นเพียงคนเดียว พอพระราชาเสด็จมาถึงโคนต้นไม้ ทอดพระเนตรเห็นรูปสัตว์ต่าง ๆ ที่ไปไทรขาดเป็นช่องอยู่ ทรงอัศจรรย์ในพระทัยยิ่ง ตรัสถามว่า
“ไปไทรขาดทะเลเป็นรูปสัตว์เหล่านี้ใครเป็นผู้กระทำ”

ราชบุรุษที่รู้เรื่องราวนี้รีบกราบทูลทันที
“ข้าแต่สมมุติเทพ ชายง่อยเปลี้ยขาพิการที่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้ไทรนี้เป็นผู้กระทำ พระเจ้าข้า”
แล้วพากันไปนำตัวชายง่อยนั้นมาเข้าเฝ้าพระราชาทรงไต่ถามเขา

“เจ้ากระทำการรูปสัตว์เหล่านี้ได้อย่างไรกัน”
ชายง่อยก็บอกฝีมือติดก้อนกรวดของตนให้พระราชาทรงทราบ พระองค์ทรงบังเกิดความคิดขึ้นมาพลัน

“เราจะอาศัยชายง่อยนี้แหละ สกัดกั้นการพูดพล่ามของบุโรหิตได้”

จึงรับสั่งให้คนอื่น ๆ ออกไปห่าง ๆ แล้วตรัสถามชายง่อย

“ที่ท้องพระโรง เวลาเราว่าราชการ มักมีพราหมณ์บุโรหิตคนหนึ่งพูดพล่ามมากเหลือเกิน เจ้าจะสามารถทำให้เขาเงียบเสียงได้หรือไม่”

“ได้ พระเจ้าข้า ขอเพียงมีขี้แพะสัก ๑ ทะนาน ข้าพระองค์จะทำให้บุโรหิตเงียบเสียงได้แน่”

พระราชาทรงสดับอย่างนั้น พอพระทัยนัก ให้ราชบุรุษนำชายง่อยเข้าไปในพระราชวัง ตระเตรียมให้เขาแอบอยู่หลังม่านที่เจาะช่องไว้ แล้วจัดที่นั่งของบุโรหิตให้ตรงกับช่องนั้น นำเอาขี้แพะแห้งที่ปั้นเป็นก้อน ๆ ประมาณ ๑ ทะนานมาไว้ใกล้ ๆ มือของชายง่อย

ครั้นถึงเวลาว่าราชการ (เปิดสภา) พระ

ราชาธิราชสั่งให้บุโรหิตนั่งตรงตำแหน่งที่จัดวางนั้น เมื่อเริ่มต้นสนทนากันในเรื่องที่ทรงตั้งหัวข้อไว้ บุโรหิตก็พูดพลาถนันทินที่ไม่ยอมเปิดโอกาสให้แก่คนอื่นเลย

แต่คราวนี้ ชายง่อยได้ลงมือติดซี่แพะอย่างแม่นยำผ่านช่องที่เจาะไว้ ที่ละก้อน ๆ พุ่งเข้าปากของบุโรหิต ในทุกครั้งที่บุโรหิตอ้าปากหมายจะพูด และด้วยอาการตกใจบุโรหิตก็กลืนซี่แพะลงท้องทุกที ซี่แพะ ๑ ทะนานจึงเข้าไปอยู่เต็มท้องของบุโรหิต

พระราชาราชเมื่อทรงรู้ว่าซี่แพะหมดแล้ว จึงตรัสกับบุโรหิตให้รู้ตัว

“ท่านบุโรหิต ท่านกลืนซี่แพะเข้าไปตั้ง ๑ ทะนานแล้ว เพราะเป็นคนพูดมากไม่หยุด บัดนี้จึงรีบไประบายถ่ายท้องเถิด จะได้ปราศจากโรคภัยใด ๆ”

นับแต่นั้นมา พราหมณ์บุโรหิตก็มีปากปิดสนิท แม้มีใครพูดด้วยก็ไม่ค่อยจะอยากเปิดปากตอบเลย ส่วนพระราชานั้นทรงดำริว่า

“ชายง่อยนี้ทำความเบาใจสบายหูให้แก่เรา และขุนนางอำมาตย์ทั้งหลาย ฉะนั้นเราจะพระราชทานบ้านส่วยทั้ง ๔ ทิศ เขาจะได้ค่าส่วย (ภาษีอากร) ประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ กษาปณ์ (๔๐๐,๐๐๐ บาท) เลยทีเดียว”

แล้วทรงพระราชทานตามนั้น

มีอำมาตย์ผู้เป็นบัณฑิตคนหนึ่ง ได้เข้าเฝ้าพระราชาราช แล้วกราบทูลเรื่องนี้แด่พระองค์

“ข้าแต่สมมุติเทพ ขึ้นชื่อว่า ศิลปะแม้จะอย่างไรอย่างหนึ่ง ย่อมทำประโยชน์ให้สำเร็จได้โดยแท้ พระองค์ทอดพระเนตรชายเปลี้ยได้บ้านส่วยทั้ง ๔ ทิศ ก็เพราะการมีศิลปะติดซี่แพะเพียงอย่างเดียวเท่านั้น”

.....

พระศาสดาทรงนำชาดกนี้มาแสดงแล้ว ตรัสเปิดเผยว่า

“ชายง่อยในครั้งนั้นได้มาเป็นภิกษุผู้มาทวงสนทนากับพระองค์ พระราชาได้มาเป็นพระอานนท์ ส่วนอำมาตย์ผู้เป็นบัณฑิตได้มาเป็นเรวตถาคค”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๐๗ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๔๐๙)

แบ่งปัน สรรสาระ

ประชาชนกริชหนีวิกฤต รวมตัวอยู่แบบเศรษฐกิจพอเพียง กินมังสวิรัต

๒ ส.ค. ๒๕๕๕ (ข่าวจากครอบครัวข่าว)

ชาวกรุงเอเธนส์กลุ่มเล็ก ๆ ตัดสินใจหันหลังให้ชีวิตในเมือง ไปสร้างชุมชนพอเพียงในชนบท เพื่อปลดปล่อยตนเองจากวิกฤตเศรษฐกิจที่กำลังรุมเร้า ชุมชนพอเพียงพึ่งตนเองนี้ตั้งอยู่บนเกาะเอเวีย ซึ่งเป็นเกาะใหญ่อันดับ ๒ ของกริช มีเป้าหมายคือ การผลิตอาหารปลอดสารพิษสำหรับบริโภคเองและใช้แลกเปลี่ยนกันในชุมชน โดยไม่ต้องใช้เงิน

โครงการนี้เป็นการริเริ่มของชาวกรุงเอเธนส์ ๔ คน ที่รู้จักกันทางอินเทอร์เน็ตเมื่อปี ๒๕๕๑ พวกเขาเบื่อหน่ายกับชีวิตในเมืองที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนไปวัน ๆ เหมือนกัน และอยากแสวงหาทางเลือกใหม่ จึงตัดสินใจย้ายมาอยู่ป่าบนเกาะเอเวียและปลูกพืชผักกินเอง โดยเกือบทุกคนเป็นมังสวิรัตแบบเคร่งครัด อาศัยอยู่กินในกระท่อม หากมีผลผลิตเหลือกินก็นำไปแลกเปลี่ยนของใช้ในหมู่บ้าน

พวกเขาเผยว่า ตอนแรกลำบากมาก เพราะต้องลาออกจากงานมาตั้งต้นชีวิตใหม่ที่ไมคุ้นเคย แต่ก็มีคามมุ่งมั่นและสามารถปรับตัวได้ในที่สุด และขณะนี้เริ่มมีคนอื่น ๆ ให้ความสนใจ ขอความรู้เกี่ยวกับการพึ่งตนเอง จึงเริ่มเปิดสอนเป็นวิชาต่าง ๆ เช่น การทำเกษตรปลอดสารพิษ การทำผลิตภัณฑ์ถนอมอาหาร เป็นต้น นอกจากนี้ยังเปิดรับนักท่องเที่ยวที่สนใจ ซึ่งมีทั้งชาวกริช และนักท่องเที่ยวจากยุโรป เข้ามาเที่ยวพักผ่อนในชุมชนด้วย

(ขอขอบคุณ FW.จาก dintai1@gmail.com)

จะกล่าวพูดว่า “เอาอยู่” ไหม ถ้าเอาตำแหน่งเป็นประกัน

เมื่อปีที่แล้ว (พ.ศ. ๒๕๕๔) ผู้รับผิดชอบเรื่องน้ำ
๖ ที่รัฐบาลแต่งตั้ง รวมทั้งนายกฯ ยิ่งลักษณ์
ต่างออกมาพูดยืนยันว่า น้ำไม่ท่วมในเขต
อุตสาหกรรมภาคกลาง และใน กทม.แน่ ด้วย
วาทกรรมที่ติดหูประชาชนทั่วไปว่า “เอาอยู่”
เมื่อนักข่าวจากสื่อต่าง ๆ ถามทั้งนายกฯ ยิ่งลักษณ์
และคนในคณะรัฐบาล

ทำให้ประชาชนวางใจ โดยเฉพาะในเขต
กทม. ก็ไม่ได้เตรียมตัวรับสถานการณ์น้ำท่วม
เพราะสบายใจและมั่นใจว่ารัฐบาล “เอาอยู่”

แต่ในที่สุด น้ำจากเหนือก็ไหลท่วม กทม.
และปริมณฑล สร้างความเสียหายให้แก่ประเทศ
ชาติมากกว่าอุทกภัยครั้งใด ๆ ที่เคยมีมา

ซึ่งรัฐบาลก็แสดงความรับผิดชอบ ด้วยการ
แจกเงินเยียวยา แต่ก็มีปัญหาเพราะเป็นเงินที่ได้
เพียงเล็กน้อยถ้าเทียบกับความเสียหายที่เกิดขึ้น

ประชาชนต่างต้องเยียวยาตัวเองตามมีตามได้

เรื่องภัยธรรมชาติขนาดนี้ หากรัฐบาลจะบอก
ว่า “เอาอยู่” ก็ต้องแม่นยำจริง ๆ เพราะถ้าพลาด
คำนวณไม่ถูกก็จะทำให้เกิดความเสียหายเพิ่มมากขึ้น
ดังมหาอุทกภัยปี ๒๕๕๔

พอมาปี ๒๕๕๕ ก็มีเสียงจากทางรัฐบาลอีก
แล้วว่า “เอาอยู่” น้ำไม่ท่วมแน่ ผมคิดว่าเรื่อง
อย่างนี้ไม่ควรพูดแบบไม่รับผิดชอบเช่นปี ’๕๔
ทำให้ประชาชนไม่เตรียมตัวไว้ ชาวของทรัพย์สิน
ต่าง ๆ จึงเสียหายอย่างไม่ควรจะเกิดขึ้นก็เกิดขึ้น

ฉะนั้นในปี ๒๕๕๕ ถ้ารัฐบาลมั่นใจอีก ควร
รับประกันตำแหน่งหน้าที่ของตัวเองจะดีไหม ว่าถ้า
มั่นใจว่า “เอาอยู่” คือสามารถควบคุมน้ำท่วมได้
ตามที่พูดจริง แล้วเกิดเอาไม่อยู่ รัฐบาลควร
ลาออกทั้งคณะ จะได้ไม่พูดอะไรแบบไร้วิสัยทัศน์
ขาดความรับผิดชอบ เช่นปีมหาอุทกภัย’๕๔ อีก ๒

ความรู้เรื่องปรองดอง...

ถ้อยคำประจำปี ๒๕๕๕ น่าจะได้แก่ “ปรองดอง”
ถ้อยคำประจำปี ๒๕๕๔ ก็มีเหมือนกัน “กลับมา”
คนเราพอมีเป้าหมายก็จะเริ่มเคลื่อนไหว...หาเหตุผล...
สร้างบรรยากาศ...สร้างสถานการณ์
ด้วยอุดมคติ “แมวสีอะไรก็ได้ ขอให้ฆ่าหนูได้ก็แล้วกัน!”
“ปรองดอง” ภาษาต่างประเทศแปลว่า “Compromise”

ประนีประนอมก็ใช่เลย
ในความหมายหนึ่ง win-win ก็ใช่
ในความหมายหนึ่ง “ถอยคนละก้าว”
ก็เป็น

“ปรองดอง” จึงเกิดจากความ
ต้องการของ ๓ ฝ่าย “ฝ่ายโน้น-ฝ่ายนี้-
และฝ่ายที่ไม่เกี่ยว”

บางเรื่อง ทั้ง ๒ ฝ่ายเรียกร้อง

บางเรื่อง ฝ่ายโน้นเรียกร้อง ฝ่ายนี้
ไม่ต้องการ

บางเรื่อง ทั้ง ๒ ฝ่าย ไม่ต้องการ ฝ่าย
ที่ไม่เกี่ยวจับคลุมถุงชนซะเลย แต่คนจับ
ต้องมีบารมีพอสมควร

ผลของการเจรจาเป็นอย่างไร เรา
มาดูภาพของวิน-วิน ว่าได้กันสักเท่าไร

ก) ๑๐:๙๐ ข) ๓๐:๗๐

ค) ๕๐:๕๐ ง) ๗๐:๓๐

จ) ๙๐:๑๐

วิน-วิน จัดแบ่งผลประโยชน์ได้ ๕ ระดับ

ระดับ ก ได้น้อยที่สุด เป็นภาวะจำใจ
อย่างที่สุด ไม่ตายก็บุญแล้ว!

ระดับ ข ดีกว่าตาย ได้อะไรติดไม้ติดมือ
นิดหน่อย

ระดับ ค ถอยคนละก้าว ดีกว่าไม่ได้
อะไร แก่ได้ ๕๐ ฉันทได้ ๕๐ ก็ยังดี ต่าง
คนต่างเสียผลประโยชน์ เราพบกันครึ่งทาง

ระดับ ง เราเริ่มมีอำนาจ มีพลังต่อ
รอง ถ้าไม่ปรองดอง ฝ่ายโน้นมันต้อง
เดือดร้อน จึงต้องให้เรียกว่า “จำใจ” เข้า
ขั้น “การข่มขืน”

ระดับ จ ฝ่ายเราอำนาจเหนือฟ้า ไม่ฆ่า
แกก็บุญแล้ว ฝ่ายตรงข้ามได้แต่ “กัมหน่า
ศีโรราบ”

รักษาชีวิตก็ยังดีกว่าไม่เหลืออะไร!

ขั้นนี้เรียก “การปล้น” เรียก “การ
ข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่าทิ้ง!”

เรื่องลัดส่วน มากน้อยเป็นเรื่องพลัง

อำนาจ คนมีอำนาจย่อมได้สัดส่วนมาก

หากเปรียบเทียบเป็นค้าขาย คัดง่าย ๆ
จะลดให้เราอีกบาท ๑๐% - ๓๐% - ๕๐% -
๗๐% หรือ ๙๐%

คุณเคยเจอร้านค้าไหนที่ลด ๙๐%

แต่ประวัติศาสตร์ก็ได้บันทึกเรื่องนี้ไว้
เป็นเรื่องจริงผ่านจอ มีหลักฐานมากมาย

ยุคแสวงหา “แผ่นดินใหม่” ชนเผ่า
พื้นเมืองเริ่มรู้จักการปรองดองมาตลอด

แผ่นดินทุกพื้นที่มีเจ้าของ มีผู้ครอบ-
ครองอินเดียแดงที่อเมริกา อะบอริจินที่
ออสเตรเลีย เผ่าอินคาที่เม็กซิโก และ ฯลฯ
และ ฯลฯ และ ฯลฯ

ยุคล่า “อาณานิคม” เอเชียเกือบโดน
ทุกประเทศ หาเรื่องสารพัด ยั่วตุลตลอด
ถือว่ามีความรู้แล้วก็ข่มเหง แล้วก็ขอ
ปรองดอง

ลูกหลานคนไทยก็สมควรจดจำ การ
เสียดินแดนแต่ละครั้ง คือการปรองดอง
ของพวกเขา !

เพียงแค่ ๑๐๐ ปี ก็มีกลุ่มคนที่พร้อม
กำลังคน กำลังทรัพย์ และอำนาจลึกลับ!

ก) ขอเจรจาท่องร้องกับประเทศไทย

ข) ขอทักษิณกลับมา แต่ให้อยู่เฉย ๆ

ค) ขอทักษิณกลับมา แต่ให้พี่น้อง
บริหารประเทศต่อไป

ง) ขอทักษิณกลับมา แล้วพี่น้องทุกคน
จะเลิกเล่นการเมือง

จ) ขอทักษิณกลับมา แล้วขอให้
มีอำนาจบริหารประเทศ

การเจรจาเริ่มมาหลายยก

**เพียงสงสัยนิดหน่อยฝ่ายโน้นเขาขอ
เปิดเจรจา แล้วฝ่ายนี้ใครกันเธอที่ไป
เจรจากับเขา?**

ถ่ายรูปให้ดูหน่อยนะ ขอสักรูป...
แะๆ!

๒

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๖๕<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ชาวพุทธเกือบทั้งนั้นไปหลงสมาธินั่งหลับตาปฏิบัติเป็นหลัก ไม่ได้

ปฏิบัติ“มรรค อันมีองค์ ๘”กันอย่างสม่ำเสมอ
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจิตตารัสกสูตร”
กล่าวคือ ไม่ได้ปฏิบัติ“สมาธิ”ตามที่พระศาสดา
ทรงสอน ว่า ต้องปฏิบัติ“มรรค ๘ องค์” โดยสัมา
มีชีวิตปกติอยู่กับ“กามาวจรภูมิ”เป็นหลัก
แล้ว“สำรวมอินทรีย์-โภชนมัตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ”

(อภินิหารปฏิบัติ ๓ ใน“จรรณะ ๑๕”)

จึงเป็นการปฏิบัติที่“ผิด”(ปถมนะ)

๑

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “ลูกพระรัตนตรัย” ๑๔ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน
อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนบัดนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแนนอนยอมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
ดังนั้น แค่ว่า ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ? เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยัง
จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ“ลูกพระรัตนตรัย”ที่ดี
ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย
และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

●●●

[สำหรับปัญหาของ“ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหา ข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรงเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีกในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณมาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ “ผู้ que เข้าไปเสียสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร” อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพนับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึงไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะมากขึ้นๆ เท่าใด ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็น นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มีเลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง น้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดี ก็เพราะประชากรมีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารณียธรรม) นั้นแล จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธาและปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ” และทั้งในด้าน “ปรมัตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช ๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็นหลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น “สรณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น “ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัตต” จริง ก็ยังเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดในการประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง “มี” สิ่งที่เป็นจริงอันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “**ปรมัตถสัจจะ**”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณะ ๔” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘ “การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่ จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกุตระภูมิ” ได้อย่าง

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผล” ที่เป็น “โลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิฏฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล” (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้นั้นก็คือ “มิจฉาทิฏฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทาน” ที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” อย่างเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละ” แก่กันและกัน “นี้แหละ คือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ

ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปตามละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมัตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิฏฐิสูตร - ลักขณาทิฏฐิสูตร-อิตถาทิฏฐิสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน” ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่ตลอดเวลา ปัจจุบัน นั่นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพัทธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อรรถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกข์ขาริยสัจ” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง “อริยชา ๘” และกำลังจะได้อธิบายถึง “ปฏิจลสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อริยชา” ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่ขั้นต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฏฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขาถือถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฏฐิ” (มิจฉาทิฏฐิ) แค่ว่า “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

และ “ความรู้” อันคือ ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ จะเกิดได้เจริญไปตามลำดับจริง พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ ว่า ต้องประกอบไปด้วย “องค์ธรรม ๖” คือ ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ

-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-มคคังคัง

นั่นก็คือ ปัญญาจะเจริญพัฒนาขึ้นเป็นปัญญาขั้นที่
และเจริญสูงสุดเป็นปัญญาพละนั้น ก็ต้องมี“ธัมมวิจย
สัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-มคคังคัง”

หมายความว่า ต้องมีการปฏิบัติตาม“มรรค”อันมี
“องค์ ๘” (มคคังคัง) และการปฏิบัติที่จะเกิดเป็นสัมมาสมาธิ
อันประเสริฐหรืออันอริยะนั้น พระพุทธเจ้าก็ได้ตรัสไว้ชัดใน
พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓ ว่า ต้องปฏิบัติ“มรรค ๗
องค์” ได้แก่ สัมมาทิฏฐิ-สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-
สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-สัมมาอาชีวะ

เมื่อปฏิบัติ“มรรค ทั้ง ๗ องค์”ก็จะเกิด“ผล” คือ
“อริจิตสิกขากับอริปัญญาลิกขา”เจริญวิวัฒนาการไปถึง
ขั้นสูงสุดของ“องค์แห่งมรรค”(มคคังคัง)คือ สัมมาสมาธิ

สัมมาสมาธิ คือ ความตั้งมั่นแห่งจิตหรือจิตที่มี
ความตั้งมั่น อันเรียกในภาษาบาลีว่า สมาธิ แต่“สมาธิ”นี้เป็น
ของพุทธแท้ๆ ที่“สัมมาทิฏฐิ”เรียกเต็มคำว่า สัมมาสมาธิ

สัมมาสมาธินี้ เป็น“สมาธิ”ที่ปฏิบัติตามคำสอนของ
พระพุทธเจ้าในมหาจิตตารีสกสูตร (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔
ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) ซึ่งก็คือ สมาธิตามภาษาทั่วไปที่ได้ยินได้ฟัง
กันนั่นแหละ ที่คนผู้สัมมาทิฏฐิปฏิบัติ“องค์ทั้ง ๗ ของ
มรรค”เพื่อให้เกิด“องค์ที่ ๘ ของมรรค” คือ จิตที่เป็น
เอกัคคตาอันประกอบแล้วด้วย“องค์ทั้ง ๗ นั้นของมรรค”อัน
มีเหตุ(อุปนิสา)บ้าง มีองค์ประกอบ(ปริกขาร)บ้าง เรียกว่า
สัมมาสมาธิของพระอริยะ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓)

ฟังให้ตึนะ เป็น“สมาธิของพระอริยะ”เชียวนะ ไม่ใช่
“สมาธิ”ธรรมดาสามัญแน่ ดังนั้น คุณสมบัติหรือคุณธรรม
ที่เป็นสมาธิของพระอริยะก็ต้องแตกต่างกันอย่างสำคัญ
กับสมาธิสามัญ “จิตที่เป็นเอกัคคตา”ก็ต้องแตกต่างกันด้วย

เพราะ“จิตที่เป็นเอกัคคตา”ของ“สมาธิ”สามัญทั่วไป
นั้นไม่ได้ประกอบแล้วด้วย“องค์ทั้ง ๗ นั้นของมรรค” ไม่ได้
ปฏิบัติ“องค์ทั้ง ๗ ของมรรค”เป็นเหตุ เป็นองค์ประกอบ

แต่ประกอบแล้วด้วยการนั่งหลับตา หยุดการนึก
การคิด(สังกัปปะ) หยุดการพูดการจา(วาจา) หยุดการกระทำ
ต่างๆ(กัมมันตะ) หยุดแม้แต่ทำงานเลี้ยงชีพ(อาชีวะ) แล้ว
สะกดจิตเข้าไปให้หนึ่งให้หยุด เข้าไปอยู่ในภาวะ ไม่รับรู้

เรื่องราวภายนอกเลย โดยมีการปฏิบัติ มีการประพฤติดังกล่าว
มานั้นเป็นเหตุ(อุปนิสา) เป็นองค์ประกอบ(ปริกขาร) ซึ่งเห็น
ได้ชัดว่า ปฏิบัติหรือประพฤติกันตรงข้ามกับ“สัมมาสมาธิ”
ไปคนละเหตุ คนละองค์ประกอบ

ดังนั้น “ผล”ที่ได้ที่เกิดจากการปฏิบัติที่ต่างกัน จึง
ต่างกันไปคนละทิศคนละทาง

สัมมาสมาธิของอริยะคือ สมาธิอันประเสริฐ ที่
บริบูรณ์ด้วย“สัมมาทิฏฐิ ๑๐” ถ้าเป็นการปฏิบัติที่อยู่ใน
ขั้น“สาสวะ”คือยังไม่ถึงขั้น“สันอาสวะ”(อนาสวะ) ก็ได้สะสม
ส่วนบุญ คือชำระกิเลสไปได้เรื่อยๆ(เป็นส่วนแห่งบุญ) ให้ผล
แก่รูปชั้นธัมมขันธ์(ให้ผลแก่ขันธ์) ไปตามลำดับ

“ส่วนแห่งบุญ” หมายความว่า ผู้ปฏิบัติที่มี“สัมมา”
ทั้งทิฏฐิ ทั้งปฏิบัติ ก็จะได้“ส่วนแห่งบุญ” คือ ได้ชำระกิเลส
ออกไปตามลำดับ เรียกว่า“เป็นส่วนแห่งบุญ”(บุญภาคียา)

คำว่า “ส่วนบุญ”หรือ“ส่วนแห่งบุญ”ในปรมัตถสัจจะ
หมายถึง การได้ส่วนบุญที่เป็นเรื่องจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน
คือการได้มรรคผลทางจิตใจ ได้ชำระกิเลสของตน นั่นเอง
ไปตามลำดับ เริ่มเข้าสัมมามรรคก็คือ เริ่มมีส่วนแห่งบุญ

นี่คือ ส่วนบุญ หรือส่วนแห่งบุญ ที่ได้ของผู้ปฏิบัติใน
ศาสนาพุทธ เป็น“การได้รับผล”แบบพุทธศาสนา ที่จัดว่า
เป็นอริยะ เป็นโลกุตระ หรือเป็นสมบัติที่ไปสู่นิพพาน

ส่วนบุญ หรือส่วนแห่งบุญในที่นี้จึงไม่ใช่การได้รับส่วน
ของวัตถุเงินทองเข้าของมาให้นั้น ได้ลาภทรัพย์สิน ได้ยศ
ชั้น ได้สรรเสริญชมเชยมาให้นั้น หรือได้เสพอารมณ์พอใจ
จากกาม (เพราะรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัสกายแล้วก็เกิดรสเสพเป็น
อภิวรรณหรือเสพเป็นอัสสาทะ)หรือได้เสพสุขที่เป็นอัตตา(ได้
สมใจที่ต้องการแล้วก็เสพอภิวรรณหรือเสพอัสสาทะ) ดังที่คนใน
โลกชาวปุถุชนเป็นกันอยู่ปกติเดี๋ยวด

แต่ได้ผลทางจิตใจ คือ กิเลส ลดลงเรื่อยๆ หรือ
ดับไป นั่นต่างหากคือ ส่วนบุญ หรือส่วนแห่งบุญที่ได้

และไม่ใช่“ผลทางจิตใจ” ชนิดที่เป็นอัตตา อีกด้วย
นะ กล่าวคือ ในใจยัง“ยึดมั่นถือมั่นอยู่”ว่า อันนั้นภาวะ
นั้นเป็นเรา เป็นของเรา นี่คือ“อัตตา” มี ๓ สภาพ ได้แก่

โอฬาริกอัตตา หมายความว่า ในใจมันก็ยังยึดสมบัติ
วัตถุ ข้าวของเงินทองตัวตนบุคคล สัตว์ หรือสิ่งที่ยังเป็น

มหาภูตรูปต่างๆ โลกธรรมภายนอกนานา ว่า **เป็นเรา เป็นของเรา** ใจยังยึดว่า **เป็นเรา เป็นของเรา** อยู่จริงๆ ต้องมีความรู้ขั้นสูงเป็นญาณหยั่งรู้อาการ“ยึด”ในใจตน การยัง“ยึด”อยู่ โดยยึดเอาวัตถุภายนอกเป็นเหตุปัจจัย ว่า **เป็นเรา เป็นของเรา** นี้แหละคือ อัตตานุทิฐิ ตามเห็นความเป็นอัตตานิใจตน ซึ่งมันเป็น“อาการทางใจ”ที่มีอยู่จริง ที่สามารถเรียนรู้ได้ เรียกมันว่า “โอฬาริกอัตตา”

และ **มนินมยอัตตา** หมายความว่า ในใจมันก็ยังยึด “รูป”แห่งอารมณ์ภายในใจที่เราเองก่อสภาพมันขึ้นมาเอง แท้ๆ ทั้งๆที่จริงๆแล้ว มันไม่มีตัวตนจริงเลย มันเป็นสิ่งเท็จ (อลิเกะ) ไม่ว่าจะมีเหตุหรือไม่มีเหตุ มันก็สร้างขึ้นมาจาก เสฟได้เอง จริงๆนั้นอนัตตาแท้ๆ แต่อาการในใจ(อัตตา)ที่ว่ามันก็ยัง**เป็นอยู่จริงมีอยู่จริง**ในเรา เช่น อารมณ์สุขใจ ดีใจที่ได้เงิน อารมณ์สุขนั้นแหละคือ “รูปแห่งความสุข”ที่คุณยังเกิดในใจ ที่จะต้องอ่านให้เห็นจริงในใจ ว่ายังเป็นอารมณ์ที่เป็น“รสสุข”(อัสสาหะ)เกิดอยู่ในใจจริง นี่คืออัตตา จงรู้ **อัตตา..ความเป็นเรา อัตตนิยา..ความเป็นของเรา** ซึ่งมันเป็น“อาการทางใจ”ที่มีอยู่จริงขึ้นก่อเองในใจ ที่สุด **อรูปอัตตา** หมายความว่า ในใจมันก็ยังยึด “อรูป”ในภายในใจนั้นแหละ ว่า **เป็นเรา เป็นของเรา**

ซึ่งเป็นส่วนเหลือขึ้น“นามธรรม”ที่ละเอียดชั้นปลายของการ“ยึด”เป็นเรา เป็นของเรา อันเรายังหลงเสพรส เป็นอภิวรรณ อยู่ หรือ อนภิวรรณ อยู่

ผู้ที่สามารถเรียนรู้ความเป็น“อัตตา”ดังว่านี้ได้ และสามารถล้างความเป็น“อัตตา”ออกไปจากใจได้ นั่นแล คือ “ส่วนบุญ” หรือ “ส่วนแห่งบุญ” ที่ผู้ปฏิบัติสามารถปฏิบัติได้ผล แม้ลตอัตตาได้ทีละเล็กละน้อย ก็เป็น“ส่วนบุญ”ทีละเล็กละน้อย ลดได้มากทีละเล็กละน้อย กระทั่งได้หมดตัวหมดตนของความเป็นอัตตานั่นๆ ก็คือ ดับอัตตานั่นๆ หมดได้ ก็เป็น“ส่วนแห่งบุญ”สมบูรณ์ มีบุญหมดสิ้นอัตตา

ผู้ปฏิบัติที่มี“สัมมาทิฐิ”ของพระอาริยะแล้ว เมื่อปฏิบัติตาม“องค์แห่งมรรค”(มัคคังคัง)อยู่ และสามารถปฏิบัติ “**พรังพร้อมด้วยอริยมรรค**” และทราบว่า“**เจริญอริยมรรคอยู่**” ก็เป็นโลกุตระ ปฏิบัติได้ทีใดก็“เป็นส่วนแห่งบุญ”(บุญญาภคิยา) หมายถึงผู้ปฏิบัติที่มี“สัมมาทิฐิ”ของพระ

อาริยะแล้ว “**เจริญอริยมรรคอยู่**” ย่อมเป็นโลกุตระ ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ เพราะเข้าถึง“**มรรค**”ที่เป็น“**สัมมาทิฐิ**”ของพระอาริยะในศาสนาพุทธแล้ว

มีผู้เข้าใจผิดว่า ความเป็น“โลกุตระ” จำเพาะอยู่แค่ผู้หมดสิ้นอาสวะแล้ว ได้แก่ อรหันต์ อย่างเดียวเท่านั้น

คงเพราะอ่านในมหาจิตตาริสกสูตรนี้แล้ว ก็ตีความได้แค่ว่าพ้นทุกข์ ถึงกระนั้นก็ยังไม่วางใจอีกด้วย ก็คงเป็นเพราะ**ไม่มีธรรมสภาวะ** ซึ่งจริงๆก็คือ ผู้นั้นยังเข้าใจความเป็น“โลกุตระ”ไม่ได้ หรือภูมิยังมีฉาหิภูติ จึงเพ่งเฉพาะพยานุชณะที่มีอยู่ในข้อ ๒๕๗ ที่มีเพียงว่า **ผู้ยังเป็น“สัมมาทิฐิ”ที่ยังเป็นสาสวะ เป็นส่วนแห่งบุญ ให้ผลแก่ขันธ์** เพราะไม่มีคำว่า **เป็นโลกุตระ** ระบุอยู่ในข้อ ๒๕๗ นั้นด้วยเลยเข้าใจเอาว่า **โลกุตระ** ก็คือ **ผู้หมดสิ้นอาสวะ มีอนาสวะ** เท่านั้น หากยังมี**อาสวะเหลืออยู่** แม้เป็นโสดาบัน เป็นสกิทาคามี ถึงชั้นอนาคามี ก็ยังไม่**เป็นโลกุตระ**

ก็เลยเข้าใจเอาตามพยานุชณะเท่านั้นว่า ใครจะมีภูมิ “**สัมมาทิฐิ**”แล้วก็ตาม แม้ปฏิบัติก็เป็นส่วนแห่งบุญ (บุญญาภคิยา) ให้ผลแก่ขันธ์แล้ว(อุปปิเวกขก)แล้วอีกด้วย ก็ยังไม่ให้“**เป็นโลกุตระ**”

เพราะข้อ ๒๕๗ ไม่มีภาษาคำว่า “**เป็นโลกุตระ**”ในผู้ “**สัมมาทิฐิ**”ที่ยังเป็นสาสวะ” มิหนำซ้ำเห็นมีภาษาคำว่า “**เป็นโลกุตระ**”ในผู้“**สัมมาทิฐิ**ของพระอาริยะ ที่เป็นอนาสวะ” อยู่ในข้อ ๒๕๘ เท่านั้น แม้ว่าในข้อ ๒๕๘ จะมีภาษาคำว่า “**พรังพร้อมด้วยอริยมรรค**(อริยมัคคสมังคิโน) **เจริญอริยมรรคอยู่**”(อริยมัคคัง ภายโต)แท้ๆ ในข้อ ๒๕๘ นั้นเอง ก็ไม่สะดุดใจว่า **โลกุตระ**นั้นเป็นได้แม้ในผู้ปฏิบัติ “**มรรคอยู่**” **มิใช่ผู้ไม่ต้องปฏิบัติมรรคแล้ว** เพราะจบกิจแล้ว สิ้นอาสวะแล้ว แต่ความคำที่ยังมียืนยันว่า“**ดำเนินอริยมรรคอยู่**” ดังคำความที่ได้อ้างถึงผ่านมา ซึ่งมีใช้ว่า **ไม่ต้องมีมรรคแล้ว ไม่ต้องทำความเจริญใดๆกับมรรคอีกแล้ว** จึงเข้าใจผิดไปได้ แล้วระบุว่า **โลกุตระ**นั้น **มีในผู้“อนาสวะ” หรือมีในผู้“หมดสิ้นอาสวะ”เท่านั้น** คือ **มีในอรหันต์ผู้เดียว คนอยู่ฐานะอื่น เช่น โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี มิได้** ไม่นับว่า **เป็นโลกุตระ**

ก็แสดงว่า ผู้เข้าใจเช่นนี้ ยังไม่“**สัมมาทิฐิ**”รอบถ้วน

แท้จริง ที่สำคัญคือ ผู้เข้าใจเช่นนี้ยังไม่มีสภาวะธรรมของ
อริยธรรมแน่นอน ตนเองยังไม่บรรลุธรรมอย่างสัมมาทิฐิ
แม้แต่ขั้นโสดาบัน จึงไม่มี“ภูมิแห่งอาริยะ”เอาบ้างเลย

ถ้าเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิ และปฏิบัติสัมมาปฏิบัติ
แล้วบรรลุธรรม สามารถหลุดพ้นจาก“อภายภพ”ซึ่งก็อยู่ใน
“กามาวจรภูมิ”นั้นแล แต่มีภูมิเหนือ(อุตตระ)อภายภูมิแล้ว
และยัง“อาศัยอยู่ใน”(อวจร)กามภพ ไม่ได้หลุดตาหนี่งหน้า
ไปไหน คงมีชีวิตอยู่ในกามภพปกติแต่จิตใจปโตบายแล้ว

นี่คือ “อาริยภูมิ”ขั้นต้นแท้ๆ เพราะนับว่าเป็นผู้
มีมรรคผลได้แล้ว ขั้น ๑ คือ โสดาปัตติมรรค ซึ่งก็นับว่า
เป็นโลกุตระธรรมแล้ว หรือขั้น ๒ โสดาปัตติผล ก็ยังเป็น
โลกุตระธรรมยิ่งขึ้น ไซ้ใหม่ เพราะ“โลกุตระธรรม”ทั้งหลายนั้น
มีถึง ๙ ภูมิ ไซ้ใหม่ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ ไล่ละ ที่
เรียนๆกันมาก็ควรรู้กันทั้งนั้น

แล้วผู้บรรลุ“โลกุตระธรรม”ซึ่งมีทั้งสิ้นถึง ๙ ภูมิ จะ
ไม่ให้เสขบุคคล หรือผู้ปฏิบัติที่มีส่วนแห่งบุญ-มีผลแก่
ขั้นธบ้างแล้ว เป็นโลกุตระกับเขาบ้างเสียหรือ

มรรค ๔ เป็น“โลกุตระธรรม” ได้แก่ โสดาปัตติมรรค
สกิทาคามีมรรค อนาคามีมรรค อรหัตตมรรค

ผล ๔ เป็น“โลกุตระธรรม” ได้แก่ โสดาปัตติผล
สกิทาคามีผล อนาคามีผล อรหัตตผล

และ อสังขตธาตุ ก็คือ นิพพาน ๑ นั้นเอง ซึ่งเป็น
“โลกุตระธรรม”แน่อายุอยู่แล้ว ได้แก่ อรหัตตผล

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๗๐๖ มียืนยันไว้

นั้นก็ชัดเจนแล้วว่า แม้ผู้ยังมีอาสวะอยู่ ยังไม่หมดสิ้น
อาสวะถึงขั้นเป็นอรหันต์ ยังมีกิเลสเหลืออยู่ก็เถอะ แต่
เป็นเสขบุคคลแล้ว ผู้ใดเริ่มเข้าสู่ความเป็นอาริยบุคคล แม้
ขั้นต้น ตั้งแต่โสดาปัตติมรรคเป็นต้นไป ผู้นั้นก็ล้วนนับว่า
เป็นอาริยะ เป็น โลกุตระ กันตามลำดับตามฐานฐานะ
เพราะผู้นั้นนับได้ว่าเป็นผู้มี“โลกุตระปัญญา” ได้แก่
ปัญญาที่สัมปยุต(ประกอบแล้ว)ด้วยโลกุตระมรรคขึ้นไป จึงเป็น
“โลกุตระภูมิ”แล้ว ขอให้“อาริยภูมิ”จริงเถอะ

ถ้ามีแค่ตรรกะ คือสุตมยปัญญา อย่างเก่งก็จินตมย
ปัญญา จะเก่งขนาดไหน ก็ยังไม่ถึงขั้นอาริยะ โลกุตระ
ต้องปฏิบัติกระทั่งเกิดภาวนามยปัญญา คือได้ปฏิบัติ

มีใช่แค่“รู้”ลึก “รู้”ซึ้งเท่านั้น หรือ“รู้”ทะลุปรุโปร่งเท่าไร
ก็ตาม ถ้า“รู้”อยู่แค่นี้ แม้จะรู้ยอดรู้เยี่ยมปานใด ก็ยัง
ไม่ใช่ภาวนามยปัญญา เป็นอาริยะ เป็นโลกุตระ ไม่ได้

ต้อง“รู้”จากการปฏิบัติที่มี“ปัญญา”หรือธาตุ“รู้”
ของเราได้“สัมผัส”เข้าไปถึง“จิต-เจตสิก-รูป”ของตนจริง
นั่นคือ ผู้ปฏิบัตินั้น ต้องมี“ญาณ”ข้อแรก“นามรูป
ปริจเฉทญาณ”(ญาณข้อแรกของ“ญาณ ๑๖”) หรือ“วิปัสสนา
ญาณ”(ญาณข้อแรกของ“วิชา ๘”) คือ “เห็น”(ปัสสตี)ของจริงที่
เป็น“จิต-เจตสิก-รูป”(แต่เป็น“รูปจิต”นะ มิใช่“รูป”ที่เป็นร่างกาย
หรือเป็นมหาภูตรูป) “ภูมิ”นี้ขั้นนี้ยังไม่ถึงขั้น“นิพพาน”นะ

กล่าวคือ อย่างน้อยก็มี“ปัญญา”ที่ได้“สัมผัส”เข้าไป
หยั่งรู้ถึงเขต“มรรคสัง”ที่เป็น“ปรมัตถธรรม” แม้ขั้นต้น

“มรรคสัง”ที่เป็น“ปรมัตถธรรม” หมายความว่า ผู้
ปฏิบัติได้ปฏิบัติจนกระทั่งสามารถเข้าถึง“ข้อปฏิบัติหรือ
ทางปฏิบัติ”(มรรค)อย่างมี“ของจริง-ความปรากฏจริง”
(สังจะ,ภาวะ)ให้ตน“สัมผัส”ได้ด้วยตน โดยมี“สิ่งที่ถูกรู้”
ให้“ปัญญาหรือญาณ”ของผู้ปฏิบัติ“สัมผัสรู้-สัมผัสเห็น”

ซึ่งขั้นนี้คือ “รู้”ที่เป็นการ“รู้”ความเป็น“จิต” เป็น
“เจตสิก”ของตน นั้นแหละ จิตหรือเจตสิกส่วนหนึ่งเป็น
“สิ่งที่ถูกรู้”ซึ่งมันก็คือ“นามธรรม”ของเราเองนั้นแหละ แต่
ตอนนั้นแบ่งไปเรียกว่า“รูป” จิตหรือเจตสิกอีกส่วนหนึ่งเป็น
ปัญญาหรือญาณของผู้ปฏิบัติที่สามารถ“รู้”เรียกว่า“นาม”

เช่น จิตหรือเจตสิกที่เรียกว่า“เวทนา”(ความรู้สึก
หรืออารมณ์) จิตหรือเจตสิกที่เรียกว่า“สังขาร”(ปรุงแต่งกันอยู่)
หรือจิตหรือเจตสิกที่เรียกว่า“วิญญาณ”(ธาตุที่เกิดรู้) เป็นต้น
ผู้ปฏิบัติสามารถมี“ญาณ”หรือ“ปัญญา”เช่นที่ว่านี้ได้

“ญาณ”หรือ“ปัญญา”ที่ว่าเป็นจึงเป็น“ความรู้ที่สามารถ
พิเศษกว่าสามัญ” เพราะถึงขั้น“รู้-เห็น”นามรูปหรือนามกาย
และแบ่ง“รูป”แบ่ง“นาม”ของ“จิต-เจตสิก”ของตนออกได้ ว่า
อย่างไหนเป็น“รูป” อย่างไหนเป็น“นาม”

ทั้ๆที่ขณะนี้ เป็นเรื่องของ“นาม”เป็นหลัก เรียกว่า
“อภิธรรม”หรือ“ปรมัตถธรรม” จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน
“รูป”ก็ดี“กาย”ก็ดี ตอนนี้ มันไม่ใช่“มหาภูตรูป”
หรือ“รูปธรรม”ภายนอกตนแล้ว มันเป็น“อุปาทายรูป”
หรือ“นามธรรม”ภายในตนทีเดียว ที่“รู้-เห็น”ได้จาก“กิริยา

ของสิ่งนั้น(อาการ)–ความต่างกันที่แยกได้(ลิงค)–เครื่องหมาย
บ่งบอกลักษณะ(นิमित)–ข้ออธิบายชี้แจงที่รู้มา(อุเทศ)”
(การรู้“นามรูป” รู้ได้อย่างไรนี้ มีในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ปริจเฉท แปลว่า การกำหนดที่เที่ยงแท้แน่นอน, ขอบเขตจำกัด, เขต, การแบ่ง, การแบ่งเขต, การจำกัดวง
ผู้มี“นามรูปปริจเฉทญาณ” จึงหมายความว่า ความรู้
ขั้นนี้ ผู้นั้นต้องสามารถแบ่งความเป็นรูป-เป็นนามในจิตได้
ทั้งๆที่จิตเป็นนามธรรม ก็สามารถกำหนดจำกัดตัด
ส่วนของ“จิต”ออกได้ ว่าส่วนไหน คือ รูป ส่วนไหน คือ นาม
ส่วน“ปัจจยปริคคหญาณ”ก็เป็น“ความรู้”ที่รู้พิเศษ
ยิ่งขึ้นเพิ่มขึ้นไปอีก

ปัจจย แปลว่า เหตุ, รากฐาน, เครื่องอาศัย, หันไปพึ่ง,
สิ่งสนับสนุน, ของที่จำเป็น, วิถีทาง, เงื่อนไข, เหตุผลสำหรับ,
วิธี, ความเชื่อ, ความมั่นใจ, การเชื่อถือหรืออาศัย

ปริคคห แปลว่า ใส่ไว้ข้างใน, จับยึดไว้ได้, สมบัติ,
ความกรุณา, การสงเคราะห์ แม้แต่แปลกันว่า ภรรยา

ผู้มี“ปัจจยปริคคหญาณ” จึงรวมความหมายได้ว่า
ความรู้ขั้นนี้สามารถรู้แจ้งเหตุและปัจจัยที่อาศัยกัน อะไร
เป็นเหตุอะไรเป็นผล อะไรที่จำเป็นควรยึดไว้อาศัย

เข้าใจที่ปัจจัยตา หรือปัจจัยาการของเหตุปัจจัย
โดยเฉพาะเป็นไปตามปฏิจจสมุปบาท

และ“สัมมสนญาณ” ก็ยังเป็น“ความรู้”ที่รู้พิเศษ
เพิ่มขึ้นไปอีกยิ่งขึ้น

สัมมสน แปลว่า การจับต้อง, การลูบคลำ, การเรียน
จบ, การพิชิต

ผู้มี“สัมมสนญาณ” จึงรวมความหมายได้ว่า ผู้ปฏิบัติ
มีความรู้ในปรมาตมธรรม ขึ้นจับต้องสัมผัสจิต-เจตสิก-รูป-
-นิพพาน ตั้งแต่ขั้นสัมผัสรู้แจ้งเห็นจริงที่เป็นอภิธรรม

ทำจิตตัวเองได้ ทำใจตนเองเป็น ภาษาบาลีว่า โยนิโส
มนสิการ ที่แปลกันว่า “การทำใจในใจอย่างถ่องแท้”นั่นเอง
ได้แก่ “การทำใจในใจ”ได้ผล(โยนิโส มนสิการบริบูรณ์)
รู้แจ้งในความเป็นไตรลักษณ์ ทั้งสามัญลักษณ์ ทั้งปัจจัตต
ลักษณ์ ตามฐานะของอริยบุคคลแต่ละคน ทุกฐานะ จน
กระทั่งถึงขั้นพิชิตชัยได้สัมบูรณ์ จบกิจ

“สัมมสนญาณ” เป็นหัวข้อญาณที่มีความหมายรวม

ไว้กว้างๆ ให้รู้ว่ “ญาณ”ที่เริ่มสัมมาทิฐิมาถูกทางแล้ว
ตั้งแต่“ญาณ ๑-๒” ฉะนั้นแล จะพาไปสู่ที่สูงถึงที่สุด

นี่คือ ๓ ข้อ ของ“ญาณ ๑๖” ซึ่งเป็น“ความรู้”ที่
ศาสนาพุทธสามารถทำให้เกิดได้เป็นได้จริง มีสมรรถนะจริง
อย่างน้อยมี“ธาตุรู้ของตน”หรือปัญญานั้นแหละ
สามารถเข้าไปสัมผัสกับภาวะที่เป็น“จิต-เจตสิก-รูป”ของตน
จึงเป็น“การเห็น”ที่ไม่สามัญเรียกว่า“วิปัสสนา” คือ
“เห็น”(ปัสสติ)ถึงขั้น“วิสามัญ” หรือ“เห็น”อย่างไม่ธรรมดา
จนกระทั่งมี“คุณสมบัติ”ถึงขั้นเจริญด้วย“อารยธรรม”
ที่เป็น“โลกุตระธรรม ๙” สัมบูรณ์ด้วย“โลกุตระภูมิ”สูงสุด

“โลกุตระภูมิ” หมายความว่า ผู้มีภูมิระดับจิตใจเป็น
อารยะ ซึ่งเป็น ภูมิขั้น ๔ หรือข้อ ๔ ที่เหนือกว่า กามาวจร
ภูมิ รูปาวจรภูมิ และอรุปาวจรภูมิ นั่นคือ ขั้นโลกุตระภูมิ

ผู้ยังเข้าใจความมี“ภูมิ”ขั้น“โลกุตระภูมิ”ไม่สัมมาทิฐิ
ก็จะสับสน อย่างที่ได้สับสนว่า ผู้สัมมาทิฐิแล้ว มี“ส่วน
แห่งบุญ”แล้ว มี“ผลแก่ขั้น”แล้ว แต่ยังไมยอมให้เข้าสู่ภูมิ
“โลกุตระ” ดังตัวอย่างที่กำลังพูดถึงกันอยู่นี้แหละ เพราะ
มี“ภูมิ”มี“ความรู้”เพียงพหุฐานะหรือภาษาพาจะอยู่เท่านั้น
ยังไม่มี“ภูมิ”แท้แห่งอารยะ จึงมีเพียงตรรกะ จึงท่องเที่ยว
ไปในโลกหรือภูมิของ“ตรรกะ”เท่านั้น เป็น“ตักกาวจรา”

ธรรมะพระพุทธเจ้าจึงไม่อาจจะเป็นไปได้แค่“อวจร
อยู่ในภูมิตรรกะหรือภูมิแห่งวาทะ”(ตักกาวจรา)เท่านั้น
อวจร แปลว่า การท่องเที่ยวไป, วิสัย, ชั้น, อาศัยอยู่ใน
ตักกาวจรา จึงหมายความว่า ไม่ใช้วิสัยแค่ตรรกะ,
อาศัยแค่ตรรกะไม่ได้, ท่องเที่ยวไปกับเหตุผลเข้าไม่ถึง

พูดมาถึง“อวจร” ก็ขออธิบายภพภูมิที่“อวจร”กัน
อยู่ในความเป็นคนให้ชัดขึ้นอีกประเด็นหนึ่งหน่อยเถาะ

กล่าวคือ ในภูมิหรือภพของคนนั้น มีอยู่ ๔ ภพภูมิ
คือ กามาวจรภูมิ รูปาวจรภูมิ อรูปาวจรภูมิ โลกุตระภูมิ
โลกุตระภูมิ คือ ภูมิที่เหนือชั้นกว่า ภูมิทั้ง ๓ นั้นแล้ว
ส่วนอีก ๓ ภูมินั้น “กามาวจรภูมิ”เป็นภูมิเบื้องต้น
หยากกว่าเพื่อน หรือจะว่าต่ำกว่าเพื่อนก็เป็นความจริง

จึงต้องปฏิบัติเพื่อออกจากภพภูมินี้ให้ได้ก่อน เป็น
เบื้องต้น อันนี้สำคัญ ที่จะต้องศึกษาและสัมมาทิฐิให้ได้
เพราะมีชาวพุทธมากมาย ส่วนใหญ่เลยก็ว่าได้ ที่ยัง

เข้าใจในรายละเอียดเรื่องนี่ยังไม่ได้

เพราะไปหลงว่า การปฏิบัติ“รูปาวจรภูมิ-อรุปาวจรภูมิ” เป็นหลัก โดยไม่เห็นสำคัญใน“กามาวจรภูมิ” ปล่อยปละละเลย“กามาวจรภูมิ”กัน จึงเท่ากับทิ้ง“เบื้องต้น”

ขอระบุชัดๆ แล้วกัน นั่นก็คือ ชาวพุทธเกือบทั้งนั้น ไปหลงสมาธินั่งหลับตาปฏิบัติเป็นหลัก ไม่ได้ปฏิบัติ“มรรคอันมีองค์ ๘” กันอย่างสัมมาทฤษฎี ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจิตตารัสกสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑)

กล่าวคือ **ไม่ได้ปฏิบัติ“สัมมาสมาธิ”**ตามที่พระศาสดาทรงสอน ว่า ต้องปฏิบัติ“มรรค ๘ องค์” โดยลืมนิทะมีชีวิตปกติอยู่กับ“กามาวจรภูมิ”เป็นหลัก แล้ว“สำรวจมโนทรีย์-โภชนมัตตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ”(อภิญญาปฏิบาท ๓ ใน“จรณะ ๑๕”) จึงเป็นการปฏิบัติที่“ผิด”(ปณณกะ)

เพราะถ้าการปฏิบัติใดเพื่อเกิด“สัมมาสมาธิ-สัมมาสมาธิ” หากไม่ใช้การปฏิบัติที่มี“การสำรวจมโนทรีย์” อันหมายถึงการปฏิบัติที่ต้องมี“ทวารทั้ง ๖”ทำงานมี“สติ”ครบรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ แล้วเรียนรู้จาก“วิญญาน”ที่มี“สัมผัส ๓”จึงจะได้เห็น“วิญญาน”อย่างเป็น“ของจริง”ใน“ปัจจุบัน”จริง

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๘๑๕ เป็นต้น เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๒ เป็นต้น เล่ม ๑๘ ข้อ ๑๕๔ เป็นต้น และในเล่มอื่นๆ อีกมากมาย ไปตรวจค้นดูเถิดพระพุทธเจ้าตรัสถึง“ผัสสะ ๓”ไว้ชัดเจน ที่จะพึงปฏิบัติให้“สัมมาทฤษฎี” ไม่เช่นนั้น **ไม่สามารถบรรลุธรรมที่เป็นพุทธ”แน่ๆ** ขอยืนยัน

แม้แต่ความว่า **“อิธ พรหมจริยาวิโส”**ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ว่าเป็นภาวะที่จะปฏิบัติธรรมให้บรรลุเป็นพระพรหมได้ ซึ่งหมายความว่า ผู้มี“อิธ” ก็คือ “ใน..ร่างกายยาววหาคึกบักกว้างคอก พร้อมกับสัญญาและใจหรือวิญญานอยู่ในร่างกาย..นี้” นี่แหละคือ ที่อยู่(วิโส)ของผู้จะประพฤติพรหมจรรย์(พรหมจริย)สำเร็จได้ หรือหากจะประพฤติตนให้บรรลุเป็น“พระพรหม”เป็นพระเจ้าได้ ต้องอยู่ในร่างกายอันมี“ใจ”อาศัย“ทวาร ๕”นี้แหละถึงจะได้ ที่อื่นประพฤติไม่ได้

ประเด็นนี้เป็นเรื่องสำคัญมากในชาวพุทธปัจจุบันนี้ที่“มิจจาทฤษฎี”กันอยู่ จึงไม่สามารถจะปฏิบัติบรรลุธรรมของพระพุทธเจ้ากันได้ ได้แต่“มิจจาผล”อย่างน่าสงสาร

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐ มหาตณหาสังขย

สูตร พระพุทธเจ้าทรงบริภาษภิกษุที่ชื่อว่า“สาติ”อย่างหนักหนาสาหัส ที่เข้าใจวิญญาน“ผิด”ไปจากพระองค์ทรงสอน

โดยหลงผิดว่า“วิญญานนี้”นั่นแหละ ย่อมท่องเที่ยวแล่นไป มีไปอื่น” นี่คือนิฆาติทฤษฎีร้ายในศาสนาพุทธ ที่ไปมั่วเมาอยู่กับ“วิญญาน”ที่นอกจาก“สัมผัส”(ผัสสะ)รู้ในขณะที่ยังมีทวาร ๕ ซึ่งมี“กามาวจร”ที่คนขณะตาหูจมูกลิ้นกายยังอยู่ สามารถ“ผัสสะ”ให้เกิด“วิญญาน”ให้เราเรียนรู้จัดการทำ“ฌาน”ทำ“สมาธิ”สำเร็จได้ จึงจะสามารถเรียนรู้“ความจริงทั้งหลาย”(สังกรรม) เป็นวิทยาศาสตร์

●●●

ที่นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาน
๔. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต

วิญญาน

๕. ชีวิตนี้ **ประกอบขึ้นด้วย** ชันธ ๕ กับ อวิชชา
- หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาน, ชันธ ๔, อวิชชา
- “ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล
- จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถามเต็มออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วว่าพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะเห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”**เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ

“พีชะ” เกี่ยวกับ “จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด “ความเป็น” (ภาวะ) ของแต่ละนิยามกัน แะไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม” หรือ “การกระทำ” ที่เกิดขึ้นของ “เจ้าของชีวิต” ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น “**ทรัพย์ของตนๆ**” (กัมมัสสกะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล “ชีวิต” ของผู้นั้นไป ตราบ “ปรินิพพาน” ที่เดียว เพราะ “**กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน**” แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ “กรรม” กับ “ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ” (วิบาก) นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก “กรรม” หรือ “การกระทำ” ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม “กรรม” ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี “**วิบาก**” (ผลแห่งกรรม) มาก จนกระทั่งเป็น “**พลังหรือฤทธิ์พิเศษ**” ก็เป็น “**บารมี**” จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “**บุญบารมี**” ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“**อำนาจพิเศษ**” ตามนัยดังกล่าวนี้ **นี่เองที่มนุษย์นับถือ ว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ” หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่ “**อำนาจของขาตาน**” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มีบารมีแห่ง “**กรรมวิบาก**” อย่างใดๆ ถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี “**ผลบุญ**” ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี “**อำนาจพิเศษ**” หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี “**พระเจ้า**” ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก “**พระเจ้า**” อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี “**พระเจ้า**”บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำ

สำหรับผู้มี “**ผลบาป**” ของตนจริง ก็จะมี **ขาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ ที่เดียว เป็นผู้บันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง “**ผลบาป**” ของผู้นั้นๆ นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “**เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า**” ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่ “**พระเจ้าลงโทษ**” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง “**อำนาจขาตาน**” ต่างหากชนะ “**พระเจ้า**”]

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนทีเดียว

ด้วยเหตุว่า “กรรม” เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“**กัมมัสสโกมหิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆ นั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมหิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะทำน้อยจะเล็กละของอุลิสขนาดไหน แม้แค่ เกิดเป็น “ชาติริเริ่มดำริ” ขึ้นในใจ (อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนา ก็นับได้ทันทีว่า คือ “กรรม”** สั่งสมเป็น “**วิบาก**” (ผลของกรรม) นับเป็น “**มโนกรรม**” แล้วทีเดียว อันคือทรัพย์ คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า “**กัมม**” ที่นำหน้า คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ “**กรรม**” ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ “**กัมมัสสกะ**” หรือ “**กัมมัสสโกมหิ**” และ “**กัมมทายาโท**” ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ “**กัมมโยนิ**” ก็ได้ อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง “**กัมมพันธ**” จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง “**กัมมปฏิสรโณ**” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ “**กรรม**” ทั้ง ๕” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย “**กัมมปฏิสรโณ**” ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“**ทางประพตีสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน**” ก็คือ “**จรณะ ๑๕**” ดังนั้น **ความประพตีด ๑๕ (จรณะ ๑๕)** นี้ จึงเป็น เครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง “**ความเป็นพุทธ**”

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว

ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัสสกะ” อันเป็นของ ตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมา ถึง“กัมมปฏิสนธิ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว ว่า “อนุสาสนีปฎิหาริย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฎิหาริย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริย ลังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึง พร้อมด้วยความประพฤติอันเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติ ตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้น และศีลสูงยิ่งกว่า นั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่าง เห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกัน ทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน“ชาวโคก”ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มี ศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังฆธรรมของแต่ละคน และมี ศีลสูงยิ่งๆกว่านั้นก็มีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้อง ชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีวะ ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธไม่ค้าขายมัจฉาชีวะ เป็นต้น

การค้าขายมัจฉาชีวะ ๕ ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วอธิบาย มัจฉาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

เช่น ผู้“ดับภพอบาย”ได้สำเร็จ ก็เป็นผู้มี“ภูมิรู้ใน ความเป็นภพอบาย”จริงอย่างดี และสามารถ“ดับภพ”นี้ ลงได้แล้ว จึงมี“ภูมิรู้”ในความเป็นอบายภพจริงอย่างดี

และดับเหตุที่พา“เกิดเป็นสัตว์อบายนันตายไป”ได้แล้ว

สัตว์(ทางจิตวิญญาณ)ตายไปจาก“ภพ”นั้น ความเป็น ภพนั้นของคนผู้นั้นก็“ไม่มี”แล้ว ก็เท่ากับ“ภพดับ”ไปด้วย

คำว่า ความเป็นสัตว์นั้นตายสนิท “ภพดับ”ด้วยนี้ ไม่ใช่โมเม แต่เป็นเหตุปัจจัยตามปฏิจลสมุปาทอย่าง สัมมาทิฐิแท้ๆ ทั้งสัมมาปฏิบัติด้วย

กล่าวคือ สัตว์โอปปาติกะนั้น คือ จิตที่เป็นกิเลส ตัณหาอุปาทาน ซึ่งเป็น“ตัวเหตุ”แท้

ดังนั้น ถ้าใครกำจัด“ตัณหา”ที่เป็น“เหตุ”ให้เกิด อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์(เวทนา)จน“ดับสนิท”สิ้นซากได้ “ตัณหา”ดับ “อุปาทาน”ก็ดับ “ภพ”ก็ดับ “ชาติ”ก็ดับ โสกะ ปรีเวหะ ทุกขะ โทมนัส อุปายาส ดับหมดสิ้น

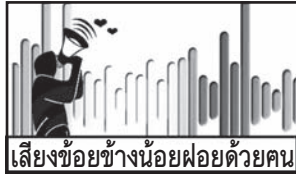
อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์ คือ “สัตว์โอปปาติกะ” ตัวสำคัญแท้อันเกิดจาก“ตัณหา”ที่เป็นทุกขสมุทัยอริยสัจ (เหตุแห่งทุกข์อริยสัจ) เมื่อกำจัด“เหตุ”ตัวนี้ได้สำเร็จจน กระทั่ง“ดับสนิทหรือตาย”ได้แท้ “ภพ”จึงดับไปด้วยจริง เข้าใจชัดดีมั๊ย

ผู้“ดับภพ-ดับชาติ”อย่างสัมมาทิฐิได้จริง ตามที่ ได้อธิบายมานี้ คือ ผู้มี“อริยภูมิ” ผู้มี“ภูมิ”ชั้นอาริยะ ผู้มี“อริยภูมิ”ขั้นต้น คือผู้สามารถดับอบายภพ ที่ยังอยู่ใน“กามภพ”ได้สำเร็จ เป็นผู้อยู่ในภูมิ“โสดาบัน” นั่นคือต้อง“ดับอารมณ์สุข-ดับอารมณ์ทุกข์”ที่เป็น อารมณ์ดินรนภายนอก หมายถึง“กามภพ”ได้อย่างแน่นอน

“ภพ”มี ๓ ภพ คือ กามภพ-รูปภพ-อรุภพ “กามภพ”เป็นภพเบื้องต้น ภพภายนอกที่เกี่ยวกับ กามคุณ ๕ ซึ่งเป็นภูมิที่อาศัยอยู่ใน(อจรร)ภพที่มีตาหู จมูกลิ้นกายตามภูมิ เรียกว่า กามาวจรภูมิ

ผู้มี“ภูมิ”ปุถุชนก็“อจรร”อยู่ตามฐานะแห่งภูมิตน ส่วนผู้มี“ภูมิ”อาริยชน ก็“อจรร”อยู่เหนือ“กามภพ” ตามฐานะแห่งภูมิตนเช่นกัน เป็นต้นว่า โสดาบัน ก็ “อาศัยอยู่ในกามภพ”นั่นเอง แต่“อยู่เหนืออบายภพ” ของ“กามภพ”ได้แล้ว เพราะมี“โสดาตรภูมิ”เบื้องต้นแล้ว เบื้องต้นของ“กามภพ”แท้ๆคือ “อบายภพ”ซึ่งแต่ ละคนต้องเรียนรู้ก่อนอื่น ใน“กามาวจรภูมิ”นั่นเอง

ธ [มีต่อฉบับหน้า]

● สิทธิสัจจะ ธรรมาธิปัตย์

ปัญหาละเทะทั้งหลาย แก้ให้ตาย
ก็ไม่ลงเอย ตราบใดที่ปล่อยให้คนสารเลว
ขึ้นไปมีอำนาจบาตรใหญ่ แทนที่จะส่งเสริมคนดี
ให้รับใช้บ้านเมือง โดยนัยพระราชดำริชี้ทางสว่างแจ้ง !

มโนธรรมผู้นำสำคัญมี สำนึกดีใช้ทั่วหัวใจคน

โกหกยกเมฆเพื่อชาติ

นายกิตติรัตน์ ณ ระนอง กล่าวในงาน “๑ ปี ยิ่งลักษณ์กับอนาคตเศรษฐกิจไทย” ยอมรับว่า เป้าส่งออกในปีนี้ได้โตไม่ถึง ๑๕% อย่างที่ตน คาดการณ์ก่อนหน้านี้แน่นอน...

“หากตั้งแต่ต้นปีที่ผ่านมา ผมพูดความจริงไป ว่าตัวเลขการส่งออกของไทยจะโตไม่ถึง ๑๕%

ก็จะทำให้ความมั่นใจของนักลงทุนมีปัญหาได้

ดังนั้นผมในฐานะหัวหน้าทีมเศรษฐกิจและ รมว. คลังเค้าอนุญาตให้ผมพูดไม่จริงได้ในบางเรื่อง หากเรื่องนั้นเป็นเรื่องที่ดี เหมือนภาษาอังกฤษ ที่เรียกว่า white lie ที่แปลว่า โกหกสีขาว”

(ไทยโพสต์ ๒๔ ส.ค.๕๕)

เท่าตรงไหนเมื่อไปไม่เป็น

แม้ทักษิณจะเข้าอเมริกาได้ แทนที่จะกำไร
กลับขาดทุนมากกว่า ดังข่าว (ASTV ผลก. ๑๔.๘.๕๕)

ทักษิณไปเหยียบบิวยอร์ค ลาสเวกัส
 ชานฟรานซิสโก ล่าสุดลอสแอนเจลิส ล้วนโดน
 คนไทยขับไล่จนต้องหลบหนีหัวซุกหัวซุน กลายเป็น
 ขาวประจานคนผู้นำรังเกียจไปทั่วโลก นี่เป็น
 ผลสำเร็จของมาตรการลงโทษทางสังคม และ
 การเมืองภาคประชาสังคมตัวอย่างของพลเมืองที่ดี

ใครจะขึ้นข้างลงม้า กูเอาแต่หากิน ไม่รู้ร้อน
รู้หนาวด้วย เช่น ปล่อยไพร่ชาดชั่วเผาเมือง
ผ่าขึ้นเป็นอำมาตย์เฉยเลย แล้วการเมืองตัวแทน
ภาครัฐสภาแก้ปัญหาอะไรได้ นอกจากเล่นละคร
ลิงหลอกเจ้า ๘๐ ปีจึงมีแต่อัปปริยจัญไรไปด้วยกัน
มาด้วยกัน

ทุนสามัญอันตราย วันกลายพันธุ์ทุนสามัญ

เจ้าลัวะซีพีแสดงทักษะหลายประเด็นอันน่า
 รับประทาน ทั้งข้อล้าคัญอันน่าเห็นต่างตรงกันข้าม
 ไปเลย

เรื่องเล่นการพนัน คนไม่เล่นยังงี้ก็ไม่เล่น
เหมือนผมที่ไปลาสเวกัส ไปดูว่าเขาเล่นกันยังงี้
แต่ไม่เล่น แต่หากให้ลงทุนเป็นพันล้านก็เอา...”

ฟังแต่แง่เห็นแก่เม็ดเงินลูกเดียว เหมือนจะ
โกยเงินรวบสิ้นไม่ยาก ประธานซีพีเอสเนอโอเดีย
กระฉูดตูดเงินบาปจากบ่อนยังน้อยไป ท่านพาฝัน
กวาดเงินจากนักท่องเที่ยว เช่นเดียวกับบออเมริกา
สเปน ฝรั่งเศส ซึ่งทำรายได้ท่องเที่ยวหน้า

อันดับโลก ถ้าดึงเงิน ๑,๓๐๐ ล้านคน มาเที่ยว
สัก ๑๐% ปีละ ๑๓๐ ล้านคน เศรษฐกิจไทยจะพุ่ง
พรวดพราดตกใจจนวาดภาพตามไม่ทันประธานซีพี

**เพียงได้ยืนแค่สองเรื่องดังกล่าว มั่นชน
เหนียวเมื่อยหัวใจพิกล สำหรับคนมองผลได้
เสียรอบด้าน ประธานยักษ์ใหญ่ซีพีท่านกล้า
เสนอประเด็นล่อแหลมเช่นบ่อน ทั้งที่รู้อยู่เต็ม
อกว่าภาคสังคมต้องต่อต้านจัดเต็ม**

ยิ่งชาวบุญนิยมด้วยแล้ว ไม่แคล้วต้องขอ
อนุญาตเห็นต่าง ๑๘๐ องศาแน่นอน เทียว ความจริง
แห่งข้อเหตุผลคงถกเถียงไล่เลียงไม่จบง่าย สุดท้าย
อยู่ที่จะลงเอยด้วยความสำคัญในความสำคัญของ
น้ำหนักประเด็นใดใหญ่ยิ่งกว่ากันเป็นตัวชี้ขาด

ข้อชวนสะดุดใจจุดยืนของซีพี เติบโตใหญ่มาด้วย
ธุรกิจอาหารด้านเกษตรเลี้ยงปากท้องจำเป็นแก่ชีวิต
ต่อมาด้วยวิสัยทัศน์กว้างไกล ซีพีขยายงานด้าน
สื่อสารทั้งการค้าของชำ คำส่งยักษ์และร้านสะดวก
ซื้อ นับว่าทำอะไรสำเร็จเป็นเจ้ายักษ์ใหญ่หมด

แน่นอนว่า ซีพีต้องมีบุคลากรพวกมี
ประสิทธิภาพทำมาหากิน ทั้งทำเม็ดเงินเก่งด้วย
คุณภาพชีวิตคนซีพีย่อมจะดีพอระดับหนึ่ง จึง
ขับเคลือนองค์กรไปโลดเหินปานนี้

เมื่อมองเชิงภูมิหลังดังกล่าว อดกังขาไม่หาย
สำหรับยักษ์ใหญ่ซีพีที่เกิดแนวคิดก้าวกระโดด
ไปจับธุรกิจทำเงินบ่อนปั่นแปะลม ๆ แล้ง ๆ
บ่เอียบ่เจียะ อันตรงข้ามกับที่เคยทำมาหากิน
พวกของจำเป็นต้องกินใช้ มีสาระแก่นสาร ซึ่งซีพี
มีสิทธิ์ภาคภูมิผลงานตน

สำหรับการพนันมันคนละเรื่อง ไม่อยู่ใน
วัฒนธรรมของผู้เจริญชัดเจนไม่ว่าจีนไทย แม้คน
ไทยจะติดพนันเล่นห่วยชวยเบอร์ทุกหัวระแหง
ยิ่งจะต้องล้างสมอง ไซ้ต้องปล่อยจมปลักดักดาน
ส่งสารสัตว์สังคมงมโง่บ้างเถอะ

ส่วนผู้มีปัญญาเฉียบแหลมสารพัด ยิ่งไม่
จำเป็นต้องให้ใครมาสอนหนังสือสังฆราชเปลือง
น้ำลายเปล่า

ดังนั้นการพนันย่อมเป็นทุรกรรมของทุรชน

วิญญูชนหาควรทำเป็นธุรกิจด้วยไม่

อย่างไรก็ตาม ไม่วายพยายามกำจัดจุดอ่อน
ของบ่อน โดยจะจัดระบบเข้มแข็งคนจนห้ามเข้า
หมายจะล้วงกระเป๋าผีพนันเงินถึงก็ช่างเถอะ หนี
ไม่พ้นสร้างนรกบนดินขุมใหญ่อยู่แน่นอน

ยิ่งในแง่เศรษฐกิจ แสนจะเข้าใจง่าย
การพนันมันเป็นธุรกิจดำมืดสนิทขนาดไหน ในเมื่อ
เล่นหมุนเวียนเปลี่ยนมือเปล่า ๆ โดยไม่เกิดสร้าง
สรรพคุณค่าเศรษฐกิจทรัพย์สินผลผลิตอรรถประโยชน์
อะไรขึ้นมาสักเส้นขน นอกจากผลาญพร่า
แรงงาน เวลา คนเล่นล้วนฉิบหาย โดยรวม
ทุกคนตกเป็นเหยื่อให้เจ้าของบ่อนมีแต่ได้

อนึ่ง ถึงแม้ว่าบ่อนพนันห่วยบอลจะมีได้ดินเต็ม
ไปหมด การดึงขึ้นบนดินให้ถูกกฎหมาย พวกใต้ดินก็
ไม่หายอยู่ดี ตรรกะที่ถือว่ามีปัญหาผิดกฎหมาย ก็
ทำกฎหมายให้ถูกชะ มันคงยุ่งพิลึกไม่จบแน่

เมื่อบายมุขขมนรก พาคนตกทุกขยากเข็ญ
แทนที่จะขยายส่งเสริม มันต้องช่วยกันกวาดทิ้ง
คนมีปัญหาอย่างประธานซีพี ยิ่งงักไม่เล่น จริง
ของท่าน แต่คนส่วนมากอ่อนแอภูมิคุ้มกัน เขาจึง
ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม มีบ่อนใกล้บ้าน มั่นชนเล่น
ง่าย บ่อนอยู่ไกลไปยาก คนยอมไปเล่นน้อย

เพราะฉะนั้น ช้าน้อยเชื่อเหลือเกินว่า ถึงซีพี
คิดจะเปิดบ่อนที่ไหน คงไม่เอายากให้คนซีพีไปเล่น
พนันแถวบ่อนนั้นเป็นแน่ ชินแพ้กันไปเป็นทาส
ผีพนันตรึม ซีพีรอวันเจ๊งทำเดียวไหมละ!

ข้อคิดควรคำนึงไม่น้อยคือ เมื่อเราอยู่รอด
ปลอดภัย ทำไฉนถึงจะเกิดเมตตากว้างไกล พา
เพื่อนมนุษย์อยู่รอดปลอดภัยตามตัวเองบ้าง ภูมิ
ปัญญากับน้ำใจเมตตาไม่น่าตั้งกันเป็นแน่เลย
สำนึกที่ดีที่มีอยู่ช่วยจัดสรรลงเอยแล้วแต่กรณี

เลวร้ายที ยังมีดีหนึ่งบ้าง

ถึงรัฐบาลปูเน่าจะเบาปัญญาขนาดไหน
เหมือนเข้าตำราตีไม้ทั่ว ชั่วไม่หมด จะด้วยเหตุผล
ทำประชานิยมจนถึงแตกยังงี้ก็แล้วแต่ รัฐบาล
กล้าขึ้นภาษีเหล้าขาวขวดละ ๕-๗ บาท เหล้าสี

ขวดละ ๘-๑๒ บาท บุหรี่ซองละ ๖-๘ บาท ประมาณนั้น นัยว่าไม่ได้ขึ้นมามากสามปีแล้ว และ ดาริจะแก้กฎหมายให้เก็บภาษีเบียร์เพิ่มอีกจากที่ เก็บไปเต็มอัตราจนเพดานแล้ว

นำสารุการกับภาษีน้ำเมายาสูบ ให้คนกิน เหล้าเมายาลดลงบ้าง บริโภคนิยมผีเปรตพรค์นี้ มันต้องลดละให้น้อยถอยลงไปเรื่อย ๆ เพื่อ เศรษฐกิจและสุขภาพชีวิตมหาชน เป็นสวรรค์ ทันตาเห็น ประชาชนนิยมจนรกรกเหวอบายมุข มันต้องแก้ไขเช่นให้แพงขึ้นนั้น มาถูกทางแล้ว โดยเฉพาะ ค่านิยมฉิบหายกินสุบดื่มเสพ จะรณรงค์อย่างไร นายกปุนหุ่นเชิดสมองกลวง คงหว่างแตงตัวอวดโฉมโชว์ภาพไปวัน ๆ อย่าไป ผันว่าจะทำงานคิดอ่านอะไรเป็นมากกว่าหนูไม่รู้ บุญบัยไบ้ส่งค่ะ!

อบายมุขแพงเท่าไรยิ่งดี แต่ผ่าประชาชนยอม ทำข้าวแพงส่งเดช รับจำนำข้าวแพงกว่าตลาด เกือบเท่าตัว ไม่บ้าก็เมา หาช่องโกงมโหฬาร พา เจิงพินาศตลาดส่งออก ฉิบหายกลับมาที่ชาวนา เองและทุกคนที่กินข้าว เมื่อต้นข้าวแพงค่าแรง เพิ่มมั่ว แถมน้ำมันขึ้น เงินไม่พอทนไหวหรือ ข้าว ยากฝักของแพง ใครตายก่อน หากมีใช้คนจน ๆ หน้าไหนก็ช่วยไม่ได้นอกจากพึ่งตนพารวยน้ำใจ

ข้าวแพงค่าแรงขึ้นโขกน้ำมัน

ทักษิณคิด เพื่อไทยทำ ดุระยาตำบอนทั้งนั้น จิงย่ำไปหลงเชื่อทักษิณเก่งเศรษฐกิจ แครวัยด้วย สัมปทานคดโกง แล้วจะพาประเทศอุ้ฟู ในเมื่อเขา ใช้ทุนนิยมสามัญ ทำประชาธิปไตยโลโครก โดยทุ้มเงินซื้อเสียงเลือกตั้งยึดสภาเป็นรัฐบาลทุกที นี่แหละ “**เลวที่สุดในแผ่นดิน คือหากินบนคำว่า ช่วยเขา**” ดังคำพ่อครูโพธิ์รักรัษัจจุรู้ทันไว้

โปรดสังเกต ผลงานทุนสามัญสวนทางกับ เศรษฐกิจพอเพียงแนวพระราชดำริโดยสิ้นเชิง ตาไม่บอดย่อมเห็นถูกอันผิดอัน!

ถึงไม่ประหลาดที่รัฐบาลบ้องตัน เคยถนัดหา กินบริษัทผูกขาด มาแก้ปัญหาคะไข่แพง เพราะ

ขายเป็นฟอง เลยต้องชั่งกิโล ไม่รู้ใช้กิโลถูกลง จริงก็ตังค์ ถึงลดค่าคัตไข่ แต่ซื้อที่ซังที่ยังยุ่ง

เฉพาะอย่างยิ่ง ของแพง แก้ไปไม่เป็น ผ่าดัน ราคาพุ่งรู้แล้วรู้แรดไปเลย ข้าวยากหมากแพง มันเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า เพื่อไทยอยากชนะ เลือกตั้ง ซื้อประชานิยมให้ข้าว ๑๕,๐๐๐ เงินเดือน ๑๕,๐๐๐ ค่าแรงต่ำสุด ๓๐๐ ฯลฯ

ทะลึ่งอุตริให้สัญญาส่งเดชมั่ว ๆ เลยต้องเดิน หน้าลุยถั่ว ทั้งที่ไม่เกิดผลดีดังเพ้อฝันเลย

ข้าวเปลือกเคย ๘,๐๐๐ ดันรับจำนำ ๑๕,๐๐๐ เท่ากับรัฐบาลซื้อแพงเท่าตัวแล้วจะส่งออกขายให้ สุนัขที่โหนด้อย อ้างว่าจะคุมอุปทานได้ ทำได้อย่าง เก่งแค่นี้ในประเทศ สะเออะเลอะเทอะจะไปกุม ตลาดโลก **ตลาดส่งออกพังกันทน์เมื่อต้นทุนไทย ต้นละ ๘๐๐ ดอลลาร์ ในขณะที่ตลาดโลกตอนนี้ ขาย ๔๕๐ เหรียญเท่านั้น ข้าวไทยกองเบะเบะ**

ข้าวแพงค่าแรงขึ้น เหมือนชาวนากรรมกรจะ ได้เม็ดเงินมากช่วงหนึ่ง แต่เชื่อขนมกินได้เลย (ติดนิสัยเป็นหนี้เล็กชะ) แท้จริงข้าวของขึ้นราคา ตามมาเป็นพรวน ทุกอย่างสุดท้ายเสียมากกว่าได้ แน่นนอน คือเงินเฟ้อและคนจนเดือดร้อนก่อนใคร

การลดต้นทุนทุกอย่างต่างหาก ที่จะแก้ ปัญหาเศรษฐกิจยั่งยืน เมืองจิ้นขยันทำค่าแรงต่ำ เลยงานเข้า จนเศรษฐกิจร้อนเกิน จุดไม่ค่อยอยู่

แล้วเมืองไทยมีจุดแข็งตรงไหน หากไม่ปลูก ข้าวถั่วจาเลี้ยงตัวเอง เกินกินค่อยขายด้วยต้นทุน ต่ำ ยังไงก็รอดเศรษฐกิจพอเพียง

ทุกวันนี้ ชาวนาทำนาแบบนายทุนโรงงาน ซื้อจ้างทุกอย่าง ภูหนี่อีก กินเหล้าเมาหวยด้วย เลยเจิง โดนยัดไร่ขายนาเป็นข้าทุนสามัญ มัน โง่หัวหน้าโง่ไม่ขึ้นลักที่ ดินเกิดชาวไทย อย่าหลง ตกเป็นเหยื่อตามกระแสให้เขาทำนาบนหลังคนเลย!

แม้กระทั่งนโยบายปริญญา ๑๕,๐๐๐ ทุกรัฐบาล ซื้อข้าราชการขึ้นเงินเดือนบ่อยมาก คนแย่งกัน ทำราชการ ภาครัฐใช้คนเปลืองเปล่า ไม่คุ้มค่า ต้องไล่ออกพะเรอเกรียนถึงจะรอดไปโลด!

ยังบ้าเห่อเรียน เข้ามหา'ลัยขายปริญญา

ส่วนมากจนล้นงานนั่งโต๊ะ แล้วยังจะอึดตั้งเงินเดือนแพงทันที ในขณะที่สายอาชีพขาดแคลนช่าง มันคืออะไรล่ะ

ส่วนค่าแรง ๓๐๐ มีฝีมือเป็นงานยังงี้หรือธุรกิจเล็กเจ๊งหมด มันจำเป็นตรงไหนไปตั้งกฎเหล็กขนาดนั้น ทำจริงได้เท่าไร สู้ให้พัฒนาฝีมือขึ้น ค่าตัวก็สูงเอง

พอค่าแรงแพง ไร่นาหาจ้างใครทำไหว หนุ่มสาวเข้าเมืองทิ้งไร่นาหมด แทนที่จะสร้างงานชนบทจัดเต็ม ๆ ทะลึ่งส่งเสริมลงทุนโรงงาน ก่อขยะมลพิษเพื่อทำเงินส่งออก ก่อปัญหาสังคมเมืองแออัด พาคนทิ้งถิ่น บ้านแตกสาแหรกขาด ทุเรศทุรังการ แค่ว่า ๒๐๐ บาท ต่างชาติยังทะลึ่งเข้ามาแย่งงานกันตรึม

การขึ้นราคาดันตันทนแพง เกิดปัญหาบานปลายรุนแรงทางแก้แน่นอนมันต้องลดค่าครองชีพ ทำผลผลิตต้นทุนต่ำ โดยพึ่งตนเศรษฐกิจพอเพียง เลี้ยงตน เหลือค่อยเอื้อเพื่อแจกขายถูก ๆ

ทุนนิยมสามัญ ชอบตั้งหน้าตะบ๊ยะบันด้นของแพงแข่งทำเม็ดเงินในขณะที่ลัทธิพอเพียง บุญนิยมลัทธิมา อุตสาหะทำของดี ราคาถูก ข้าวของจำเป็นถูกเท่าไรได้ยิ่งวิเศษ ใครปฏิเสธบ้าง ยกเว้นของเองช่วย หวยเหล้าอบายมุขให้มันแพงโลดเถอะ

ก๊วนี่ปีป่นจันซี่แตก

ประชานิยมหลอกต้มแค้น

ก๊วนี่เป็นมหากยยิ่งกว่าโจรปล้น ไฟไหม้หมดเนื้อตัวไม่พอ ยังล้มละลายต่อต้องใช้หนี้ อีกการเป็นหนี้เป็นทุกข์ในโลก (อิณา ทาน์ ทุกข์ โลก)

ลัทธิบริโภคนิยมเป็นเครื่องมือดูดคนหลงเป็นเหยื่อ เมื่อกินใช้ผลาญหมดกระเป๋าก็เอาเงินอนาคตมาใช้ต่างหาก มันสนุกที่ไหน เหวหาเรื่องทั้งนั้น

แทนที่รัฐบาลจะเป็นผู้นำให้คนรู้จักใช้ชีวิตประหยัด เลิกกินสุบตีเมสพฟุ้งเฟ้อ รัฐบาลกลับยุลงให้ผู้คนเมาเมามัน เพื่อผันเงินให้เกิดซื้อขายคล่อง เศรษฐกิจคึกคัก โดยหารู้ไม่ว่า เมื่อผลาญพรำบริโภคนิยมไร้สาระเหลวไหลเท่าใด

เท่ากับพามาตัวตาย ทั้งทำโลกร้อนแตกเร็วเท่านั้น

อเมริกาและยุโรปเข้าทางอับจน เช่นกรีซ กำลังหมดท่า ต้นเหตุเกิดจากรัฐบาลใช้ประชานิยมเกินตัว ก๊วนี่ท่วมหัว นับเป็นตัวอย่างบทเรียนล้มเหลวราคาแพงมโหฬาร ภาครัฐยังเงาะขนาดนี้ ประชาชนแต่ละประเทศจะไม่หลงทางได้อย่างไร

ส่วนไทยเราวิ่งตามกันฝรั่งไม่พอ โกงเก่งกว่าหน้าหนาอีกต่างหาก เลยดูไม่เบื่อเรื่องโกงสะบันหั้นแหลก เอาระบบอะไรมาใช้ในภาครัฐ พังหมดจนกว่าจะจัดระเบียบคนให้มีวินัย ถือศีล ศรัทธา ควบคุมตนเอง มีคุณภาพเพียงพอกับการขับเคลื่อนงานการเมืองเพื่อสาธารณะเป็นต้น

ตัวอย่างรัฐบาลก๊วนี่ ๓๐๐,๐๐๐ ล้าน แก้ปัญหาน้ำท่วม ผู้เชี่ยวชาญเช่นนายปรามโทยไม่กล้า ยังงงว่าจะกู้เอามาทำอะไรขนาดนั้น หรือโครงการยักษ์หลักพื้นฐานกว่าสองล้านล้าน ฟังแล้วหนาวเมื่อเป็นช่องทางคดโกงได้ง่ายกว่างบประมาณแต่ละปีเสียอีก

รัฐบาลหาเรื่องให้คนก๊วนี่เป็นว่าเล่น เช่น ออกบัตรเครดิตให้เกษตรกรไปซื้อปุ๋ยหรืออื่น ๆ พวกเขาจะเอาเงินไหนจ่ายคืนกันกำหนด มีหวังต้องโดนดอกโหด เสี่ยงให้ยึดที่ดินมากขึ้น

การก๊วนี่ไม่ว่าโดยรัฐ หรือประชานิยม ล้วนสร้างปัญหาหายนะ ให้เกิดผลาญพรำบริโภคนิยม ทั้งคดโกงตบตาซื้อเสียง ลำพังงบประมาณแต่ละปีก็ไม่พออยู่แล้ว ยังทำประชานิยมบ้า ๆ บานเบียงทั้งบ้านหลังแรก รถคันแรก กระทั่งแจกแทบเล็ตเด็ก รัฐบาลมันรวบมาจากไหนก็เปล่า แต่เอาหนี้ใหม่มาแจกแจก แจกจ่ายเท่าไรไม่ว่าได้ซื้อเสียงด้วยเงินอนาคตซึ่งต้องดูดคืนจากประชาชนเองนั่นแหละ

ตกลงปัญหาละเทะทั้งหลาย แก่ให้ตายก็ไม่ลงเอย ตราบใดที่ปล่อยให้คนสารเลวขึ้นไป มีอำนาจบาตรใหญ่ แทนที่จะส่งเสริมคนดีให้รับใช้บ้านเมือง โดยนัยพระราชดำริชี้ทางสว่างแจ้ง !

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัชณ์ ชูโต

วุฒิสมาชิกออร์วิล แพลทด์ ของรัฐคอนเนกติกัต
กล่าวว่า “ผมมีความเชื่อว่าแผ่นดินใดก็ตามที่อยู่นอกเหนือขอบเขต
ดินแดนของสหรัฐฯ หากเป็นอันตรายต่อชาติเรา หรือจำเป็น
ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของเรา เราก็ไม่ควรรอเวลาแม้แต่น้อย
ที่จะเข้าไปครอบครองมันเสีย”

สหรัฐอเมริกา: ประเทศที่ล้มเหลว?? (USA : Failed State)

<http://www.sott.net/articles/show/195360-US-Joins-Ranks-Of-Failed-States>

● ระหว่างปี ๑๙๔๙-๑๙๙๑ (๒๔๙๒-๒๕๓๔) สหรัฐฯ ได้เข้าไปมีส่วนร่วมทั้งทางตรงและทางอ้อมในการฆาตกรรมและลี้ภัยผู้นำชาติต่างๆ ทั้งที่สำเร็จและไม่สำเร็จรวม ๓๓ ครั้ง ตัวอย่างที่น่ากล่าวถึงมีดังนี้ :-

๑๙๕๓ (๒๔๙๖) : ล้มรัฐบาลที่ไม่ยอมให้ครอบงำของอิหร่าน และสนับสนุนชาห์ให้ตั้งรัฐบาลที่เป็นมิตรกับสหรัฐฯ รวมทั้งฝึกหน่วยตำรวจลับ (SAVAK) ให้รู้จักการทรมานอย่างโหดร้ายด้วย

๑๙๕๔ (๒๔๙๗) : ล้มรัฐบาลที่ถูกต้องของ

นิการากัว เพราะรัฐบาลดังกล่าวต้องการจะทำลายการผูกขาดธุรกิจกล้วยของบริษัทยูโนเดดฟรุตของสหรัฐฯ และปฏิรูปที่ดินให้คนจน (ถูกกล่าวหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์อีกเช่นเคย) และจากกรณีนี้ สหรัฐฯ ก็เป็นประเทศเดียวที่ถูกศาลโลกตัดสินว่ามีความผิดฐาน “ก่อการร้ายข้ามชาติ” แต่สหรัฐฯ ก็เป็นประเทศเดียวที่ยึดถือหังพอกที่จะไม่ปฏิบัติตามการตัดสินดังกล่าว คัดค้านมติของคณะมนตรีความมั่นคง และไม่ยอมจ่ายค่าชดเชยด้วย

๑๙๖๐ (๒๕๐๓) : ล้มรัฐบาลที่ถูกของประเทศ

แซร์ ฝ่ายกบฏซึ่งรับการสนับสนุนของซีไอเอได้จับ นายกรัฐมนตรีมาทรมานและสังหาร นอกจากนี้ยัง พยายามล้มล้างและลอบสังหารฟิเดลคาสโตร ของคิวบาแต่ไม่สำเร็จ ในการล้มล้างนายคาสโตร สหรัฐฯ ได้ส่งชาวคิวบาที่อยู่ในสหรัฐฯ และทหาร รับจ้างไปขึ้นบกที่อ่าวแห่งหนึ่งในคิวบา แต่ถูกทหาร คิวบาล้อมสังหารและจับได้หมด อ่าวนั้นต่อมาจึงถูก เรียกว่า “อ่าวหมู”

๑๙๖๕ (๒๕๐๘) : ทำบัญชีรายชื่อชาวจีนที่ ถูกกล่าวหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์ให้ประธานาธิบดี จูฮาร์โตของอินโดนีเซีย ซึ่งนำไปสู่การ “ฆ่าหมู่” ชาวจีนถึงหนึ่งล้านคน

๑๙๗๓ (๒๕๑๕) : ลอบสังหารประธานาธิบดี อเลนเด้ของชิลี และสนับสนุนนายพลโหดชื่อ ปิโนเชต์ขึ้นเป็นประธานาธิบดี

๑๙๘๐ (๒๕๒๓) : สนับสนุนให้กลุ่มกบฏ “คอนทรา” ล้มล้างรัฐบาลที่ถูกต้องตามกฎหมาย ในนิการากัว ฝึกกองโจรจากฮิไตในอัฟกานิสถาน และส่งอาวุธให้ซัดดัม ฮุสเซน ของอิรักให้รบกับ อิหร่าน

ล่าสุดสหรัฐฯ พยายามสนับสนุนให้ทหาร บางกลุ่มก่อการกบฏเพื่อล้มล้างนายฮูโก ชาเวซ ประธานาธิบดีที่ได้รับเลือกอย่างขาวสะอาดตาม ระบบประชาธิปไตยของเวเนซุเอลลาแต่ไม่สำเร็จ

๓. นายทุนโจร : หลังสงครามกลางเมือง (๒๔๐๔-๒๔๐๘) กลุ่มทุนของสหรัฐฯ ซึ่งร่ำรวย จากการขายอาวุธยุทธโปกรณ์ที่ใช้ในการทำ สงครามได้เข้าครอบงำสถานการณ์บัญญัติ ฝ่าย ตุลาการและศาล รวมถึงประธานาธิบดีเพื่อให้ บริหารประเทศ และออกกฎหมายที่เป็น ประโยชน์แก่กลุ่มทุน จนประธานาธิบดีของสหรัฐฯ ๒ คนได้กล่าวไว้เกี่ยวกับปรากฏการณ์ดังกล่าว ดังนี้ :

ประธานาธิบดีอัมร่าฮัม ลินคอล์น (คนที่ ๑๖-๒๔๐๔-๒๔๐๘) กล่าวก่อนถูกฆาตกรรม ๒-๓ สัปดาห์ ว่า “บริษัทได้ครองประเทศนี้ไปแล้ว ศักราชของ

การโกงกินระดับสูงจะติดตามมา เงินจะสามารถมี อำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่างไปอีกนานโดยอาศัย ความหลงผิดของประชาชน จนกระทั่งความมั่งคั่ง ถูกสะสมอยู่ในมือคนส่วนน้อยและสาธารณรัฐจะถูก ทำลายในที่สุด”

ประธานาธิบดีร็ทเธอร์ฟอร์ด บี. เฮส์ (คนที่ ๑๙/๒๔๒๐-๒๔๒๔) กล่าวว่า “นี่ไม่ใช่รัฐบาลของ ประชาชน โดยประชาชนและเพื่อประชาชน แต่ เป็นรัฐบาลของบริษัทโดยบริษัทและเพื่อบริษัท”

เมื่อถึงยุคอุตสาหกรรม กลุ่มทุนอเมริกัน กลายเป็นกลุ่มทุนขนาดใหญ่ กลุ่มทุนดังกล่าวทำ ทุกอย่างเพื่อสร้างกำไร ทั้งถูกกฎหมายและผิด กฎหมาย ทั้งสะอาดและสกปรก ทั้งในภาพนัยและ ปิศาจร้าย ทั้งดูดกินหยาดเหงื่อและเลือดเนื้อ ของกรรมกรและคู่แข่ง โรเบิร์ต แอล.ไฮบรเนอร์ (Robert L.Heibroner) นักประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจของสหรัฐฯ ได้เรียกนายทุนเหล่านี้ว่า “นายทุนโจร”

ตัวอย่างการเมืองสหรัฐฯ ในเงื้อมมือของ “นายทุนโจร” ในยุคปัจจุบันมีดังนี้ :-

● รองประธานาธิบดีแดน เควล์ (สมัยบุช ผู้พ่อ) สั่งให้สำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อมยกเลิก โครงการรีไซเคิลขยะ เพราะจะก่อให้เกิดการ สูญเสียทางเศรษฐกิจแก่เจ้าของเตาเผาขยะของ เอกชนซึ่งปล่อยมลพิษจำนวนมากขึ้นสู่บรรยากาศ

● ประธานาธิบดียอร์ช บุช (ลูก) ซึ่งเป็น สมาชิกของกลุ่ม “เสรีนิยมใหม่” หรือเสรีนิยม สุดขั้วให้อิสระแก่อุตสาหกรรมที่ก่อมลพิษ นโยบายต่างๆ ของบุชจะเพิ่มไนโตรเจนออกไซด์ ๔๕๐,๐๐๐ ตัน ซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ๑.๐ ล้านตัน และปรอท ๑๐ ล้านตันในบรรยากาศ นอกจากนี้ ยังยอมให้น้ำมันมีสารเคมีในระดับที่สูงขึ้น ยิ่งกว่า นั้น เมื่อพรรคริพับลิกันได้รับเงินบริจาคจำนวน ๑๗ ล้านดอลลาร์จากบริษัทน้ำมันและก๊าซในการ เลือกตั้งครั้งแรก เขาก็ยอมเปิดพื้นที่รอบๆ และ ในอุทยานแห่งชาติให้กลุ่มบริษัทดังกล่าวขุดเจาะ น้ำมันได้ และเมื่อได้รับเงินบริจาค ๑๘ ล้าน

ดอลลาร์จากบริษัทผู้ผลิตสารเคมี กลุ่มบริษัทดังกล่าวก็ได้ประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงนโยบายของนายบุช ที่กำหนดให้ใช้เงินภาษีของประชาชนในการชำระล้างแหล่งขยะพิษต่างๆ

อีกตัวอย่างหนึ่งที่ตอกย้ำว่าการเมืองของสหรัฐอเมริกาถูกรอบงำโดยกลุ่มทุนคือ กรณีของบริษัทยาซึ่งพญ.มาร์เซีย แอนเจล แพทย์หญิงที่มีชื่อเสียงมากในสหรัฐฯ ได้เปิดเผยไว้ พอสรุปได้ดังนี้ :-

- ยาทุกชนิดในสหรัฐฯ มีราคาแพงที่สุดในโลก เพราะสหรัฐฯ เป็นประเทศที่ไม่มีการควบคุมราคายาแต่อย่างใด เช่น ราคายาบำบัดมะเร็งของสตรีมีราคาสูงถึง ๓๖๐ ดอลลาร์ต่อเดือน ในขณะที่ยาชนิดเดียวกันในเยอรมันมีราคาเพียง ๖๐ ดอลลาร์เท่านั้น อุตสาหกรรมยาในสหรัฐฯ จึงเป็นอุตสาหกรรมที่ทำกำไรได้สูงสุด คนอเมริกันที่มีลูกและผู้สูงอายุเป็นกลุ่มที่ได้รับความเดือดร้อนที่สุด

- บริษัทยาต่างอ้างว่ายามีราคาแพงเพราะบริษัทต้องลงทุนสูงในการวิจัยและพัฒนาตัวยาใหม่ๆ แต่โดยข้อเท็จจริงแล้ว รายจ่ายในการพัฒนานั้นต่ำกว่าที่กล่าวอ้างมาก เพราะยาส่วนใหญ่ที่บริษัทจดลิขสิทธิ์ เป็นยาที่บริษัทซื้อจากหน่วยงานวิจัยของรัฐ มหาวิทยาลัยและองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรในราคาไม่สูง (ใช้เงินภาษีในการวิจัย) นอกจากนี้ยาที่ถูกอ้างว่าเป็นยาใหม่มักเป็นยาเดิมซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย แล้วบริษัทนำไปจดลิขสิทธิ์เป็นยาใหม่

ในปี ๒๕๔๔ ค่าใช้จ่ายก้อนใหญ่คือประมาณร้อยละ ๓๕ กลับเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อการตลาดและการบริหาร พนักงานของบริษัทยาต่างๆ รวม ๘๘,๐๐๐ คนจะทำหน้าที่จ่ายเงินสินบน ให้กับขบวนการราคาแพง จัดลัทธิมนานในสถานที่ท่องเที่ยวสุดหรูซึ่งมีค่าห้องพักคืนละ ๕๐๐ ดอลลาร์ และการลัทธิมนานมีการกล่าวสุนทรพจน์เพียงเล็กน้อย การเดินทางก็มักให้เครื่องบินเจ็ตของบริษัทซึ่งมีค่าใช้จ่ายครั้งละ ๒๕,๐๐๐ ดอลลาร์ ผู้ที่ได้รับประโยชน์ในเรื่องเหล่านี้คือ นักการเมือง วุฒิสมาชิก ผู้นำทางความคิดที่มีชื่อเสียง รวมทั้งเจ้า

หน้าที่รัฐที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและการอนุมัติตำรับยา เช่นองค์การอาหารและยา นอกจากนี้พนักงานการตลาดยังแจกตัวอย่างยาฟรีมูลค่า ๑๑,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ให้บรรดาแพทย์ทั้งหลายด้วย บริษัทยาที่มีส่วนเกี่ยวกับกิจกรรมเหล่านี้ได้แก่ บริษัทยาข้ามชาติที่เป็นที่รู้จักกันดี เช่น ไฟเซอร์ บริสตอลไมเออร์ สควิบปี ปาร์คเดวิส อีไลลิลลี เซอริงพราว แกรกโซสมิธไคลน์ และวอร์เนอร์แลมเบิร์ต เป็นต้น

- อุตสาหกรรมยามีความสัมพันธ์ที่ติดมากกับนักการเมืองในปี ๒๕๔๒-๒๕๔๓ บริษัทยาบริจาคเงิน ๒๐ ล้านดอลลาร์ให้สำหรับการรณรงค์ทางการเมือง และอีก ๖๕ ล้านดอลลาร์เป็นค่าใช้จ่ายตามอัยาคัย แคมป์บริษัทส่วนตัวที่นักการเมืองตั้งขึ้นก็ได้รับการสนับสนุนจากบริษัทยาด้วย ในปี ๒๕๔๒ซีอีโอของบริษัทบริสตอล-ไมเออร์ สควิบปี ได้บริจาคเงิน ๒๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์ให้การรณรงค์หาเสียงของยอร์ช บุช (ลูก) และยังขอให้ผู้บริหารระดับสูงของบริษัททุกคนรวมทั้งคู่สมรส บริจาคเงินคนละ ๑,๐๐๐ ดอลลาร์ด้วย การบริจาคครั้งนั้นทำให้พรรครีพับลิกันได้รับเงินจากบริษัทดังกล่าวถึง ๒ ล้านดอลลาร์ บริษัทยาเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมที่ใช้เงินล็อบบี้มากที่สุดในกรุงวอชิงตัน ในปี ๒๕๔๕ บริษัทยาจ้างนักล็อบบี้ถึง ๖๗๕ คน (มากกว่าจำนวนสมาชิกวุฒิสภา) ส่วนมากมาจากบริษัทที่รับจ้างล็อบบี้ ๑๓๘ แห่งในกรุงวอชิงตัน และมีค่าใช้จ่ายถึงถึง ๙๑ ดอลลาร์ระหว่างปี ๒๕๔๐-๒๕๔๕ อุตสาหกรรมยาจ่ายเงินเพื่อการล็อบบี้ถึง ๔๗๘ ล้านดอลลาร์ และในปี ๒๕๔๕ นักล็อบบี้ประกอบด้วยอดีตสมาชิกวุฒิสภา และที่เหลือต่างก็เป็นอดีตเจ้าหน้าที่รัฐสภาและเป็นผู้ที่เคยทำงานกับสมาชิกวุฒิสภาที่มีอิทธิพล

- อิทธิพลของบริษัทยาส่งผลให้รัฐบาลสหรัฐฯ ออกกฎหมายที่เป็นประโยชน์ต่อบริษัทยาตลอดมา เช่น รัฐบาลนายโรนัล เรแกน ออกกฎหมายให้หน่วยงานวิจัยต่างๆ ของรัฐบาลซึ่งใช้เงินภาษีของประชาชนขายผลงานวิจัยให้บริษัทยานำไป

จดลิขสิทธิ์ได้ บางรัฐบาลก็ออกกฎหมายห้าม
หน่วยงานรัฐบาลต่อราคายาที่ซื้อจากบริษัท รวม
ทั้งห้ามควบคุมราคาของยาซึ่งทำให้ราคายาใน
สหรัฐฯ สูงมากจนประชาชนอเมริกัน โดยเฉพาะคน
สูงวัยต่างเดินทางไปซื้อยาในประเทศแคนาดา
เพราะยังคุ้มกว่าที่จะซื้อในสหรัฐฯ แต่ต่อมารัฐบาล
ก็ออกกฎหมายห้ามเอกชนนำเข้ายาเสียอีก โดยอ้าง
ว่าเพื่อป้องกันมิให้ประชาชนซื้อยาปลอม ทั้งๆ ที่
เห็นได้ว่าเป็นการห้ามเพื่อรักษาผลประโยชน์ของ
อุตสาหกรรมยานี้คือการค้าผูกขาด ไม่ใช่การค้าเสรี
ยิ่งกว่านั้นอุตสาหกรรมยานักการเมืองของ
สหรัฐฯ ได้ผนึกรวมกันอย่างเป็นแนบแน่น ผู้ดำรง
ตำแหน่งทางการเมืองหลายคนมาจากบริษัทยา เช่น
นายไมตเซล อี. แดเนียลส์ อดีตผู้อำนวยการ
งบประมาณของทำเนียบขาวเคยเป็นรองประธาน
กรรมการอาวุโสของบริษัทอีไลลิลลี่ อดีต
ประธานาธิบดีบุช (พ่อ) เคยเป็นหนึ่งในกรรมการ
บริหารของอีไลลิลลี่ นายชาร์ลส์ เอ.โฮม โบลด์
เอกอัครราชทูตประจำประเทศสวีเดนเคยเป็นซีอีโอ
ของบริษัทบิสตอลไมเออร์ สควิบปี และ
นายโดนัลด์ รัมเฟลด์ อดีตรัฐมนตรีกลาโหมก็เคย
เป็นซีอีโอของบริษัทยาชื่อ จี.ดี.เซอร์ล ซึ่งต่อมาถูก
ซื้อไปโดยบริษัทไฟเซอร์

● บริษัทยาทำตลาดยาที่ไม่ได้รับการอนุมัติ
สรรพคุณจากองค์การอาหารและยาอย่างผิด
กฎหมายโดยเสี่ยงว่าเป็นการฉ้อโกง จากนั้นก็ให้
ความรู้แก่บรรดาแพทย์ในเรื่องสรรพคุณของยา
และให้คำตอบแทนเพื่อให้แพทย์สั่งยานั้นๆ ให้ผู้
ป่วย นอกจากนั้นบริษัทยายังให้เงินและของขวัญ
แก่แพทย์และผู้เชี่ยวชาญต่างๆ ทั้งทางตรงและ
ทางอ้อมโดยที่บุคคลเหล่านั้นกลายเป็นที่ปรึกษา
และผู้ร่วมงานของบริษัท และไม่ต้องแจ้งที่มา
ของรายได้ บริษัทยามักโฆษณาเกินจริงจนถูกตัก
เตือนหลายครั้ง อีกทั้งยังเปิดเผยเฉพาะข้อมูลที่เป็น
บวก และปกปิดข้อมูลด้านลบ แถมบิดเบือน
การทดลองที่บริษัทสนับสนุน เช่น ทดลองยากับ
คนที่มีอายุน้อยทั้งๆ ที่ยานั้นจะใช้สำหรับคนสูงอายุ

ทั้งนี้เพราะโดยปกติคนอายุน้อยมักจะมีผลข้าง
เคียงของยาน้อยกว่าคนสูงอายุ หรือทดสอบยา
ในเด็กทั้งๆ ที่ยานั้นมีการใช้ในโรคของผู้ใหญ่ ฯลฯ

● สิ่งที่ทำให้บริษัทยาทำกำไรได้สูงสุดคือการ
ขยายสิทธิการผูกขาดยาที่มียอดจำหน่ายสูง การ
ขยายการผูกขาดแค่ ๖ เดือนก็จะสามารถทำกำไร
ได้มาก แต่โดยข้อเท็จจริงแล้ว การผูกขาดผ่าน
สิทธิบัตรได้ขยายเวลามาตลอดจาก ๓, ๕, ๗, ๑๗
จนเป็น ๒๐ ปีในปัจจุบัน และในการเจรจาการค้า
เสรีแบบทวิภาคี สหรัฐฯ จะผลักดันให้ผู้เจรจายอม
รับการขยายการผูกขาดยาของสหรัฐฯ เป็น ๒๕ ปี
ด้วย ในสหรัฐฯเอง นักกฎหมายของบริษัทยาจะคิด
ค้นแผนการกีดกันและผูกขาดได้อย่างน่าอัศจรรย์
นายโรเจอร์ แอล.วิลเลียมส์ (Roger L. Williams)
ผู้อำนวยการด้านเภสัชศาสตร์ของสำนักงาน
อาหารและยาดังข้อสังเกตว่า “โดยรวมแล้วมีถึง ๑๐-
๒๐ ยุทธวิธีที่บริษัทยาจะใช้ในการปกป้อง
ผลิตภัณฑ์ของตน”

● คณะรัฐมนตรีของนายบอร์ช บุช ประกอบ
ด้วยตัวแทนของบริษัทข้ามชาติเป็นส่วนใหญ่ ใน
งานเลี้ยงฉลองตำแหน่งของนายบอร์ช บุช (ลูก)
เขาได้รับเงินบริจาคจำนวนสูงสุดตั้งแต่เคยมีมา
ถึง ๔๐ ล้านดอลลาร์เพื่อใช้จ่ายงานเลี้ยง จำนวน
ดังกล่าวรวมทั้งเงิน ๑๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์จาก
บริจาคเป็นรายบุคคล และจากเจ้าหน้าที่ของ
บริษัทข้ามชาติจำนวน ๑๖๘ คน และบริษัทข้าม
ชาติมากกว่า ๔๕ แห่งจ่ายเช็คที่กรอกตัวเลขห้า
หลักเพื่อเป็นเกียรติแก่ประธานาธิบดีชาวเท็กซัส
บริษัทที่ร่วมบริจาคในครั้งนี้มีฟอร์ด (รถยนต์),
เจนเนอร์รัลมอเตอร์ (รถยนต์), Marriott Corp.
(โรงแรม), Enron (พลังงาน), Conoco (น้ำมัน),
ฮันต์ออยล์, เชฟรอน (น้ำมัน), Exxon. Mobil (น้ำ
มัน), เชาเทอร์นเอนเนอจี (พลังงาน), อเมริกัน
แอร์ไลน์ (การบิน) โคคา-โคล่าและเป๊ปซี่ (น้ำดำ),
ฟิลิปส์ มอร์ริส (บุหรี่ยี่ห้อ), แอบอดดรัก (ยา),
เจนเนอร์รัลอิเล็กทริก, เอที&ที, อัลคัว, ทีมเบสบอล
และบริษัทกฎหมายในกรุงวอชิงตัน

รัฐบาลของนายยอร์ช บุช ได้ชื่อว่าเป็นรัฐบาลที่เป็นเนื้อเดียวกับกลุ่มธุรกิจ และต่อต้านกฎระเบียบมากที่สุดตั้งแต่สมัยนายโรนัล เรแกน ผู้ซึ่งให้กำเนิด ลัทธิอนุรักษนิยมใหม่ หรือนีโอคอนส์ เซอร์เวตีฟอย่างเต็มที่ในปี ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) นายสติฟ ไวลส์ จาก Center for Responsive Politics ให้ข้อสังเกตว่า “สาธารณชนซึ่งไม่สามารถบริจาคเงินก้อนใหญ่ต่างก็ไม่สามารถเข้าถึงประธานาธิบดีคนใหม่และเหล่าที่ปรึกษาของเขาได้ เงินสามารถซื้อการเข้าถึงประธานาธิบดีและเหล่าผู้ร่างนโยบายต่าง ๆ”

อย่างไรก็ตามการยึดครองเฉพาะภายในประเทศไม่สามารถตอบสนองความทะเยอทะยานและความโลภของกลุ่มทุนสหรัฐฯ ได้ ในปี ๑๙๙๔ (๒๕๓๗) วุฒิสมาชิกออรวีล แพลทท์ ของรัฐคอนเนทิคัตกล่าวว่า “ผมมีความเชื่อว่าแผ่นดินใดก็ตามที่อยู่นอกเหนือขอบเขตดินแดนของสหรัฐฯ หากเป็นอันตรายต่อชาติเรา หรือจำเป็นต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของเรา เราก็ไม่ควรรอเวลาแม้แต่น้อยที่จะเข้าไปครอบครองมันเสีย” หลังจากนั้นไม่นานสหรัฐฯ ก็เข้ายึดเกาะฮาวาย เกาะกวม ฟิลิปปีนส์ และครึ่งหนึ่งของประเทศเม็กซิโกไปเป็นของตน

ยอร์ช เคนเนน อดีตหัวหน้าฝ่ายวางแผนของกระทรวงต่างประเทศของสหรัฐฯ จนถึงปี ๑๙๕๐ (๒๕๓๓) ได้เขียนไว้ในบทศึกษานโยบายฉบับที่ ๒๓ (Policy Planning Study ๒๓) ว่า “เราครอบครองความมั่งคั่งของโลกไว้ถึง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ในสภาพเช่นนี้เราย่อมตกเป็นเป้าหมายของความริษยาและขุ่นเคือง ภารกิจที่แท้จริงในวันข้างหน้าคือการหาวิธีสร้างแบบแผนความสัมพันธ์ที่เอื้อให้เราสามารถดำรงสถานะแห่งความไม่เท่าเทียมได้ต่อไป การกระทำเช่นนั้นเราต้องสลัดความรู้สึกอ่อนไหวไปให้หมด และมุ่งเป้าไปที่ผลประโยชน์โดยตรงของชาติ เราควรเลิกพรั่นเพื่อถึงเป้าหมายที่คลุมเครือและไม่จริงจังเช่น สิทธิมนุษยชน การยกระดับมาตรฐานชีวิตและการเผยแพร่ประชาธิปไตย เราไม่ควรลังเลกับการใช้

มาตรการปราบปรามโดยรัฐบาลท้องถิ่น (ที่สหรัฐฯ สนับสนุน) นี่ไม่ใช่เรื่องละเอียด การให้รัฐบาลที่แข็งแกร่ง (เผด็จการที่สนับสนุนโดยสหรัฐฯ) ครองอำนาจเป็นเรื่องที่ดีกว่าปล่อยให้ม็วรัฐบาลเสรีนิยม”...นี่คือภารกิจของคนขาว (The White Man's Burden)???

ต่อมา ประธานาธิบดีวู้ดโรว์ วิลสัน (๒๕๕๖-๒๕๖๔) ได้ย้ำและแสดงจุดประสงค์ของสหรัฐฯ อย่างชัดเจนอีกครั้งว่า “หน้าที่ของสหรัฐอเมริกาในสังคมโลกคือ การเล่นบทบาทนำในการเปลี่ยนแปลงสภาพของภาคตะวันออก มาตรฐานต่าง ๆ ของตะวันตกจะถูกนำไปใช้ในภูมิภาคนี้ ประเทศและประชาชนซึ่งหยุดนิ่งมาหลายศตวรรษจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของการค้าโลกและความหลากหลายทางความคิด” หลังจากนั้น ๗ ปีนายวิลสันก็เขียนไว้ว่า “เนื่องจากการค้าปฏิเสธรอบเขตของประเทศและโรงงานอุตสาหกรรมยึกรานที่จะถือเอาโลกเป็นตลาดและธงชาติของผู้ผลิตสินค้าจะตามไปทุกหนทุกแห่ง ฉะนั้น ประตูลของประเทศต่าง ๆ จะต้องถูกทำลายลง สิทธิของนักการเงินจะต้องได้รับการปกป้อง แม้ว่าอธิปไตยของประเทศที่ไม่เต็มใจจะถูกล่วงละเมิด อาณานิคมทั้งหลายจะต้องถูกเข้าถึงและถูกปลุกฝังด้วยระบบใหม่ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีมุมใดในโลกที่ใช้ประโยชน์ได้จะถูกละเลยไม่ให้ถูกใช้ประโยชน์”

นายฟรานซิส ฟูกูยามา ผู้ที่เคยทำงานกับประธานาธิบดีโรนัล เรแกน (ผู้ริเริ่มผลักดันระบบทุนนิยมเสรี) และเป็นผู้แต่งหนังสือเรื่อง The End of History กล่าวว่า “จักรวรรดินิยมอเมริกัน” เสนอให้โลกมีทางเลือกแค่ ๓ ทางเลือกเท่านั้น คือหายตัวจากสังคมโลกและจมอยู่กับวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์และคุณค่าต่าง ๆ ของตัวเอง หรือถูกสยบโดยกำลังทหารแบบไฮเท็กของสหรัฐฯ และกลายเป็นอาณานิคม หรือเข้าร่วมลัทธิบริโภคนิยมสุดขั้วและยอมสยบอย่างศิโรราบ

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

ทำบาปกรรมตั้งมากมาย
ผิดทั้งกายวาจาใจ
ทุกข์ทรมานใช้หนี้ไป
นี้เกิดภัยจากตนเอง

bangkokbiznews.com

กรุงเทพธุรกิจ

ปีที่ 23 ฉบับที่ 7828
27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2563
51 เสาร์
ราคา 20 บาท

‘ทักษิณใช้ตำแหน่งเอื้อชินฯ’

ยึดเข้ารัฐ

46,373,687,454.70

พิพากษา ชก-อำพราง

ภาพ photoontour.com

ถ้าผมโกงจริงขอให้มีอันเป็นไป

ภัยจากความผิดของตน

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ว่า
“ภัยเกิดจากอาชญา (โทษ, ความผิด) ของ
ตน ท่านทั้งหลายจงดูคนที่ทุ่มเถียงกัน เราจะ
แสดงความสังเวช (การเกิดสำนึกดีจากความรู้สึก
สลดใจในสิ่งที่ไม่ดี) ตามที่เราเคยได้สังเวชมาแล้ว
คำว่า “ความผิด” ของตนนั้น ได้แก่
๑. ความผิดทางกาย คือ กายทุจริต ๓ (ทำ
ชั่วทางกาย ๓ อย่าง) มีปาณาติบาต = ฆ่าสัตว์,

อทินนาทาน = ลักทรัพย์, กาเมสุมิฉฉาจาร =
ประพฤติดูผิดในกาม

๒. ความผิดทางวาจา คือ วาจาทุจริต ๔
(ทำชั่วทางวาจา ๔ อย่าง) มีมุสาวาท = พูดเท็จ,
ปิสฺสุณาวาจา = พูดส่อเสียด, ผรุสฺสาวาจา = พูด
คำหยาบ, ลัมผัปปลาสสะ = พูดเพ้อเจ้อ

๓. ความผิดทางใจ คือ มโนทุจริต ๓ (ทำชั่ว
ทางใจ ๓ อย่าง) มีอภิชฌา = โลภเพ่งเล็งอยาก

ได้ของคนอื่น, พยาบาท = ปองร้าย, มิฉฉาปฏิภูมิลี = มีความเห็นผิด

ส่วนคำว่า “ภัย” นั้น ได้แก่

๑. ภัยที่มีในชาตินี้ คือ บุคคลบางคนในโลกนี้ ประพฤติผิด ทำชั่วทางกาย ทำชั่วทางวาจา ทำชั่วทางใจ เช่น ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ตัดช่อง ย่องเบา ปล้นบ้าน ดักจี้แย่งชิงในทางเปลี่ยว คบชู้ พุดเท็จ ฯลฯ ครั้นถูกพวกราชบุรุษ (คนของพระราชฯ) จับกุมตัวได้นำมาเข้าเฝ้าพระราชฯ ราชบุรุษกราบทูลว่า

“ขอเดชะ บุรุษผู้นี้ประพฤติชั่ว เป็นโจร ขอพระองค์ทรงลงโทษโจรนี้ด้วย พระเจ้าข้า”

พระราชฯทรงไต่สวนพิจารณา แล้ว**ทรงตราดบริภาษ (ตำรา) โจรนั้น** บุคคลนั้นย่อมได้รับทุกข์ เศร้าโศก เสียใจ นี่เป็นภัยที่เกิดจากความผิดของเขา

หากพระราชฯแม้ทรงบริภาษแล้ว แต่ยังไม่พอพระทัย **ย่อมรับสั่งให้จองจำเขาด้วยโซ่ตรวน** บ้าง ขื่อค้ำบัง คุมขังไว้ในคุกบ้าง หรือกักกันบริเวณไว้ที่ชนบทบ้าง โดยมีรับสั่งบังคับว่า จะหนีไปจากสถานที่กักขังนี้ไม่ได้ บุคคลนั้นย่อมได้รับทุกข์ เศร้าโศก เสียใจ นี่ก็เป็นภัยที่เกิดจากความผิดของเขา

หากพระราชฯแม้ทรงให้จองจำแล้ว แต่ยังไม่พอพระทัย **ย่อมรับสั่งริบทรัพย์เขาอีก** บุคคลนั้นย่อมเสื่อมทรัพย์ ต้องทุกข์ เศร้าโศก เสียใจ นี่ก็เป็นภัยที่เกิดจากความผิดของเขา

ที่สุดหากพระราชฯแม้ริบทรัพย์แล้ว แต่ยังไม่พอพระทัยเท่านั้น **ย่อมรับสั่งให้ทำกรรมกรรม (ลงโทษด้วยการทรมาน) ต่าง ๆ กับโจรนั้น** เช่น เหยียบด้วยล้อ ตัดมือตัดเท้า เอาไม้ตีเคียนเนื้อ เอาน้ำมันเดือด ๆ ราด ที่สุดใช้ดาบตัดคอ ฯลฯ บุคคลนั้นย่อมต้องทุกข์ทรมานอย่างยิ่ง นี่ก็เป็นภัยที่เกิดจากความผิดของเขา ซึ่งพระราชฯผู้เป็นใหญ่ทรงตัดสินลงโทษเหล่านี้ได้

๒. ภัยที่มีในชาติหน้า คือ เมื่อบุคคลนั้นตายจากชาตินี้แล้ว ย่อมไปสู่อบาย (ความฉิบหาย)

ทุกคติ (ไปชั่ว) วินิบาต (ตกต่ำทรมาน)นรก (เจ้าร้อนใจ) เพราะการกระทำความผิดของตนเอง บุคคลนั้นย่อมทุกข์ทรมานในนรก มหานรก อเวจีนรก จะได้รับทุกข์เวทนาแสนร้อนร้ายแรงในนรกเหล่านั้น ตราบเท่าที่บาปกรรมที่ทำไว้มาก ยังมีได้ชดใช้ให้หมดสิ้นไป

ความทุกข์ทรมานทั้งหลาย บังเกิดจากความชั่วของตน **ทุกข์ที่มีในนรกก็ตาม ทุกข์ที่มีในกำเนิดสัตว์ดิรัจฉานก็ตาม ทุกข์ที่มีในกำเนิดเปรตก็ตาม ทุกข์ที่มีในมนุษย์ก็ตาม ทุกข์เหล่านั้นทั้งหมดล้วนปรากฏจากการทำชั่วของตน ฉะนั้นนี้แหละ จึงชื่อว่าภัยเกิดจากความผิดของตน**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๙ “อรรถกถาสุตตนิเทศ” ข้อ ๗๘๘)

๗

ผู้เห็น “โลกธรรม” เป็นสิ่งน่าได้นำมี

น่าสะสมแสวงหา

ก็จะสำคัญมั่นหมาย เอาตายเอาเป็น

อยู่กับ “โลกธรรม”

สุข-ทุกข์อยู่กับ “โลกธรรม”

ผู้เห็น “โลกุตตรธรรม” แท้จริงเท่านั้น

ที่จะเลิก สุข-ทุกข์ กับ “โลกธรรม”

ได้แท้จริง จริ่ง ๆ

(๑๑ พ.ย. ๒๕๑๙)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

พจก.จ.บริการพุทธะ

ผลิตภัณท์น้ำมันเชื้อเพลิง

และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

“ความเหงา” นับเป็นอีกโจทย์หนึ่งแห่งความโชคร้าย
ที่ฉันได้ค้นพบจากการฝึกปฏิบัติธรรมกับชาวอโศก
ทำให้ฉันได้เรียนรู้ที่จะอยู่กับกิเลสให้เป็น
อยู่เหนียวแน่นให้ได้

“ความเหงา” คือเงาของกิเลส

ในขณะที่ฉันต้องใช้ชีวิตเพื่อพักรักษาตัวหลังจาก
การผ่าตัดตาและเรียนหนังสือเพื่อเตรียมสอบ
อยู่ที่บ้านนั้น ฉันได้สัมผัสอีกด้านหนึ่งของชีวิต
ท่ามกลางผู้คนในสังคมยุคใหม่ที่ใครต่อใครพากัน
เรียกขานอย่างภาคภูมิใจนี้ว่า **“สังคมยุคไฮเทค
หรือยุคเทคโนโลยี”** แต่ในอีกมุมหนึ่ง ฉันว่า
เทคโนโลยีเหล่านี้ก็ได้กลืนกินวิถีชีวิตแบบไทย ๆ
ของเราไปอย่างน่าเสียดาย

ภาพวิถีชีวิตที่เรียบง่าย ร่มเย็น ผู้คนที่มี
น้ำจิตน้ำใจ แม้นคนไม่รู้จักกันก็ยิ้มแย้มทักทายกัน
ฉันมิตร การแบ่งปันเอื้อเฟื้อต่อคนรอบข้างที่
ไม่ได้มีเงินมาเป็นตัวแปร ผู้น้อยเคารพผู้ใหญ่
ด้วยกิริยานอบน้อมแบบไทยที่หาไม่ได้ในชาติใด
ความงดงามของวัฒนธรรมไทยหลายอย่างค่อย ๆ
ทยอยสูญหายไป และถูกแทนที่ด้วยภาพแห่ง
สังคมที่เร่งรีบ รุนแรง ผู้คนเดินสวนกันไปมา
อย่างไม่มีใครสนใจใคร ภาพหนุ่มสาวที่ยืนจับมือ
ถือแขนกันอย่างไม่แคร์สายตาคนรอบข้าง ตาม
ถนนหนทางเราจะพบเจอแต่ผู้คนที่ยึดจองอยู่กับ
โทรศัพท์มือถือ ชีวิตของมนุษย์ยุคนี้ล้วนแล้วแต่
มีเทคโนโลยีเข้ามาเกี่ยวข้องเต็มไปหมด

ฉันได้พบว่า บางทีเทคโนโลยีมากมายเหล่านี้

ได้เข้ามายึดพื้นที่ความเป็นมนุษย์ของเราไป จน
บางครั้งเราก็เป็นเหมือนหุ่นยนต์ที่ทำอะไร ๆ ไป
ตามความเคยชิน ไปตามกระแสสังคมที่นายทุน
อุปโลกน์ขึ้นมาหลอกล่อมนุษย์ด้วยกันเองว่า ชีวิตเรา
ควรจะต้องมีสิ่งนั้นสิ่งนี้ เพื่อจะได้มีหน้ามีตา มีค่า
ในสังคม คนมากมายที่ไม่รู้เท่าทันก็ยอมเสียเงิน
เสียทองซื้อความสะดวกสบาย ความโก้ ความหรูหรา
และความมีฐานะในสังคม ทำให้คนเรามองกันแค่ที่
เปลือกนอก ใครรวย ใครโก้ ใครอินเตอร์ ก็ได้
รับการยอมรับ ได้รับความสนใจ แต่ภายในอาจจะ
กลวงโป๋ ทำมาหากินไม่เป็น ช่วยเหลือตนเองไม่ได้
เพราะไม่เคยต้องทำงานหนัก

เมื่อก่อนเราเคยซักผ้าด้วยมือของเราเอง
ตอนนี้นายทุนก็มาบอกว่าต้องซื้อเครื่องซักผ้านะ
จะได้สบายขึ้น จนคนสมัยนี้ซักผ้าเองไม่เป็นแล้ว
ภายในครอบครัวเราเคยมีเวลาร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็น
ทำอาหารทานกันเองในบ้าน ยามว่างพ่อแม่ลูกก็
มาช่วยกันปลูกพืชผักสวนครัวเป็นรั้วบ้านไว้ทำกับ
ข้าว ตอนนี้ความอบอุ่นในครอบครัวก็หายไป
เพราะชีวิตเรามีแต่ความเร่งรีบ เล่นที่ปลายจวัก
ของผู้หญิงก็ถูกแทนที่ด้วยอาหารสำเร็จรูป
ฟาสต์ฟู้ด หรืออาหารถุง ฯลฯ

สิ่งหนึ่งที่ฉันได้สัมผัสจากสังคมยุคเทคโนโลยี
นี่ก็คือ **“ความเหงา”** เพราะมนุษย์มีเลือดเนื้อ มี
จิตวิญญาณ ไม่ใช่หุ่นยนต์ ยิ่งชีวิตมีเทคโนโลยี
เข้ามามากเท่าไร ความเหงาก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น
ตัวฉันเองได้พบ **“ความเหงา”** นี้อยู่บ่อย ๆ แต่ก็
เข้ามาประปรายเป็นบางจังหวะขณะที่อยู่ในวัด
ด้วยความเคยชินกับชีวิตเด็กนักเรียนลัทธิศาสนา
ที่มีเพื่อนอยู่รอบตัว มีทั้งกิจกรรมและวีรกรรม
สนุกสนานด้วยกันเสมอ แต่พอจบมาแล้ว ทุกคน
ก็มีเส้นทางเดินชีวิตที่แตกต่างและแยกย้ายกันไป
ชีวิตวัยรุ่นของฉันก็คงเป็นเหมือนชีวิตของเด็กวัด
ที่อื่น ๆ ที่มีงานศาสนาเข้ามาให้ทำมากมาย หน้าที่
รับผิดชอบมากขึ้น ก็ผลักดันให้เราโตขึ้นตามไป
ด้วย แต่ความเป็นเด็กก็ยังมีความคิดถึงเพื่อน
อยากมีเพื่อนเล่นอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้หนักหนาอะไร

ท่านสมณะเคยสอนฉันบ่อย ๆ ว่า **“ถ้ารู้สึก
เหงา ก็เอาความเหงานั้นแหละเป็นเพื่อน
อย่าไปอิน (in) กับมัน จนกิเลสมันได้ใจ
คอยปั่นหัวเราให้หลงฤทธิ์คร่ำครวญพุ่มพวย
เพราะไม่อยากต้องทนเหงา”** ฉันไม่ค่อยเข้าใจ
นักในตอนแรก ๆ แต่ก็ถือคติ **“เดินตามผู้ใหญ่
หมาไม่กัด (เชื่อฟังสมณะกิเลสไม่เกิด)”** ก็โดย
พยายามอดทนและอยู่กับความรู้สึกเหงาบ้าง
เมื่อบ้าง เช้าบ้างของกิเลสวัยรุ่น แต่อย่าไป
ให้อาหารมัน อย่าไปอินกับมันมาก สู้ได้บ้าง
ไม่ได้บ้าง แต่ก็ทำให้ฉันได้มีเพื่อนคือความเหงา
ความเบื่อ ความเซ็งมาได้เรื่อย ๆ

แต่ **“ความเหงา”** ของคนในสังคมทุนนิยม
หรือสังคมเทคโนโลยีนี้ เป็นความเหงาที่ฉันได้
สัมผัสว่า มันคือเงาของกิเลสที่น่ากลัว ความ
เหงาทำให้เราไม่อยากอยู่คนเดียว บางคนก็
คลายเหงาด้วยการออกไปเที่ยว ช็อปปิ้ง ดู
หนัง เล่นเกม สังสรรค์กับเพื่อนฝูง ไปหา
อาหารอร่อย ๆ กินนอกบ้าน ฯลฯ ซึ่งล้วนแต่
เป็นกิจกรรมที่ต้องแลกด้วยเงินไปให้กับนายทุน
ทั้งหลายแหล่ แล้วก็ได้ช่วยให้ความเหงา
หายไปซะทีเดียว เป็นเพียงแค่การบำบัดเพียง

ชั่วคราว พอเวลาผ่านไปเดียวความเหงาก็กลับ
มาอีก พร้อม ๆ กับกิเลสที่พอกพูนมากกว่าเดิม
กิจกรรมที่เคยทำเพื่อคลายเหงาก็อาจจะช่วย
ไม่ได้แล้ว จะต้องหาอะไรที่มันแตกต่างกว่าเดิม
สนุก ตื่นเต้น เราใจมากกว่าเดิมยิ่งขึ้นไปอีก

ความเหงาทำให้เราไม่อยากเป็นโสด ไม่
อยากอยู่คนเดียว ซึ่งก็จะเป็นจุดชนวนของบ่อ
เกิดแห่งทุกข์อีกมากมายที่จะตามมาภายหลัง
เพราะเมื่อมีคู่แล้วก็ต้องยอมรับที่จะพบเจอกับ
เรื่องเสียใจ เหมือนที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า
**“มีรัก ๑๐๐ ก็ทุกข์ ๑๐๐ มีรัก ๑๐ ก็ทุกข์ ๑๐
มีรัก ๑ ก็ทุกข์ ๑ ไม่รักเลย ก็ไม่ทุกข์เลย”**

“ความเหงา” นับเป็นอีกโจทย์หนึ่งแห่งความ
โศกคติที่ฉันได้ค้นพบจากการฝึกปฏิบัติธรรมกับ
ชาวโศก มันทำให้ฉันได้เรียนรู้ที่จะอยู่กับกิเลส
ให้เป็น อยู่เหนือมันให้ได้ เหมือนกับความ
เหงา ฉันเคยคิดว่าฉันไม่ชอบมันเลย มันเป็น
ความรู้สึกที่ทรมาน ทำไมเราถึงต้องรู้สึกแบบนี้
บ่อย ๆ เหมือนผ่านมันไปไม่ได้สักที แต่พอฉัน
ได้มาอยู่กับสังคมภายนอกเช่นนี้ ฉันก็ได้รู้ว่า
ตัวเองได้กำไรกว่าคนอื่นมาก ฉันรู้จักวิธีที่จะอยู่
กับกิเลส รู้จักวิธีควบคุมและได้คำสอนดี ๆ
มากมายที่ฝังชิป (chip) อยู่ในจิตวิญญาณ
เมื่อถึงเวลาที่ฉันจะต้องต่อสู้กับกิเลส คำสอน
มากมายเหล่านี้ก็ดังกึกก้องอยู่ในใจ เปรียบ
เสมือนเป็นทั้งพ่อและแม่ที่คอยชี้ทางและ
ประคับประคองฉันให้รอดพ้นจากกิเลสยักษ์มาร
ที่คอยหาทางทำร้ายอยู่เสมอ

วันนี้ฉันได้เข้าใจลึกซึ้งมากขึ้นแล้วถึงคำสอน
ของท่านสมณะที่พร่ำสอนให้ฉันมีสติปัญญา
เวลาเกิดกิเลส ต้องขอขอบคุณมิตรดี สหายดี
สังคมสิ่งแวดล้อมดีของชาวโศกที่ช่วยปลูกฝัง
พื้นฐานของคุณธรรม ความดีให้ฉันเรื่อยมา
ทำให้ฉันสามารถก้าวเดินในสังคมโลกีย์ที่เต็มไปด้วย
กิเลสราคะ โทสะ โมหะมากมายนี้ได้อย่าง
มั่นคงและไม่หลงทาง

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

● ต่อจากฉบับที่ ๒๖๕

เมื่อมีพื้นฐานจากเกษตรทฤษฎีใหม่ขั้นที่ ๑
ซึ่งเน้นการพึ่งตัวเองในครัวเรือนแล้ว
มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่เกษตรกรต้องรวมกลุ่ม
เพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลกันในการผลิต
และการตลาดตามแนวเกษตรทฤษฎีใหม่ขั้นที่ ๒ ต่อไป

กลุ่มเครือข่ายกสิกรไร้สารพิษ
นำข้าวมาขายให้แก่โรงสีบุญคุณข้าว
ราชธานีโสภ

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

พอชีวิตเป็นอิสระมากขึ้น เวลา แรงงาน เงินทอง สติปัญญาที่เคยสูญเสียไปกับการหมกมุ่นในการแสวงหาสิ่งตอบสนองความต้องการส่วนเกินความจำเป็น (หรือเกินความพอเพียง) ของชีวิต เพื่อมาบรรเทาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์จากปัญหานั้น ๆ ก็จะถูกปลดปล่อยออกมา ทำให้รู้สึกว่าชีวิตมีเวลาที่จะทำงานเพื่อแผ้วช่วยเหลือเกื้อกูลคนอื่นได้มากขึ้น จากเดิมที่เคยรู้สึกว่า

ลำพังแค่ปัญหาของชีวิตตัวเองก็แทบเอาตัวไม่รอดอยู่แล้ว จะเอาเวลา แรงงาน เงินทอง หรือสติปัญญาที่ไหนไปช่วยเหลือคนอื่น แต่ครั้งชีวิตเป็นอิสระจากปัญหาได้มากขึ้นเช่นนี้แล้ว ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกนึกคิดใหม่ที่คลี่คลายเลื่อนไหลไปสู่พฤติกรรม “รู้จักสละประโยชน์ส่วนน้อยของตน เพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง” ตามมาเองโดยอัตโนมัติ

ตัวอย่างเช่น คนที่ติดการแต่งตัวและซื้อเสื้อผ้ามาเก็บไว้เฉย ๆ เติบโต เพราะคิดว่าจะเผื่อไว้สำหรับเลือกใส่ในโอกาสที่เหมาะสมต่าง ๆ จนมีเสื้อผ้าหลายชุดที่หมดสมัยหรือตัวเล็กเกินไป โดยใส่ไม่ได้แล้วแต่ก็ยังเก็บเอาไว้เฉย ๆ ให้เปลืองต่อไป ด้วยความเสียดายไม่อยากทิ้ง

ทีนี้ถ้าคนผู้นั้นได้ละวางความชั่วความทุจริตในนิสัยตระหนี่ถี่เหนียวและติดการแต่งตัว จนสามารถลดความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานในเรื่องการขอบแต่งตัวให้น้อยลงได้ แล้วมีความรู้สึกนึกคิดใหม่ว่า น่าจะบริจาคเสื้อผ้าชุดที่ไม่ได้ใช้สอยให้เกิดประโยชน์อะไรเลยสัก ๑๐ ชุด จากจำนวนเสื้อผ้า ๔๐ ชุดที่เก็บไว้เดิมตัว เพื่อบริจาคให้กับคนยากจนที่ยังขาดแคลนเสื้อผ้า (ดังตัวอย่างที่ได้กล่าวถึงมาแล้วในบทที่ ๒)

ถ้ามองภาพรวมประโยชน์สุขของสังคม (Gross National Happiness หรือ GNH) เสื้อผ้า ๑๐ ชุดที่เก็บไว้เฉย ๆ ในตู้เสื้อผ้า สมมติก่อให้เกิดประโยชน์สุขสำหรับคนผู้นั้นคิดเป็น ๑๐ หน่วย แต่เมื่อบริจาคให้กับคนยากจนที่มีเสื้อผ้าแค่คนละ ๒-๓ ชุด สมมติให้เสื้อผ้าแต่ละชุดที่ตกถึงมือคนจนซึ่งไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่เหล่านั้น สามารถก่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่คนจน ๑๐ คน คิดเป็นคนละ ๑๐ หน่วย (เสื้อผ้าตัวเดียวกันนี้ที่อยู่ในมือของคนซึ่งมีเสื้อผ้าแค่ ๒-๓ ชุด ย่อมให้อรรถประโยชน์หรือประโยชน์สุขมากกว่าที่อยู่ในมือของคนซึ่งมีเสื้อผ้าอยู่ ๓๐ ชุด ตามกฎการถดถอยของอรรถประโยชน์หน่วยสุดท้าย) ซึ่งทำให้เกิดเป็นประโยชน์สุขโดยภาพรวมของสังคมเท่ากับ $๑๐ \times ๑๐ = ๑๐๐$ หน่วย ถ้าหากบุคคลผู้นั้นบริจาคเสื้อผ้าด้วยความอึดใจและมีปิติที่ได้ช่วยเหลือคนที่ขาดแคลนเสื้อผ้า สมมติคิดเป็นประโยชน์สุข อีก ๒๐ หน่วย

ในกรณีเช่นนี้ การบริจาคเสื้อผ้าจำนวน ๑๐

ชุด ที่เคยสร้างประโยชน์สุขให้กับสังคม ๑๐ หน่วย เพื่อช่วยเหลือคนยากจนที่ไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ ก็เท่ากับเป็นการ**สละประโยชน์สุขส่วนน้อย**ของคุณจำนวน ๑๐ หน่วย เพื่อทำให้เกิดเป็น**ประโยชน์สุขส่วนใหญ่**ของบ้านเมืองจำนวนเท่ากับ $๑๐๐ + ๒๐ = ๑๒๐$ หน่วย หรือคิดเป็นประโยชน์สุขสุทธิโดยรวมของสังคม (GNH) จากเดิมที่เคยมี GNH = ๑๐ หน่วย ก็เพิ่มขึ้นกลายเป็น GNH เท่ากับ $๑๒๐ - ๑๐ = ๑๑๐$ หน่วย เป็นต้น

หลักปฏิบัติของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ๓ ขั้นตอนดังที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ จึงเป็นหลักปฏิบัติที่จะนำไปสู่การสร้างประโยชน์สุขให้เพิ่มขึ้นโดยรวม ทั้งแก่ชีวิตตนเอง แก่ผู้อื่น และแก่สภาพสังคมสิ่งแวดล้อมของโลก

บทที่ ๔

หลักการสร้างกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของเศรษฐกิจพอเพียง

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงมีพระราชดำรัสต่อพลกนิกรชาวไทยในการเสด็จออกพระสัทบัญชา ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม เนื่องในวโรกาสที่มีความสำคัญยิ่งของชาติ ในพระราชพิธีฉลองการครองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ ถึงคุณธรรมอันเป็นที่ตั้งของความ **“รู้รักสามัคคี”** ๔ ประการ เพื่อเป็นหลักการช่วยนำพาประเทศชาติให้พ้นฝ่าวิกฤตการณ์ความขัดแย้งต่างๆ ได้แก่

“ประการที่ ๑ คือ การที่ทุกคนคิดพูดทำ ด้วยความเมตตา มุ่งดีมุ่งเจริญ ต่อกายต่อใจ ต่อกัน

ประการที่ ๒ คือ การที่แต่ละคนช่วยเหลือ เกื้อกูลกัน ประสานงาน ประสานประโยชน์กัน ให้งานที่ทำสำเร็จผล ทั้งแก่ตน แก่ผู้อื่น และแก่ประเทศชาติ

ประการที่ ๓ คือ การที่ทุกคนประพฤติ ปฏิบัติตน สุจริตในกฎกติกา และในระเบียบ แบบแผนโดยเท่าเทียมเสมอกัน

ประการที่ ๔ คือ การที่ต่างคนต่างพยายาม ทำความคิดความเห็นของตนให้ถูกต้อง เทียงตรง และมั่นคงอยู่ในเหตุในผล”

ตลอดจนทรงชี้ให้เห็นต่อไปว่า

“หากความคิดจิตใจ และการประพฤติ

ปฏิบัติที่ลงรอยเดียวกันในทางที่ดี ที่เจริญนี้ ยังมีพร้อมมูลในกายในใจคนไทย ก็มั่นใจว่า ประเทศชาติจะดำรงอยู่ต่อไปได้”

คุณธรรมสี่ประการชุดหลังตามพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ นี้ มีส่วนสัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรมสี่ประการชุดแรกตามที่ได้กล่าวมาในบทก่อน โดยสามารถจะอาศัยหลักคุณธรรมสี่ประการชุดหลังมาพัฒนาให้เป็นหลักการสร้างกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงได้ อันเป็นการคลี่คลายจากหลักคิดของเศรษฐกิจพอเพียงสู่หลักปฏิบัติของเศรษฐกิจพอเพียง และสู่หลักการสร้างกระบวนการเรียนรู้ของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อเชื่อมโยง ปัญญาแบบปฏิฐานในทางวิทยาศาสตร์ ปัญญาแบบปทัฐานในทางจริยปรัชญา และปัญญาแบบประจักษ์นิยมในทางศาสนา เข้าเป็นเอกภาพหนึ่งเดียวกัน ภายใต้กรอบการเรียนรู้ตามปรัชญาแห่งเศรษฐกิจพอเพียงนี้ ดังผังความคิด คือ

ดังที่ได้กล่าวมาในบทก่อนแล้วว่ามนุษย์เป็น **สัตว์สังคม** กระบวนการเรียนรู้ร่วมกันในทางสังคม รวมถึงกระบวนการอบรมกล่อมเกลาทางสังคม (Socialization) จึงเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นซึ่งมีอิทธิพลยิ่งต่อพฤติกรรมมนุษย์

ในสมัยหนึ่งพระอานนท์เคยกราบทูลพระพุทธเจ้าว่า ช่างอัศจรรย์ยิ่งนักที่การมี **กัลยาณมิตร** เป็นถึงกึ่งหนึ่งของพรหมจรรย์ (กล่าวคือมีอิทธิพลถึงครึ่งหนึ่งต่อการประพฤติปฏิบัติเพื่อให้บรรลุธรรม) แต่พระพุทธเจ้ากลับตรัสตอบพระอานนท์ว่า ไม่ใช่หรอก **“การมีมิตรดี สหายดี สภาพสังคมสิ่งแวดล้อมที่ดี เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์”** ต่างหาก อันสะท้อนให้เห็นว่าพระพุทธเจ้าทรงให้น้ำหนักความสำคัญต่อกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันในทางสังคมมาก ในฐานะเป็น **เงื่อนไขจำเป็น** ที่ขาดไม่ได้เลย เพราะมีอิทธิพลสำคัญยิ่งโดยไม่ใช่ว่าเพียงแค่ **กึ่งหนึ่ง** แต่เป็น **ทั้งหมด** ของกระบวนการพัฒนาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางกาย วาจา ใจ ของมนุษย์เลยทีเดียว

กระบวนการเรียนรู้วิถีเศรษฐกิจพอเพียงที่จักเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงควรเป็นกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันในทางสังคม ที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันบนพื้นฐานของการลงมือประพฤติปฏิบัติ อันไม่ใช่สักแต่ว่านั่งคิดจินตนาการอยู่คนเดียวเฉย ๆ หรือเป็นดังที่ศาสตราจารย์นายแพทย์ประเวศ วะสี เรียกว่า **“Interactive Learning Through Action”**

พื้นฐานในการแก้ปัญหาของมนุษย์ขึ้นกับปัจจัยสำคัญอย่างน้อย ๓ ประการ ได้แก่ **พลังทางร่างกาย พลังทางจิตใจ และพลังทางปัญญา** โดยพลังทั้งสามส่วนนี้ล้วนแต่ต้องอาศัยเงื่อนไขของ **“สภาพสังคมสิ่งแวดล้อม”** หรือ **“พลังทางสังคม”** ในการเสริมสร้างให้เกิดขึ้น หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พลังทางร่างกาย จิตใจ และปัญญา ไม่ได้ดำรงอยู่ในสุญญากาศ แต่จะฝังตัวอยู่ภายใต้สภาพสังคมสิ่งแวดล้อม

แวดล้อมหนึ่งๆ กล่าวคือ

ก. พลังทางร่างกาย (หรือชีวิตทางกายภาพ)

ถ้าร่างกายอ่อนแอ เจ็บป่วย พิกัด หรือดำรงชีวิตต่อไปไม่ได้ ก็ย่อมเท่ากับเป็นการทำลายเครื่องมือพื้นฐานสำหรับการแก้ปัญหาอื่น ๆ ทั้งหลายทั้งปวงของชีวิตด้วย ในขณะที่ปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้ **ชีวิตทางกายภาพ** ดำรงอยู่ได้อย่างปรกติสุข อาทิ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ตลอดจนการป้องกันภัยคุกคามที่จะมาทำลายชีวิต หรือแย่งชิงปัจจัยจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตเหล่านี้ไปจากเรา เป็นต้น ล้วนแต่ต้องอาศัยเงื่อนไขของสภาพสังคมสิ่งแวดล้อมช่วยสนับสนุนทั้งสิ้น ความเข้มแข็งของสังคมหรือ **“พลังทางสังคม”** จึงมีผลกระทบในฐานะเป็น **เงื่อนไขจำเป็น** ต่อการเสริมสร้าง **“พลังทางร่างกาย”** หรือชีวิตทางกายภาพของมนุษย์

ตัวอย่างเช่น สมมติถ้าให้คน ๑ คน ทำแก้อี้ได้ ๑ ตัวในเวลา ๑ วัน และคน ๒ คน ทำแก้อี้ได้ ๒ ตัว/วัน แต่ถ้าคน ๒ คนนี้ร่วมกันทำแก้อี้ โดยช่วยกันยก ช่วยกันจับ ช่วยกันเลื่อยไม้ ตอกตะปู ฯลฯ ในเวลา ๒ วัน อาจจะได้แก้อี้ถึง ๓ ตัว แทนที่จะเป็น ๒ ตัว (ถ้าให้ต่างคนต่างทำแบบตอนแรก) ทั้งนี้เพราะการช่วยเหลือเกื้อกูลกันนั้น จะทำให้เกิดความสะดวกรวดเร็วในการทำงานมากขึ้น และเกิด **ความประหยัดอันเนื่องมาจากขนาด (Economy of Scale)** ของการช่วยเหลือกัน

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างแบบวิถีการผลิตที่มนุษย์แต่ละคนต่างคนต่างผลิต กับการที่มนุษย์ร่วมมือกันผลิตโดยแบ่งงานกันทำตามความถนัด (Division of Labour) แล้วนำผลผลิตส่วนเกินความจำเป็นเพื่อการบริโภคมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าหรือบริการอื่น ๆ ผ่านทาง **“กลไกตลาด” (Market)** จะพบว่าความร่วมมือกันผลิตในสังคม

ด้วยการแบ่งงานกันทำตามถนัดแบบนี้ สามารถสร้างผลผลิตโดยรวมได้มากกว่าระบบการผลิตที่ต่างคนต่างทำ อันหมายถึงถ้ามนุษย์มารวมกันเป็นระบบสังคมเพื่อช่วยเหลือกันแล้ว มนุษย์จะสามารถสร้างปัจจัยที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต (อาทิปัจจัย ๔ เป็นต้น) ได้ดีกว่าการที่มนุษย์ต่างคนต่างผลิต หรือหนีไปอยู่ตัวคนเดียวบนอกระบบสังคม

แม้แต่การทำเกษตรตามแนวทฤษฎีใหม่ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในขั้นแรกจะเน้นการทำเกษตรแบบผสมผสานเพื่อการบริโภคในครัวเรือน ปลูกทุกอย่างที่อยากกิน และกินทุกอย่างที่ปลูก (อย่าเลือกมาก) ส่วนที่เหลือจากการบริโภคค่อยจำหน่าย อันดูผิวเผินเหมือนขัดแย้งกับหลักการแบ่งงานกันทำตามความถนัด ด้วยการทำเกษตรเชิงเดี่ยว แล้วนำผลผลิตมาซื้อขายแลกเปลี่ยนกันในตลาดดังที่กล่าวมา แต่อันที่จริงนั้นตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง เมื่อมีพื้นฐานจาก**เกษตรทฤษฎีใหม่ขั้นที่ ๑** ซึ่งเน้นการพึ่งตัวเองในครัวเรือนแล้ว **มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่เกษตรกรต้องรวมกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลกัน** ในด้านการผลิตและการตลาดตามแนว**เกษตรทฤษฎีใหม่ขั้นที่ ๒** ต่อไป แล้วเชื่อมโยงขยายไปสู่เครือข่ายการพึ่งพาอาศัยกันที่กว้างขวางยิ่งขึ้นในสังคม ตามแนว**เกษตรทฤษฎีใหม่ขั้นที่ ๓** เพื่อก่อให้เกิดความประหยัดของทั้งขนาดและขอบเขต (Economy of Scale and Scope) ในการผลิต การหาตลาด และการบริโภค ดังนั้นจึงจะสามารถก่อให้เกิด**พลังทางการผลิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง**ได้อย่างสมบูรณ์ อันไม่ใช่ว่าที่ต่างคนต่างอยู่ และมุ่งผลิตเพื่อการบริโภคในครัวเรือนของตน โดยไม่ต้องพึ่งพาช่วยเหลือเกื้อกูลกันเลยในสังคมก็หาไม่

หรือในด้านป้องกันศัตรูที่จะมารุกรานแย่งชิงปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตไปจากเราก็เช่นเดียวกัน ถ้ามนุษย์ต่างคนต่างแยกตัวกันต่อสู้

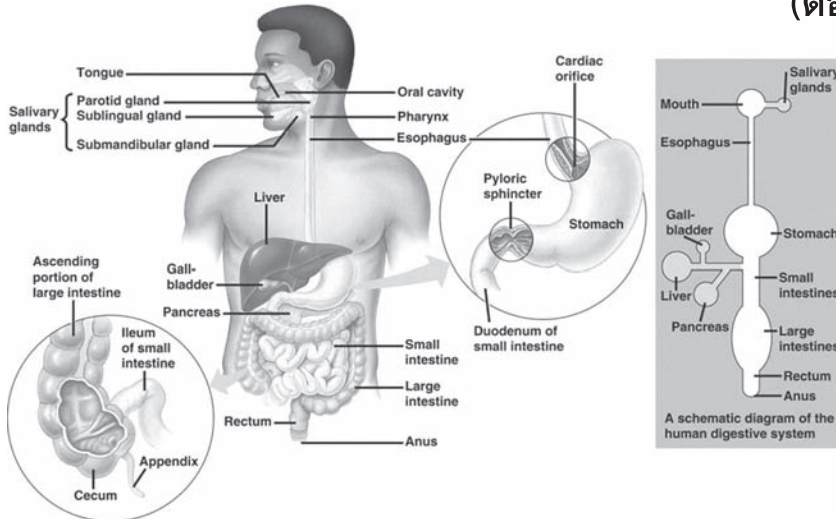
เพื่อปกป้องรักษาชีวิตและทรัพย์สินของตนเอง **“พลังร่วม”** ในการต่อสู้กับศัตรูผู้รุกรานก็จะไม่เหมือนกองทัพซึ่งถึงแม้จะมีกำลังพลนับแสน แต่ถ้าหากปล่อยให้ต่างคนต่างสู้รบโดยขาดการ**รวมพลัง**และจัดทัพอย่างมีระเบียบวินัย ก็สู้กับข้าศึกที่อาจมีกำลังพลน้อยกว่ากันนับเป็นสิบเท่า แต่สู้รบร่วมกันอย่าง**ประสานเชื่อมโยง**บนพื้นฐานของความมีระเบียบวินัยและช่วยเหลือเกื้อกูลกันด้วยความ **“รู้-รัก-สามัคคี”** ไม่ได้

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมา พลังทางสังคมจึงมีอิทธิพลต่อการช่วยเกื้อหนุนให้มนุษย์สามารถดำรง**ชีวิตทางกายภาพ**ได้อย่างเป็นปกติสุข เพื่อช่วยให้ชีวิตสามารถอยู่รอด และเป็นพื้นฐานรองรับการแก้ปัญหาในเรื่องอื่น ๆ ทั้งหลายทั้งปวงได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ข. พลังทางจิตใจ

พุทธศาสนากล่าวว่า **“จิตใจเป็นประธานของสิ่งทั้งหลายทั้งปวง”** ถ้าหากจิตใจทอดลอยไม่คิดต่อสู้กับอุปสรรคปัญหาที่เผชิญในชีวิต ก็คงหมดหวังที่จะเอาชนะปัญหานั้นๆ ได้ (และบางคนที่อาจถึงกับคิดฆ่าตัวตายเพื่อหนีปัญหาดังกล่าวไปเลย)

พลังความมุ่งมั่นที่จะกระทำการสิ่งต่าง ๆ หรือเพื่อเอาชนะอุปสรรคปัญหานั้น ๆ จึงเป็นเงื่อนไขจำเป็นอีกประการหนึ่งของความสำเร็จในการแก้ปัญหาทั้งหลาย ซึ่งพลังความมุ่งมั่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเองลอย ๆ ในสุญญากาศ แต่ทว่าฝังตัวอยู่ภายใต้สภาพสังคมสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยเหมือนต้นไม้ที่จะเจริญเติบโตได้อย่างแข็งแรงก็ต่อเมื่ออยู่ในดินที่มีความอุดมสมบูรณ์ มีน้ำ มีแสงแดด และมีอุณหภูมิที่เหมาะสม

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

ระบบภูมิคุ้มกัน คือ **กุญแจดอกสำคัญ** สำหรับการดูแลสุขภาพ โดยจะ ช่วยในการปกป้องเราจากโรคทุกชนิด ตั้งแต่ ‘โรคหวัด’ จนถึง ‘โรคมะเร็ง’ นอกจากนั้นยังสามารถช่วย **ต่อสู้กับของเสีย** และ **ชะลอความ** **ชร**าดังนั้นหากเราใช้ชีวิตโดยไม่คำนึงถึงสุขภาพ อันเกิดจากปัจจัยต่างๆ เช่น **การรับประทาน** **อาหาร** **การอยู่ในสภาพแวดล้อมต่างๆ** สิ่ง เหล่านี้ ล้วนแล้วแต่บั่นทอนระบบภูมิคุ้มกันให้ อ่อนแอลงและสิ่งที่ตามมาคือ **ทำให้เรามีโอกาส** **เสี่ยงต่อการเกิดโรคร้ายต่างๆ ได้ง่าย**

‘ระบบภูมิคุ้มกัน’ เหมือนกับ **ทหารที่** **ปกป้องร่างกายจากเชื้อโรค** และ **สิ่งสกปรก** **แปลกปลอม** หรือจะเปรียบเหมือน **คนกำจัด** **ขยะ** ในร่างกายของเราได้อีกเหมือนกัน หาก ระบบภูมิคุ้มกันอ่อนแอ ร่างกายก็ย่อมเกิด โรคร้ายต่างๆ ได้ง่ายขึ้น เป็นโรคนั้นโรคนี่

ป่วยบ่อยๆ เพราะร่างกายอ่อนแอนั่นเอง

ระบบภูมิคุ้มกันทำงานอย่างไร

ระบบภูมิคุ้มกัน ทำหน้าที่เสมือนกองทัพ ที่ช่วยป้องกันศัตรูที่จะเข้ามาทำร้ายร่างกาย หรือเซลล์ของเรา ส่วนใหญ่จะอยู่ใน ‘**ระบบ** **น้ำเหลือง**’ และ ‘**ระบบเลือด**’ โดยจะทำหน้าที่ ทำลายแบคทีเรีย หรือสิ่งแปลกปลอม รวมถึง การกำจัดเนื้อเยื่อหรือเซลล์ที่ตายแล้วออกไป จากร่างกาย ซึ่งระบบภูมิคุ้มกันจะทำหน้าที่ อย่างสมบูรณ์ เมื่อร่างกายมี **ความสมดุลของ** **ความเป็นกรดด่างในร่างกายหรือความสมดุล** **ของแบคทีเรียที่ดี** และ **แบคทีเรียก่อโรค** ซึ่ง แบคทีเรียทั้งสองชนิดจะอยู่กันอย่างสมดุลใน ลำไส้ ทำให้ **การย่อย** และ **การดูดซึมอาหาร** สมบูรณ์ แต่หากแบคทีเรียทั้งสองไม่สมดุลกัน จะก่อให้เกิดปัญหาใน ‘การย่อย’ และเกิดการ

‘ติดเชื้’ ได้ง่ายขึ้น

ศัตรของระบบภูมิคุ้มกัน

เซลล์ของ ‘ระบบภูมิคุ้มกัน’ นั้น ต้องการสารอาหารบางประเภท เพื่อช่วยให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น สารอินเตอร์เฟียร์อนที่เป็นสารต้านไวรัสและมะเร็งซึ่งถูกขับออกมาโดยเนื้อเยื่อเมื่อร่างกายได้รับวิตามินซี ที่เพียงพอ

ความเครียด การสูบบุหรี่ ต้มเหล้า ขาดการออกกำลังกาย นอนดึก อาบน้ำดึก พักผ่อนไม่พอ ล้วนก่อให้เกิดความอ่อนแอของ ‘ระบบภูมิคุ้มกัน’ ทั้งสิ้น

ภูมิคุ้มกันต่ำมีนอย่างไร

ระบบภูมิคุ้มกันต่ำหรือด้อยประสิทธิภาพจะส่งสัญญาณให้เห็นได้ง่ายๆ เช่น การที่คนเราป่วย เป็นหวัดบ่อยหรือมีระบบย่อยอาหารผิดปกติ มีอาการปวดเมื่อย ผิวมองคล้ำ กล้ามเนื้ออ่อนแรง เป็นต้น

อาหารที่เสริมระบบภูมิคุ้มกัน

๑. น้ำมันจาก น้ำมันมะพร้าว น้ำมันงา ชีม่อน น้ำมันกระเทียม น้ำมันรำข้าว

๒. น้ำผักปั่น + น้ำเอนไซม์

๓. น้ำเอนไซม์ + นมธัญพืช (เม็ดบัว, ลูกเดือย)

๔. อาหารบำรุงเม็ดเลือดขาว เช่น ชี้เหล็ก ผักหวานบ้าน ผักหวานป่า บล็อกโคลี มะม่วงดิบ ผักโขม ผักชี ดอกกะหล่ำ มะขามอ่อน ดอกแค ผักขึ้นฉ่าย

๕. วิตามินที่เสริมความแข็งแรงของเม็ดโลหิตขาว คือ วิตามิน A C D E เซเลเนียม แมกนีเซียม สังกะสี ทองแดง ธาตุเหล็ก

๖. น้ำเสาวรส + น้ำผึ้ง + น้ำ

๗. น้ำบัวถั่ว ถั่วเป็นบวถั่วที่ดองได้ถึง ๒ ปีจะดีมาก

๘. ‘น้ำ’ ช่วยปรับระบบภูมิคุ้มกัน

ร่างกายมนุษย์มี ‘น้ำ’ เป็นส่วนประกอบ

ถึง ๖๐ - ๗๐ เปอร์เซ็นต์

- ในเลือด มีน้ำเป็นองค์ประกอบร้อยละ ๙๒

- ในสมอง มีน้ำเป็นองค์ประกอบร้อยละ ๘๕

- ในเซลล์ มีน้ำเป็นองค์ประกอบร้อยละ ๖๐

จะเห็นได้ว่าเป็นเปอร์เซ็นต์ที่ไม่น้อยเลยทีเดียว

หน้าที่ของน้ำในร่างกาย

ก็คือ เป็นตัวกลางของปฏิกิริยาเคมีทุกชนิดในร่างกาย ‘เซลล์’ จะไม่สามารถทำงานได้หากขาดน้ำ การขนส่งอาหารและออกซิเจนในเลือด ทำไม่ได้หากขาดน้ำ การขับถ่ายของเสียในร่างกายทำไม่ได้หากขาดน้ำ ‘เซลล์’ ไม่สามารถผลักดันของเสียออกจากเซลล์ได้หากขาดน้ำอีกทั้ง ‘น้ำ’ ยังช่วยควบคุมอุณหภูมิของร่างกาย ช่วยรักษาระดับความเป็นกรดต่างในเลือด ช่วยระบายความร้อนของร่างกาย ดังนั้นสมดุลของน้ำในร่างกายจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก จะเห็นได้ว่าหากเราสามารถดื่มน้ำได้เป็นเดือนๆ แต่ขาดน้ำเพียง ๒ - ๓ วัน ก็อาจจะตายได้ทันที ฉะนั้น น้ำมีส่วนช่วยปรับระบบภูมิคุ้มกัน เมื่อตื่นเช้าควรพยายามดื่มน้ำอย่างน้อย ๑ - ๒ ลิตร เพื่อล้างไต ขับของเสียจำนวนมากออกไป

สรุปได้ว่า น้ำมีความสำคัญต่อร่างกายดังนี้...

๑. ‘เซลล์’ จะคงรูปอยู่ได้ด้วยน้ำ และสามารถทำงานได้อย่างปกติสุขเมื่อมีน้ำสมดุล

๒. ‘น้ำ’ เป็นตัวนำอาหารไปเลี้ยงเซลล์และเนื้อเยื่อต่างๆ รวมทั้งเป็นตัวนำของเสียออกจากเซลล์ และออกจากร่างกายในรูปแบบของเหงื่อ และของการขับถ่าย เป็นต้น

๓. ‘น้ำ’ ช่วยเสริมสร้าง และซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอ ช่วยหล่อลื่นข้อต่อต่างๆ และช่วยการไหลเวียนโลหิตและน้ำเหลืองไปยังส่วนต่างๆ ของร่างกาย

๔. ‘น้ำ’ ช่วยรักษา และคงอุณหภูมิของร่างกายให้อยู่ในระดับปกติสุข

เห็นไหมว่า น้ำมีความสำคัญต่อร่างกายเรามากเพียงใด การปรับสมดุลด้วยการดื่มน้ำให้เพียงพอต่อวัน จึงจำเป็นในการดูแลฟื้นฟูสุขภาพมากๆ แต่ว่าปริมาณน้ำที่เพียงพอในแต่ละวันของแต่ละคนจะคำนวณได้อย่างไร มาดูกัน

สูตรคำนวณปริมาณน้ำ ที่ควรดื่มต่อวันตามน้ำหนัก

น้ำหนักตัว (กก.) $\times$ ๒.๒ $\times$ ๓๐ $\div$ ๑,๐๐๐ = ซีซี.

เช่น คนหนัก ๕๐ กก. ต้องดื่มน้ำ เท่าไหร่
๕๐ คูณ ๒.๒ คูณ ๓๐ $\div$ ๑,๐๐๐ = ๓,๓๐๐ ซีซี.
๓,๓๐๐/๒๕๐ เท่ากับ ๑๓.๒ แก้ว (๑ แก้ว = ๒๕๐ ซีซี.)

ดังนั้น เพื่อให้ได้ประโยชน์จากการดื่มน้ำมากที่สุด ควรดื่มน้ำให้เพียงพอในแต่ละวัน จะทำให้สุขภาพแข็งแรง ระบบภูมิคุ้มกันต้านทานแข็งแรง

บทบาทของน้ำในร่างกายมนุษย์ สรุปได้คือ

๑. น้ำเป็นตัวนำพาสารอาหารเข้าสู่เซลล์ และนำของเสียออกจากเซลล์ ‘น้ำ’ ช่วยในการแตกตัวของอาหาร และช่วยดูดซึมอาหารเข้าสู่เซลล์ หากขาดน้ำจะทำให้ ‘เอนไซม์’ ทำงานไม่ดี ดื่มน้ำมากๆ ในตอนเช้าจะทำให้ ‘ไต’ ขยายเพื่อเอาของเสียไปทิ้งได้เร็วขึ้น หากได้รับน้ำเพียงพอสม่ำเสมอ ร่างกายไม่สะสมของเสียและสารพิษแน่นอน แต่ถ้าหากรับน้ำไม่เพียงพอในแต่ละวันจะทำให้ไตทำงานหนัก และของเสียเกิดสะสมในร่างกาย แต่ถ้าดื่มน้ำหลัง ๑๗.๐๐ น. จะเป็นการทำลาย ‘ไต’ เพราะ ‘ไต’ ทำงานหนักมาทั้งวัน ต้องการพักเวลานี้แต่กลับเพิ่มการทำงานให้ ‘ไต’ มากขึ้นอีก

๒. ‘น้ำ’ เป็นตัวละลายภูมิคุ้มกันต้านทานและสารต้านอนุมูลอิสระในเลือด

๓. ‘น้ำ’ ช่วยระบบทางเดินหายใจ เพื่อความชุ่มชื้นให้กับ ‘ปอด’

๔. ‘น้ำ’ ช่วยควบคุมสมดุลของของเหลวในร่างกาย และลดการสะสมของเสียในร่างกาย

๕. ‘น้ำ’ ช่วยป้องกัน ‘ไต’ วาย ช่วยละลายกรดยูริก ลดการทำงานของไต

๖. ‘น้ำ’ ช่วยหล่อลื่นข้อต่อต่างๆ ลดการเสียดสีและการปวดข้อ

๗. ‘น้ำ’ เป็นส่วนประกอบของสมอง ช่วยลดความเครียด และความอ่อนล้าของระบบประสาท

๘. ‘น้ำ’ ช่วยลดน้ำหนัก ช่วยลดความอยากอาหาร ช่วยในการเผาผลาญอาหาร

๙. ‘น้ำ’ ช่วยระบบย่อยอาหารลดอาการท้องผูก

๑๐. ‘น้ำ’ ช่วยเผาผลาญอาหาร และเป็นตัวกลางในปฏิกิริยาเคมีทุกชนิดในร่างกาย

๑๑. ‘น้ำ’ ช่วยสร้างสุขภาพที่ดี ชะลอความเหี่ยวแห้งของผิวหนังและเซลล์

๑๒. ‘น้ำ’ ช่วยลดความดันโลหิตสูง

๑๓. ‘น้ำ’ ช่วยลดอาการปวดศีรษะ

๑๔. ‘น้ำ’ ช่วยลดอาการปวดเมื่อย เกร็งตึง บริเวณหลัง ข้อต่อต่างๆ

๑๕. ‘น้ำ’ ช่วยบรรเทาอาการไซนัส

๑๖. ‘น้ำ’ ทำให้ร่างกายกระปรี้กระเปร่า มีพลังชีวิต

๑๗. ‘น้ำ’ ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของร่างกายและจิตใจ

๑๘. ‘น้ำ’ ช่วยทำให้โรคผิวหนังบางชนิดทุเลาลงได้

๑๙. ‘น้ำ’ ช่วยป้องกันการติดเชื้อต่างๆ เช่น ไวรัสหวัด

๒๐. ‘น้ำ’ ช่วยบรรเทาอาการเจ็บปวดของโรคไต

เมื่อระบบภูมิคุ้มกันบกพร่องมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเราไม่ยอมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม คิดหาแต่ยาทุกชนิดกิน ร่างกายก็ย่อมจะสมดุลได้ยากนานจะวันทำให้เลือด น้ำเหลืองเสียมากขึ้น ไขมัน ก็จะกลายเป็น ‘มะเร็ง’ อ่านต่อฉบับหน้า

ชีวิตนี้สั้นนัก

วันเวลาผ่านไป ชีวิตใกล้ความตายเข้าไปทุกขณะ บางคนกำลัง
ทุกข์ทรมานกับความเจ็บไข้ได้ป่วย บางคนหัวใจล้มระท้านกับความ
ตายที่กำลังกวักมือเรียก

อะไรคือความหมายของชีวิต ?

หลายคนทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่า สิ่งที่ตนกระทำลงไปนั้น เป็นเรื่อง
ผิดศีลธรรมและผิดกฎหมายอย่างร้ายแรงถึงขนาดต้องรับโทษประหาร
แต่ก็ไม่ใส่ใจหัวนเกรง กลับมุงมันเดินในเส้นทางมืดดำต่อไป ไม่เคย
นึกคิดที่จะแสวงหาแสงสว่างส่องทางเดินให้แก่ชีวิตเลย

หนุ่มใหญ่คนหนึ่ง รู้สึกปวดที่ได้ลั่นปี่ด้านขวามือ เมื่อเอามือคลำ
ดูได้ซีโครงก็รู้สึกถึงก้อนแข็ง ๆ ความยาวประมาณหนึ่งนิ้ว ความ
วิตกกังวลต่อความตายก่อตัวขึ้นทันที

“โอ้ชีวิตจะสั้นเพียงแค่นี้หรือ”

หนุ่มใหญ่วัย ๕๐ ปี ราฟิงในใจ เมื่อไปตรวจที่โรงพยาบาล พบว่าเป็นเนื้องอกที่ตับหรือตับโตนั่นเอง โรคนี้หากเกิดอาการถึงขั้นตับผิดปกติไปมากแล้ว ก็จะยากที่จะรักษาให้หายขาดได้

ถึงจะไม่มีใครบอกรายละเอียดของโรค แต่ผู้ป่วยรายนี้ก็พอรู้ว่าเนื้องอกในตับลักษณะเช่นนี้ชีวิตคงอยู่ไม่ได้นาน อาจจะเป็นช่วงหนึ่งเดือนหรือปีสองปีนี้อย่างหนึ่งไม่พ้นเลย

แม้ชีวิตที่ยังคงมีลมหายใจอยู่ เขานึกอยากจะไปกินสุบต้มเสฟให้เต็มทีก่อนที่จะตายไป แต่นึกถึงเรื่องเพคก็หมดสภาพใช้งานไม่ได้อีกแล้ว หรือคิดจะกินอาหารที่เคยนึกชื่นชอบที่สุด ไม่ว่าจะกินอาหารจานเนื้อต่าง ๆ กินเข้าไปแล้วเมื่อนิดหน่อย ก็รู้สึกแน่นอึดอัดท้อง เกิดอาการทุกข์ทรมานเข้ามาแทน หรือจะจิบเหล้าเบียร์ก็ทำให้ปวดที่ตับมากยิ่งขึ้น ความสุขที่เคยชื่นชอบมานานก็ไม่สามารถบำรุงบำเรอให้แก่ร่างกายแห่งนี้อีกแล้ว

ชีวิตก่อนที่จะตายลงช่วงมีความเป็นทุกข์และทรมานล้นดี เรื่องกามเรื่องกินตามใจชอบ หรือแม้จะเป็นเรื่องเกียรติได้หายวับไปจากความนึกคิด สิ่งเดียวที่รุ่มร่าดตอนนี้เป็นคือความที่อยากจะมีชีวิตอยู่ ยังไม่อยากตาย นี่คือนิสัยที่ต้องการมากที่สุด จนกลายเป็นความทุกข์อันยิ่งใหญ่

เมื่อความตายย่างกรายใกล้เข้ามา หน้าท้องก็บวมโต แต่แขนขากลับลีบเล็กลง และหมดเรี่ยวแรงที่จะยกขึ้นยกลง แถมเจ็บปวดอย่างรุนแรงที่ตับซึ่งบวมโต หมอต้องฉีดยาระงับปวดทุกสี่ชั่วโมง ผู้ป่วยบางรายก่อนเสียชีวิต ประสาทจะเลอะเลือน จดจำอะไรไม่ได้

มีผู้ต้องชังวัย ๕๐ ปี เป็นจำเลยในคดีร้ายแรง เมื่อฟังผู้พิพากษาตัดสินให้ประหารชีวิต ด้วยความหวาดกลัวสุดขีดถึงกับขับถ่ายออกมาพร้อมเข่าอ่อนหมดแรงที่จะเดินคนเดียวได้ เพราะชีวิตที่มีร่างกายที่ยังแข็งแรงยังไม่ปรากฏว่าเคยมีโรคภัยเจ็บหนักหนาเข้ามาใกล้กราย แต่ชีวิตอันแสนรักนี้จะต้องมาตายลงแล้วหรือนึกถึงกำลังทาง

เพคก็ยังคงมีอยู่เต็มร้อย เรื่องอาหารเอร็ดอร่อยก็สามารถกินจุได้จนพุงกาง หรือเรื่องหมักตองของมีนเมาก็จะกินสุบไปตลอดทั้งวัน ชีวิตที่ยังคงหนุ่มแน่นก็จะมาตายดับลงเท่านั้นหรือ

นักโทษประหาร ยิ่งใกล้วันประหารความรักตัวกลัวตายจะก่อตัวเพิ่มมากขึ้น ๆ ยิ่งก่อนวินาทีที่จะถูกประหาร ความกลัวตายสุดชีวิตที่รุ่มร่าอยู่ในความรู้สึกที่ตื่นเต็มอยู่นั้น จะก่อเกิดเป็นกรรมอันหนักหนาเพิ่มเติมติดตลึงไปในชาติหน้าหลังจากสิ้นใจลงในวินาทีนั่นเอง

ครูนิยม วัยห้าสิบกว่าปี เคยป่วยเป็นโรคหัวใจเรื้อรังมาหลายปี ตกมาปี ๒๕๕๔ ครูนิยมป่วยหนัก ต้องนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลติดต่อกันหลายวัน และก่อนครูนิยมจะสิ้นใจลงนั้นได้พูดกับภรรยาว่า

“พี่ไม่มีอะไรจะเป็นห่วง ทั้งลูกเมียก็เป็นนักปฏิบัติธรรมหมดแล้ว คงมีปัญญาเอาตัวรอดทุกคน พี่ก็ไม่คิดกลัวความตาย เพราะรู้ดีว่าร่างกายนี้เมื่อมันเสื่อมลงก็ต้องตายไป พี่ก็จะไปอยู่ในร่างใหม่ในชาติต่อไป เป็นการเปลี่ยนร่างเท่านั้นเอง อีกอย่างหนึ่งพี่ได้ปฏิบัติธรรมกับชาวโศกมาสามสิบกว่าปี กินมังสรวิตมาตลอด แม้แต่มดยุงก็ได้เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์มาตลอด พี่ได้ทำความดีมามากพอสมควร แม้จะไปเกิดในชาติหน้าก็คิดว่าคงจะมีความสุข”

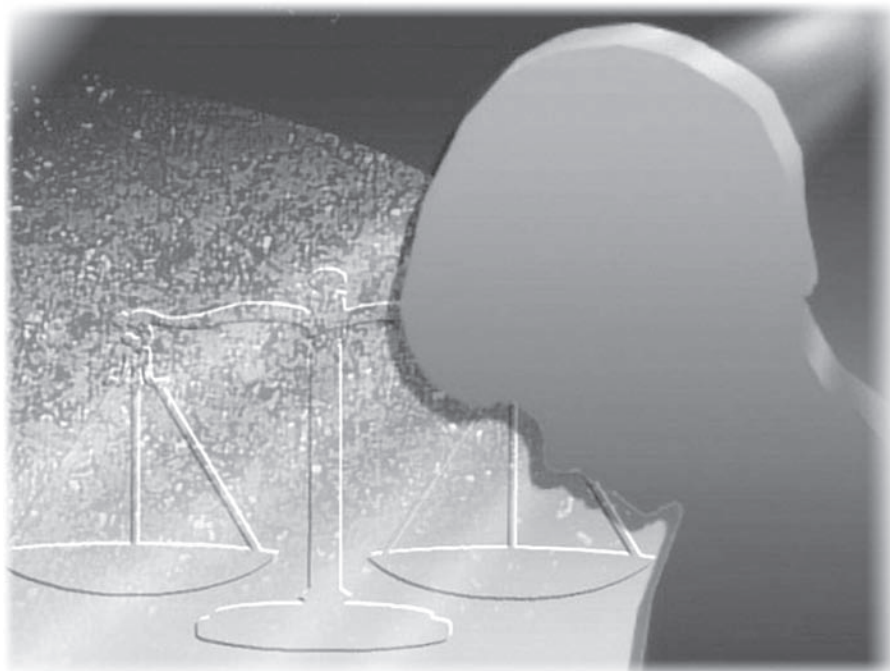
แล้วครูนิยมก็หยุดนิ่งหมดลมหายใจลงด้วยความสงบ

ในช่วงเข้าพรรษานี้ หากว่าชาวพุทธได้คิดถึงเรื่องความตายให้บ่อย ๆ ก็จะทำให้ไม่ประมาทในชีวิต

เพราะชีวิตนี้น้อยนัก ชีวิตนี้สั้นนัก เหมือนน้ำค้างบนยอดหญ้าพอถูกแสงอาทิตย์ก็แห้งหายไปโดยรวดเร็ว เหมือนฟองน้ำที่เกิดจากเม็ดฝนใหญ่ ย่อมแตกไปโดยเร็วพลัน ผู้มีปัญญาจึงเร่งรีบทำกุศล ประพฤติปฏิบัติธรรม เดินตามรอยพระบรมศาสดาอย่างสุดความสามารถ

๗

ศาลเยาวชนและครอบครัวต้องคำนึงถึงสวัสดิภาพ
 และอนาคตของเด็กหรือเยาวชนให้ได้รับการแก้ไขฟื้นฟู
 สงเคราะห์ขัดเกลา อบรมบ่มนิสัย เพื่อให้เด็กหรือเยาวชน
 ที่กระทำผิดกลับตนเป็นคนดี มิได้มุ่งที่จะลงโทษ
 เหมือนผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ในศาลธรรมดา

ศาลเยาวชนและครอบครัว

• ต่อจากฉบับที่ ๒๖๕

การเปลี่ยนโทษทางอาญาและการใช้วิธีการ
 สำหรับเด็กหรือเยาวชน เป็นอำนาจพิเศษที่มีใน
 ศาลเยาวชนและครอบครัวเท่านั้น ซึ่งศาล
 ธรรมดาไม่มี เพราะศาลเยาวชนและครอบครัว
 ต้องคำนึงถึงสวัสดิภาพและอนาคตของเด็กหรือ
 เยาวชนให้ได้รับการแก้ไขฟื้นฟู สงเคราะห์ขัดเกลา
 อบรมบ่มนิสัย เพื่อให้เด็กหรือเยาวชนที่กระทำผิด
 กลับตนเป็นคนดี มิได้มุ่งที่จะลงโทษเหมือนผู้
 กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ในศาลธรรมดา

กรณีศาลพิจารณาแล้ว พังได้ว่าจำเลยที่เป็น
 เด็กหรือเยาวชน กระทำความผิดตามกฎหมายจริง
 ศาลอาจพิพากษาได้เป็น ๒ กรณี ดังนี้

วิธีการไม่ตัดอิสระภาพ

- (๑) ว่ากล่าวตักเตือน
- (๒) มอบตัวให้บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือ
 บุคคลที่เด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย โดยวางข้อ
 กำหนดให้ระวังเด็กหรือเยาวชนมิให้ก่อเหตุร้าย
- (๓) กำหนดเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติไว้
- (๔) ให้ชดใช้ค่าเสียหาย
- (๕) ให้ทำงานเพื่อสาธารณประโยชน์
- (๖) ให้เข้ารับการบำบัดรักษา
- (๗) ให้เข้ารับการแก้ไขบำบัดฟื้นฟู รับคำ
 ปரிक्षाแนะนำ เข้าร่วมกิจกรรมบำบัดหรือ
 กิจกรรมทางเลือก ซึ่งศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้

ปกครองเข้าร่วมกิจกรรมด้วยได้

(๘) ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย

(๙) รอการพิจารณาไว้ก่อนเพื่อให้โอกาสในการปรับปรุงตนเอง

(๑๐) รอการลงอาญาโดยรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษเพื่อให้โอกาสจำเลยกลับตัว โดยศาลอาจกำหนดเงื่อนไขเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูจำเลย

(๑๑) ถ้าไม่มีบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือมีแต่ศาลเห็นว่าไม่สามารถดูแลได้ ศาลอาจสั่งให้เด็กอยู่กับบุคคล หรือองค์กรที่ศาลเห็นสมควรเพื่อดูแลอบรมสั่งสอน

(๑๒) ส่งเด็กไปยังโรงเรียน หรือสถานฝึกและอบรม หรือสถานที่จัดตั้งขึ้นเพื่อฝึกอบรมเด็ก

วิธีการตัดอิสระภาพ

(๑) ส่งตัวไปควบคุมเพื่อฝึกอบรมในสถานพินิจ สถานศึกษา หรือสถานฝึกและอบรม หรือสถานแนะนำทางจิต ซึ่งสามารถกำหนดระยะเวลาชั้นสูงและขั้นต่ำได้โดยศาลอาจเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา

(๒) ส่งตัวไปรับโทษที่เรือนจำ

๑.๒ การอุทธรณ์หรือฎีกา

เมื่อศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์พิพากษาคดีแล้ว ถ้าเป็นคดีที่ไม่ต้องห้ามอุทธรณ์ หรือต้องห้ามฎีกา โจทก์ จำเลย มีสิทธิอุทธรณ์หรือฎีกาไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกา โดยยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาต่อศาลชั้นต้นภายในกำหนด ๑ เดือน นับแต่วันอ่าน หรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์แล้วแต่กรณี

เมื่อจำเลยได้รับสำเนาอุทธรณ์ หรือสำเนาฎีกาของโจทก์แล้ว จำเลยจะแก้อุทธรณ์หรือแก้ฎีกาหรือไม่ก็ได้ หากจะแก้ต้องยื่นคำแก้อุทธรณ์หรือฎีกาภายในกำหนด ๑๕ วัน นับแต่วันรับสำเนาอุทธรณ์หรือฎีกา

การพิจารณาคดีครอบครัว

คดีครอบครัว ได้แก่ คดีแพ่งที่ฟ้องหรือร้องขอต่อศาล หรือกระทำการใดๆ ในทางศาลเกี่ยวกับ

ผู้เยาว์หรือครอบครัวแล้วแต่กรณี ซึ่งจะต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ผู้เยาว์ หมายถึง บุคคลที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ คืออายุยังไม่ครบ ๒๐ ปี บริบูรณ์ คดีครอบครัวแบ่งเป็น ๒ ประเภท ดังนี้

ก. คดีครอบครัวที่ผู้เยาว์ไม่มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย เช่น

- คดีเกี่ยวกับการหมั้น ของหมั้น ลินสอด
- คดีเกี่ยวกับการสมรส รวมทั้งสิทธิและหน้าที่ หรือความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาไม่ว่าทางใดๆ

ข. คดีครอบครัวที่ผู้เยาว์มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย เช่น

- คดีเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่หรือความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและบุตร
- คดีอันเกี่ยวกับสถานะและความสามารถของบุคคลเกี่ยวกับส่วนได้เสียของผู้เยาว์
- คดีอันเกี่ยวกับสถานะและความสามารถของบุคคล หรือส่วนได้เสียของครอบครัว การพิจารณาคดีครอบครัว ศาลจะไต่ถามถึงหลักความสงบสุขและการอยู่ร่วมกันเป็นสำคัญ โดยคำนึงถึงหลักการดังต่อไปนี้

(๑) การสงวนและคุ้มครองสถานภาพของการสมรสในฐานะที่เป็นศูนย์รวมของชายและหญิงที่สมัครใจเข้ามาอยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยา หากไม่อาจรักษาสถานภาพของการสมรสได้ ก็ให้การหย่าเป็นไปด้วยความเป็นธรรมและเสียหายน้อยที่สุด โดยคำนึงถึงสวัสดิภาพและอนาคตของบุตรเป็นสำคัญ

(๒) การคุ้มครองและช่วยเหลือครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่ครอบครัวนั้นต้องรับผิดชอบดูแลให้การศึกษาแก่บุตรที่เป็นผู้เยาว์

(๓) การคุ้มครองสิทธิของบุตร และส่งเสริมสวัสดิภาพของบุตร

(๔) มาตรการต่างๆ เพื่อช่วยเหลือสามีภรรยาให้ปรองดองกัน และปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างกันเองและบุตร

องค์คณะผู้พิพากษาในการพิจารณาคดี

ครอบครัวนั้น ถ้าเป็นคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์ไม่มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย ก่อนเริ่มพิจารณาคดีให้ศาลถามคู่ความว่า ประสงค์จะให้มีผู้พิพากษาสมทบเป็นองค์คณะด้วยหรือไม่ ถ้าคู่ความทั้งสองฝ่าย หรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ประสงค์จะให้ผู้พิพากษาสมทบเป็นองค์คณะด้วยให้ผู้พิพากษาไม่น้อยกว่าสองคนเป็นองค์คณะพิจารณาพิพากษาคดีได้

การพิจารณาพิพากษาคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์มีผลประโยชน์ส่วนได้เสีย

เมื่อศาลได้รับคำฟ้องหรือคำร้องขอใดๆในคดีครอบครัวที่ผู้เยาว์มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย ให้ศาลแจ้งให้ผู้อำนวยการสถานพินิจที่ผู้เยาว์นั้นอยู่ในเขตอำนาจทราบด้วย ทั้งนี้ ศาลจะมีคำสั่งให้คู่ความไปให้ข้อเท็จจริงแก่ผู้อำนวยการสถานพินิจ แล้วผู้อำนวยการสถานพินิจประมวลและรายงานข้อเท็จจริงพร้อมความเห็นเสนอต่อศาลโดยไม่ชักช้า

ก่อนที่ศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ให้ศาลฟังความเห็นของผู้อำนวยการสถานพินิจที่ผู้เยาว์นั้นอยู่ในเขตอำนาจ และแจ้งความเห็นนั้นให้คู่ความทราบ คู่ความมีสิทธิที่จะแถลงคัดค้านและนำสืบหักล้างได้

ศาลมีอำนาจตั้งผู้อำนวยการสถานพินิจที่ผู้เยาว์อยู่ในเขตอำนาจเป็นผู้กำกับการปกครองและให้ผู้กำกับการปกครองมีอำนาจหน้าที่สอดส่องว่าบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของผู้เยาว์ได้ใช้อำนาจปกครองเพื่อสวัสดิภาพและอนาคตของผู้เยาว์หรือไม่ และให้มีอำนาจหน้าที่อื่นตามที่ศาลมอบหมาย

การไกล่เกลี่ยประนีประนอมคดีครอบครัว

พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว

พ.ศ.๒๕๕๓มาตรา๑๔๘ ได้กำหนดให้ศาลตั้งผู้ประนีประนอมคดีครอบครัวที่มีข้อพิพาทก่อนเริ่มพิจารณา เพื่อไกล่เกลี่ยให้คู่ความในคดีครอบครัวได้ประนีประนอมกัน มีแนวทางดำเนินการ ดังนี้

(๑) ศาลมีคำสั่งตั้งผู้ประนีประนอม

(๒) เจ้าหน้าที่ศูนย์ไกล่เกลี่ยดำเนินการกำหนดวันนัดไกล่เกลี่ยให้คู่ความทั้งสองฝ่าย และจัดทำสำนวนไกล่เกลี่ย

(๓) นำสำนวนเสนอหัวหน้าส่วนราชการศาลยุติธรรมจ่ายสำนวน

(๔) เสนอตารางนัดและสำนวนไกล่เกลี่ยให้ผู้พิพากษา และผู้ประนีประนอมก่อนวันนัดไกล่เกลี่ยไม่น้อยกว่า ๑ สัปดาห์

(๕) คู่ความเข้าไกล่เกลี่ยตามกำหนดวันนัดไกล่เกลี่ย

(๖) เพื่อประโยชน์ในการไกล่เกลี่ย ให้คู่ความได้ประนีประนอมกันในคดีครอบครัว ศาลอาจมอบหมายให้บิดา มารดา ผู้ปกครอง ญาติ ทนาย นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กมาร่วมในการไกล่เกลี่ย

(๗) ผู้ประนีประนอมกำหนดขั้นตอนหรือแนวทางในการดำเนินการไกล่เกลี่ย ให้สามารถระงับข้อพิพาทได้ด้วยความรวดเร็วเป็นธรรม และเหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งคดี และแจ้งให้ผู้เข้าร่วมไกล่เกลี่ยทราบ

(๘) ในกรณีที่ศาลเห็นว่าจำเป็นเพื่อสวัสดิภาพและอนาคตของบุตรที่เป็นผู้เยาว์ ในระหว่างการไกล่เกลี่ยศาลอาจมอบหมายให้ผู้อำนวยการสถานพินิจ นักสังคมสงเคราะห์ หรือนักจิตวิทยา ดำเนินการสืบเสาะความเป็นอยู่ของครอบครัวหรือสั่งให้แพทย์หรือจิตแพทย์ตรวจสภาพร่างกายหรือจิตใจของคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

(๙) ผู้ประนีประนอมจัดทำบันทึกการไกล่เกลี่ยไว้ในรายงานผลการไกล่เกลี่ยทุกครั้ง

(๑๐) เมื่อการไกล่เกลี่ยสำเร็จ ผู้ประนีประนอมหรืออาจมอบหมายให้ทนาย หรือเจ้าหน้าที่

ดำเนินการยกร่องสัญญาประนีประนอมยอมความ และเสนอศาลพิจารณาพิพากษายอมความให้เสร็จไป

(๑๑) กรณีคู่ความไม่สามารถเจรจาตกลงกันได้ ศาลจะนำคดีเข้าสู่การพิจารณาตามปกติ

การพิจารณาคดีคุ้มครองสวัสดิภาพ

พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ กำหนดให้ฟ้องหรือร้องขอให้ศาลออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว และกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก โดยมีแนวทางดำเนินการ ดังนี้

๑. ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ร้องขอให้ศาลเยาวชนและครอบครัวออกคำสั่งกำหนดมาตรการ หรือใช้วิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์

๒. กรณีที่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวไม่สามารถร้องขอด้วยตนเองได้ ให้ญาติ พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือองค์กรซึ่งมีหน้าที่ให้ความช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย หรือองค์กรซึ่งมีหน้าที่คุ้มครองสวัสดิภาพกระทำแทนได้

๓. ศาลทำการไต่สวนคำร้อง และอาจใช้วิธีการอื่นใด เพื่อลดการเผชิญหน้าระหว่างผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงกับผู้ถูกกล่าวหา

๔. ออกคำสั่งคุ้มครองสวัสดิภาพ โดยห้ามผู้ถูกกล่าวหาเข้าใกล้ที่อยู่อาศัย หรือที่ทำงานของผู้ร้อง ใช้หรือครอบครองทรัพย์สิน หรือกระทำการอันอาจนำไปสู่ความรุนแรงในครอบครัว และอาจกำหนดให้ผู้ถูกกล่าวหาเข้ารับคำปรึกษาแนะนำจากศูนย์ให้คำปรึกษาแนะนำ หรือสถานพยาบาล หรือหน่วยงานที่ศาลกำหนด โดยให้นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา หรือเจ้าพนักงานอื่นดำเนินการติดตามกำกับให้ผู้ถูกกล่าวหาปฏิบัติตามคำสั่ง และรายงานให้ศาลทราบเป็นระยะ

๕. ศาลอาจสั่งให้ผู้ร้องเข้ารับคำปรึกษาแนะนำ

หรือเข้ารับการอบรม หรือบำบัดรักษา หรือฟื้นฟูจากศูนย์ให้คำปรึกษาแนะนำ

๖. ศาลแจ้งคำสั่งคุ้มครองสวัสดิภาพไปยังเจ้าพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจที่ผู้ถูกกล่าวหาพำนักอยู่หรือภูมิลำเนาในเขตอำนาจเพื่อทราบ

๗. ถ้าผู้ถูกกล่าวหาคนใดฝ่าฝืน ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งคุ้มครองสวัสดิภาพ ศาลมีอำนาจออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหามาขัง จนกว่าจะปฏิบัติตามคำสั่ง แต่ไม่เกินกว่าหนึ่งเดือน

๘. เมื่อผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ร้องได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขหรือคำสั่งคุ้มครองสวัสดิภาพครบถ้วนแล้ว คำสั่งคุ้มครองสวัสดิภาพเป็นอันสิ้นสุด

๙. กรณีมีการปฏิบัติต่อเด็กโดยมิชอบด้วยกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก ให้เด็กหรือผู้ปกครองนั้นร้องขอให้ศาลออกคำสั่งคุ้มครองสวัสดิภาพตามแนวทางดังกล่าวได้ **๒**

แจ้งเหตุร้ายจาก สำนักงานสารสนเทศ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ขณะนี้มียุทธศาสตร์พระบาท โดยแกล้ง ทำที่มายายสเปรย์ปรับอากาศในรถยนต์ แต่จริง ๆ แล้ว สารในสเปรย์กระป๋องนั้น คือ คลอโรฟอร์มที่ทำให้สลบ

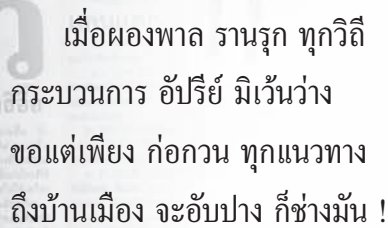
วิธีการที่ใช้เริ่มจากเด็กสาววัยรุ่นทำทางตีมา เคาะกระจกขณะรถจอดหรือรีเข้ามาขณะท่านกำลังจะเข้ารถบริเวณลานจอดรถ ตามที่สาธารณะทั่วไป...หากท่านไม่ระวังหรือไขกระจกเพื่อพูดคุยด้วย สเปรย์จะถูกฉีดเข้าในรถทันที เมื่อท่านสลบ จ้วเจีย สะลิมสะลือไม่ได้สติ ผู้ชายอีก ๒-๓ คนจะเข้ามาปลดทรัพย์สินหรืออาจทำอันตรายร่างกายของท่านได้

เพื่อความปลอดภัยสำหรับทุกท่าน ขอให้ระวังตัวในทุกย่างก้าว และไม่ประมาท

ด้วยความปรารถนาดี และห่วงใยเสมอ
สำนักงานสารสนเทศ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

การเมื่อ

จึงดาหน้า ถาดล้ม ล่มสลาย
มุงเป้าหมาย ทำลาย ที่หมายนั้น
หัวใจหลัก ของชาติ ... คือสถาบันฯ
ศูนย์สถิติขวัญ ปวงพสก นิกรไทย

ไหนลุ่มหลง การเมือง มากสาโดย
ม่งแสวงหา ประโยชน์ตน เห็นอื่นใด
ยอมรับใช้ นักการเมือง โกงแผ่นดิน

ดังปริยัติ ของภิกษุ ที่ไร้ศีล

ปวงประชา จึ่งสุดสิ้น ที่พึงพา

เป็นปลั้รวม ชี้ชัด ประกาศกล้า

ศาลอาญา ชี้ขาดนั้น สมควรเทอญ.

๔๐ | เราคิดอะไร